

Giới thiệu Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương

Kim bài sùng phi của nhiếp chính vương – đang tiến hành – Tiêu Tuy Duyên

Giới thiệu truyện xuyên không hài hước này:

Phượng Khuynh Thành là người từ thế giới hiện đại, kiếp trước vô tình bị chết, nào ngờ nàng vậy lại được xuyên không đến thời đại này.

Nhưng khi tỉnh dậy thì phát hiện bản thân thật khô nóng, như có hàng ngàn con kiến cắn làm nàng vô cùng ngứa ngáy trong người.

Nghĩ một chút liền biết cơ thể hiện tại bị trúng gì. Lại nhìn xung quanh mới phát hiện đây là một ngọn núi vô cùng hoang vắng, ngay cả một bóng người còn không có thì làm sao có thể kiếm ra nam nhân để làm thuốc giải đây ?

Trong lúc còn mơ hồ với mọi thứ, nàng cố gắng bước từng bước một thì phát hiện phía trước có người !

Là nam tử mặc áo trắng đã bị bùn đất bám vào, khoe miệng còn có chút máu. Cơ thể lại có vài vết thương, đoán chừng là từ trên cao té xuống.

Khuynh Thành không suy nghĩ nhiều, đầu tiên cứu hãn sau đó đem hãn thành thuốc giải.

Chín tháng mười ngày sau, nàng hạ sinh một nữ nhi !

Nhưng không may mắn, con nàng vừa ra đời đã trúng độc. Muốn cứu thì phải đến Vương phủ trộm thuốc, lúc này mới biết rằng nam tử năm xưa chính là Nhiếp chính vương, tên Quân Vũ Nguyệt.

Hắn ta vô cùng phúc hắc và nham hiểm. Lúc trước sau khi tỉnh lại không phát hiện ra nàng đâu, nay nàng lại tự quay về còn dẫn thêm một đứa trẻ, không cần nghĩ nhiều cũng biết chính là con của mình rồi.

Không nói nhiều, hãn liền đem nàng giữ bên cạnh, cho nàng thành nương tử của Quân Vũ Nguyệt.

Cả nhà ba người có cuộc sống sẽ như thế nào ?

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Xuyên Không

Mở đôi mắt còn mơ màng ra, Phượng Khuynh Thành không nhận được gào thét ra tiếng, nghĩ tới trăm ngàn kiểu chết, nhưng mà, vẫn chưa từng nghĩ qua, sau khi chết sẽ xuyên không.

Xuyên không thì thôi, nhưng trong thân thể, con khô nóng này từ đâu đến?

Trải qua nhiều việc như vậy, Phượng Khuynh Thành không ngạc nhiên, nàng vô cùng rõ ràng, con khô nóng này là gì?

"Lừa gạt!"

Đâu chỉ là lừa gạt, nhất định là một cái bẫy.

Nằm trên mặt đất, Phượng Khuynh Thành ngay cả sức lực để bò dậy cũng không có, không ngừng nghiêng răng, không thôi tức giận.

Nhưng mà, con khô nóng khác lạ trong người, nói cho nàng biết, giờ phút này không thể ở lại chỗ này chờ chết, nhất định phải giải thuốc này trước rồi lại nói!

Nhưng mà, ở nơi hoang vu này, phải đi đâu tìm nam nhân chứ?

Giữa giữa đứng dậy, lão đạo đi về hướng đông, tóc rối loạn, xiêm áo bị rách, trên người đỏ mồ hôi đầm đìa, Phượng Khuynh Thành nghĩ, nếu như bây giờ chỉ cần là nam nhân, nhìn thấy bộ dạng này của nàng, cũng sẽ không nhận được, làm một vài chuyện không bằng cảm thú với nàng.

Nhưng mà, đừng nói là nam nhân, ngay cả một bóng dáng nam nhân cũng không có. Dựa vào một cây đại thụ, Phượng Khuynh Thành thở hắt ra, ngực phập phồng kịch liệt.

Bên trong thân thể, giống như có ngàn vạn con kiến đang cắn xé, khiến cho nàng không chịu nổi từng cơn đau đớn ấy, nắm chặt váy.

"Ừm."

Rên rỉ thành tiếng, Phụng Khuynh Thành gặt gao cắn môi của mình, hi vọng áp chế được sự khó chịu này.

Máu tràn ra, hơi tanh, nhưng tăng thêm phần quyến rũ.

Ngon núi ở phía xa.

Một đám hắc y nhân đang bao vây tấn công một nam tử mặc áo trắng, nhiều chiêu hung ác, không chút lưu tình, mà nam tử mặc áo trắng, vẫn luôn chiếm thế thượng phong, đường kiếm giống như cầu vồng, nước chảy mây trôi, tùy ý phóng đăng, mỗi một chiêu rơi xuống, chém giết không ít hắc y nhân.

Nhưng mà, một luồng mùi thơm lạ bay tới, nam tử mặc áo trắng, lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

"Giết Quân Vũ Nguyệt, hấn phát độc rồi!"

Vừa dứt lời, rất nhiều hắc y nhân, lập tức hợp lại dùng toàn lực ám sát.

Trong nháy mắt Quân Vũ Nguyệt thấy mình không chống lại được, bên trong thân thể, kịch độc nhiều năm ẩn mình lần nữa phát tác, khiến cho hắn chỉ có thể vận khí phi thân lên, hy vọng có thể chống đỡ, đợi đến khi ám vệ tới cứu viện.

"Đuổi theo."

Trước mặt là vách đá cheo leo, phía sau có vô số truy binh.

Quân Vũ Nguyệt do dự một chút, tung người nhảy xuống.

Hắc y nhân thấy Quân Vũ Nguyệt nhảy xuống vách đá, đứng ở bên mép vực nhìn chốc lát, mới lên tiếng, "Xuống đáy vực tìm người, chết phải thấy xác!"

Nếu hôm nay không thể giết chết Quân Vũ Nguyệt, như vậy ngày khác, chính là ngày chết của bọn họ!

Thân thể Quân Vũ Nguyệt nhanh chóng rơi xuống, nhiều lần, phải dùng nội lực, mới giữ được thăng bằng, nhưng mà, cũng đã động đến kịch độc bên trong thân thể, khiến chất độc phát tác nhanh hơn.

Bên dưới vách đá.

Phụng Khuynh Thành không ngừng lắc đầu, hít vào, thở ra, hi vọng có thể xua đi cảm giác khó chịu này.

Không chịu nổi!

Chẳng lẽ Phụng Khuynh Thành nàng, hôm nay phải chết dưới mị độc này?

Ngửa mặt lên trời đau đớn kêu lên, "Ông trời, người đã có bản lĩnh, khiến cho ta chết mà trùng sinh, như vậy bây giờ, người hãy ban cho ta một nam nhân để giải độc đi!"

Cho dù là loại không đứng đắn, hay là thể thiếp thành đoàn, chỉ cần là nam nhân, đều được.

Có lẽ, lời khẩn cầu của Phụng Khuynh Thành, ông trời nghe thấu.

Chỉ nghe bịch một tiếng, một nam tử áo trắng lay động theo chiều gió, từ trên trời rơi xuống, rơi lên bãi cỏ trước mặt Phụng Khuynh Thành, giống như cách thiên thần xuất hiện vậy.

"Ta phi."

Phụng Khuynh Thành không nhận được chữ tục, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Người ta trùng sinh, xuyên qua đều có bản tay vàng, Phụng Khuynh Thành nàng thì có miệng vàng lời ngọc sao?

Tiến lên vài bước, Phụng Khuynh Thành vươn chân ra, nhẹ nhàng đá đá nam tử mặc áo trắng, "Này, ngươi còn sống không?"

"Ừm." Diễn đũa L^e Q*ủy Đ(n

Quân Vũ Nguyệt than nhẹ ra tiếng, kịch độc lan tràn khắp người, đau đớn khiến cả người hắn phải co lại, thân thể cũng không nhận được phát run.

"Còn sống sao, vậy, chúng ta thương lượng chuyện này đi!"

"Cái gì?" Quân Vũ Nguyệt nghe tiếng, lật người.

Lúc trước khi phát độc, Quân Vũ Nguyệt vốn không để ý tới bất kỳ nữ tử nào, đừng nói đến là một nữ tử cả người bản thù, không nhìn ra diện mạo thật sự.

Nhưng mà giờ phút này, Quân Vũ Nguyệt không thể không bỏ sự cao ngạo tự tôn của hắn xuống.

"Ta trúng độc, có thể cho ta mượn thân thể của ngươi giải độc hay không?" Miệng Phụng Khuyết Thành chưa nói hết những lời này, tay đã bắt đầu hành động!

"Bỏ vương không muốn." Quân Vũ Nguyệt tức giận. Cự tuyệt nói!

Sao trên đời này lại có nữ tử không biết liêm sỉ như vậy.

Ban ngày ban mặt, nói ra những lời này, còn động tay động chân, với một nam tử xa lạ.

Nếu nàng thuộc tam tông tứ đức, nên lập tức cắn lưỡi tự sát.

"Ta biết rõ trong lòng ngươi đang suy nghĩ điều gì, nhưng mà, ta không thèm để ý, ta chỉ muốn tiếp tục sống thật tốt, cho nên."

Quân Vũ Nguyệt lạnh lùng gầm lên, "Dừng tay, nếu không."

Tự xưng Bỏ vương, có lẽ là một Vương gia! Nhưng Phụng Khuyết Thành nàng thật sự không sợ, "Vương gia, đừng nói những lời hù chết người để uy hiếp tiểu nữ tử, tiểu nữ tử từ nhỏ đã bị hù dọa mà lớn!"

Vì sự sống, hôm nay, Phụng Khuyết Thành nàng, không thể không dùng thân thể giải độc.

Cho đến lúc trời tối, trăng sáng qua ngọn cây.

Phụng Khuyết Thành mới cảm thấy, con khô nóng bên trong thân thể, hoàn toàn tản đi, ngã sang một bên, thử cử động cánh tay đau nhức, thò ra một hơi.

Không khỏi cảm thán, làm chuyện này, vẫn cần nam nữ phối hợp, một người làm đơn độc, quá mệt mỏi, quá mệt mỏi mà.

Sau khi thò ra một hơi, Phụng Khuyết Thành đứng dậy, tự mình mặc xiêm áo vào, nhưng mà cảm thấy xiêm áo quá rách, nghiêng đầu nhìn xuống mặt đất, nhìn nam tử thân thể trần truồng đang thoi thóp, Phụng Khuyết Thành nghiêng đầu nghĩ, trong nháy mắt đưa ra quyết định.

Giúp nam nhân xa lạ mặc áo khoác vào, không để ý đến con thịnh nộ của hắn, thuận tiện lấy đi ngọc bội, ngân phiếu trên người hắn.

Vừa mới chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên nghe ngoài cánh rừng truyền tới, "Nhanh, tìm xung quanh, chắc chắn ở gần đây!"

Phụng Khuyết Thành nghe vậy, đôi mắt híp lại.

Thầm nghĩ, những người này là tới đây vì nàng, hay tới vì nam nhân trên đất?

Cho dù những người kia vì ai mà tới, giờ phút này chuyện Phụng Khuyết Thành muốn làm nhất, chính là mau chóng rời khỏi nơi này.

Về phần nam nhân đã giúp nàng giải độc, Phụng Khuyết Thành có chút do dự, nên dẫn theo, hay là một thân một mình rời đi.

Suy nghĩ một chút, Phụng Khuyết Thành đưa ra quyết định ——

Bỏ lại Quân Vũ Nguyệt, một mình rời đi.

"Ngươi." Quân Vũ Nguyệt không thể tin được, nữ nhân này, sau khi lợi dụng hắn để giải độc, lại có thể không để ý đến sự sống chết của hắn.

Quá đáng.

Ghê tởm.

Tội đáng chết vạn lần!

"Vậy, Vương gia, người cứ nghỉ ngơi, tiểu nữ tử nhất gan, nên đi trước một bước!" Phụng Khuyết Thành nói xong, xoay người muốn rời đi, nhưng cổ chân lại bị một bàn tay bắt được.

Phụng Khuyết Thành tức giận cúi đầu, nhìn bàn tay đang nắm cổ chân, khom lưng, dùng sức một đầu ngón tay đẩy ra, rồi lại bị gắt gao giữ chặt.

"Ồ, cho ngươi một chút màu sắc, ngươi liền mở phòng nhuộm đúng không, ta cảnh cáo ngươi, bây giờ lập tức buông tay ra, nếu không, đừng trách ta không khách khí!"

"Mang Bồn vương đi cùng!"

Mấy chữ này, Quân Vũ Nguyệt gần như là nặn ra từ trong kẽ răng.

Hắn tức giận, nữ nhân này, quá hèn hạ vô sỉ.

Một khắc trước mới lợi dụng hắn, cùng hắn phúc vũ phiên vân, sau một khắc, lại có thể trở mặt vô tình, tính toán bỏ lại hắn, một mình chạy trốn.

Đáng chết, thật là đáng chết.

"Không thể nào!" Phụng Khuyết Thành nói ba chữ thật nhỏ, nhấc chân đạp vào trên cổ tay của Quân Vũ Nguyệt, Quân Vũ Nguyệt bị đau, thiếu chút nữa liền buông lỏng tay.

Nhưng, Quân Vũ Nguyệt hiểu, một khi buông tay, chắc chắn hắn sẽ chết.

Hơn nữa trong tiềm thức cảm thấy, nữ nhân trước mặt, tuyệt đối không phải là loại người bình thường, nàng nhất định có thể mang hắn theo, rồi khỏi nơi này.

Nhưng Phụng Khuyết Thành thấy Quân Vũ Nguyệt không chịu buông tay, nhấc chân nhấm đúng cổ tay, ngực của hắn, rồi đạp loạn.

Một hồi lâu sau, cuối cùng khiến Quân Vũ Nguyệt từ gần chết, bị đạp đến mức chỉ còn thoi thóp, buông lỏng tay ra, Phụng Khuyết Thành lại nhìn những hắc y nhân bao vây quanh người nàng và Quân Vũ Nguyệt, cười lạnh một tiếng, "Phải, cả hai không cần đi nữa rồi!"

Phụng Khuyết Thành nói xong, nhìn lướt qua những hắc y nhân che mặt đứng xung quanh, thở ra một hơi, hỏi, "Các vị đại hiệp, các người tới lấy tính mạng của ta đây, hay là lấy tính mạng của hắn?"

"Có gì khác nhau sao?" Người bịt mặt cầm đầu hắc y nhân hỏi.

"Có, nếu như, các người tới lấy tính mạng của ta, ta sẽ phản kích, nếu như, các người tới lấy tính mạng hắn, ta sẽ rời đi!"

Nguy ý, chính là, việc không liên quan đến mình thì chỉ vất chân ngồi xem!

"Ha ha." Tên thủ lĩnh bịt mặt cười, nhìn cả người Phụng Khuyết Thành lời thôi léch thếch, không nhìn ra diện mạo thật sự, "Cô nương thật là thú vị, nhưng mà, tại hạ cần nói cho cô nương biết một chuyện, cho dù tại hạ không phải là tới lấy mạng cô nương, hôm nay cô nương cũng không rời đi được!"

Phụng Khuyết Thành nghe vậy, chớp chớp mắt, sau đó thận trọng gật đầu một cái, "Người nói như vậy, ta hiểu rồi!"

Sau khi nói xong khom lưng kéo Quân Vũ Nguyệt đang thoi thóp trên đất, hỏi, "Người biết bọn họ sao?"

"Tới giết ta!" Diễn đàn #ê .q-u-y. đ[ô]n

Quân Vũ Nguyệt nói mấy chữ này, gần như đã dùng hết sức lực của thân thể.

Nhưng mà, vẫn cố tự trấn định.

Không muốn để cho những sát thủ kia nhìn ra đầu mối!

"Ta đã hiểu!" Phụng Khuyết Thành nói xong, thở ra một hơi, mới nói với Quân Vũ Nguyệt, "Tính như vậy đi, ta sẽ thử xem sao, có thể tự vệ hay không, nếu như có thể tự vệ, ta sẽ cứu người, nếu như mà ta cứu người, ân ân oán oán giữa chúng ta liền xóa bỏ!"

Ân ân oán oán này, đương nhiên là chỉ, nàng không có sự chấp nhận của hắn, cường bạo hắn.

Quân Vũ Nguyệt ngàn lần vạn lần không muốn, nhưng mà, nguy hiểm trước mặt, Quân Vũ Nguyệt hé miệng, nhẹ nhàng gật đầu, lại không lên tiếng.

Phụng Khuyết Thành xem như Quân Vũ Nguyệt đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Mạnh Oa Tinh Quái

Phụng Khuyết Thành giơ tay lên, ngoắc ngoắc tay với thủ lĩnh của bọn hắc y nhân, "Nhìn dáng vẻ của người, chắc chắn là lão đại, không bằng, người

lên trước đi!"

Thật ra thì vẫn phải cảm tạ, thân thể này, trừ trúng chút mị độc, trải qua hoan ái, ngoài có chút đau lưng, còn lại xem như khỏe mạnh, nếu không, Phụng Khuyết Thành nàng cũng không dám lớn lối như vậy.

Dù sao, phách lối cũng cần phải có bản lĩnh.

Thủ lĩnh của bọn hắc y nhân nheo mắt lại, quan sát Phụng Khuyết Thành, hi vọng từ trong động tác của Phụng Khuyết Thành, hoặc là nội lực của nàng nhìn ra năng lực.

Nhưng mà, quanh thân Phụng Khuyết Thành rất sạch sẽ, không hề có nội tức tỏa ra.

Chuyện này.

Chẳng lẽ nàng, không biết võ công, chẳng qua là phô trương thanh thế, thực ra đang đợi viện binh đến?

Đây cũng chỉ là phỏng đoán, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng dưới góc nhìn của Phụng Khuyết Thành, lại cực kỳ không giống đang lừa gạt, dù sao, mới vừa rồi nàng ở nơi này, làm một chuyện đến nàng cũng không thể tin được, nàng giãy vò một người nam nhân còn chút hơi thở, đến mức thoi thóp, cho nên, nơi này, không nên ở lâu, nếu không, sự việc sẽ bị bại lộ.

Cũng không ai biết, người nam nhân kia, có thể trong lúc không để ý, vạch trần chuyện đó ra hay không.

Mặc dù trước đó Phụng Khuyết Thành nàng mạnh miệng nói không để ý đến thể diện, nhưng chuyện riêng tư như vậy, bị nói ra, vẫn tương đối xấu hổ.

Nhìn cách đó không xa, thủ lĩnh của bọn hắc y nhân rõ ràng đang do dự, giọng lạnh nhạt nói: "Này, ta nói, ngươi là lão đại, nghĩ rõ chưa?"

Thủ lĩnh của bọn hắc y nhân vừa định nói chuyện, Phụng Khuyết Thành tiếp tục mở miệng, "Thôi, nhìn đáng về ngươi giấu đầu lòi đuôi, chắc chắn không phải dạng tốt lành gì, chúng ta hãy song phẳng một chút, hôm nay ngươi không chết, thì ta chết, cho nên, đến đây đi, để cho ta lĩnh giáo thử công phu của cô nhân các ngươi, rốt cuộc lợi hại đến trình độ gì!"

Những lời nói của Phụng Khuyết Thành vô cùng liều lĩnh, nhất là câu kia, hôm nay ngươi không chết, thì ta chết, hoàn toàn chọc giận thủ lĩnh của bọn hắc y nhân.

Khẽ quát một tiếng, "Tiểu nhi ngu ngốc, hôm nay nhất định phải lấy cái mạng nhỏ của ngươi!"

Phụng Khuyết Thành đứng tại chỗ, không nhúc nhích, trơ mắt nhìn thủ lĩnh của bọn hắc y nhân, giờ kiểm soát về phía mình, cho đến khi trường kiếm sắp chém tới gáy của mình, Phụng Khuyết Thành mới ngã ngửa người về phía sau, tay phải nhanh như tia chớp giơ lên, bắt lấy cổ tay của thủ lĩnh bọn hắc y nhân, khi hắn vẫn còn đang kinh ngạc, tay trái đã đoạt lấy trường kiếm từ trong tay hắn, thân thể xoay một vòng, lướt qua bên dưới tay hắn, trường kiếm trong tay đã cắt đứt cổ của hắn.

Máu mãnh liệt phun ra. Diễn đàn 1 ^ e Q -Sức Đ \\/ ôn

Bịch một tiếng hắc y nhân ngã xuống đất, mọi chuyện chỉ xảy ra trong nháy mắt.

"Hóa ra, võ công của cô nhân, không có gì đặc biệt!" Phụng Khuyết Thành khinh thường nói xong, nhìn về phía những hắc y nhân còn lại, lạnh giọng hỏi, "Này, các ngươi muốn cùng tiến lên, hay là từng người từng người đi tìm cái chết?"

Trong bóng tối, không biết tên ranh con nào hô một tiếng, "Cùng tiến lên!"

Trong nháy mắt tất cả hắc y nhân giơ kiếm đâm về phía Phụng Khuyết Thành, Phụng Khuyết Thành tay cầm trường kiếm đoạt được từ thủ lĩnh của bọn hắc y nhân, bình tĩnh thận trọng đánh trả, thật sự ứng với câu vừa nói, tới một người giết một người, tới hai, giết một đôi, cho đến khi giết chết người cuối cùng, mới thở ra một hơi.

Ném trường kiếm trong tay xuống, nói với Quân Vũ Nguyệt, "Này, mặc dù ta cường bạo ngươi, nhưng cũng là do bất đắc dĩ, nếu như có thể, ta tuyệt đối sẽ không động tới một đầu ngón tay của ngươi, nhưng mà cũng may, ta đã giúp ngươi chém giết toàn bộ truy binh, bây giờ hai ta tính toán một chút, cũng không sai biệt lắm không thiếu nợ lẫn nhau, về sau, ngươi đi đường dương quan của ngươi, ta đi cầu độc mộc của ta, ngươi yên tâm, chuyện này ta sẽ giữ bí mật, tuyệt đối sẽ không nói ra!"

Phụng Khuyết Thành nói xong, tự nhiên tự tại rời đi.

Quân Vũ Nguyệt nằm trên mặt đất, hận muốn giết Phụng Khuyết Thành.

Nữ nhân hèn hạ vô sỉ bản thủ đáng chết này, không chỉ cường bạo hắn, còn ghét bỏ hắn, cuối cùng lại có thể bỏ mặc hắn ở vùng núi hoang sơ này.

Đáng chết, thật là tội đáng chết vạn lần.

Khi ánh sáng ban mai lúc bình minh chiếu xuống, người cứu Quân Vũ Nguyệt đã đuổi tới, Âm Nhất quỳ một chân trên đất, "Thuộc hạ cứu giá chậm trễ, Vương gia thứ tội!"

Quân Vũ Nguyệt híp mắt, nhìn Âm Nhất trước mặt vốn luôn trung thành và tận tâm, vươn ngón tay chỉ về một hướng, "Đuổi theo cho Bôn vương, gặp một nữ tử quần áo rách nát, giết không tha!"

"Dạ!" Âm Nhất đáp một tiếng, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Quân Vũ Nguyệt lại oán hận mở miệng, "Không được giết, đưa người về cho Bôn vương, Bôn vương muốn đích thân bóc xương lột thịt nàng!"

"Dạ!"

Trở lại Vương phủ.

Người hầu đã sớm chuẩn bị nước nóng, Âm Nhị, Âm Tam chuẩn bị kiểm tra vết thương cho Quân Vũ Nguyệt, cởi xiêm áo nhiễm một điểm hồng mai xuống ném cho Âm Tứ, Âm Tứ nhận lấy quần áo dính máu, chuẩn bị cầm đi bỏ, Quân Vũ Nguyệt chợt mở miệng, "Giữ xiêm áo lại!"

Ba ám vệ không hiểu, nhưng cũng không lên tiếng.

Rửa sạch miệng vết thương và thoa thuốc cho Quân Vũ Nguyệt, Âm Ngũ cầm xiêm áo của Quân Vũ Nguyệt đi tới, bàn tay trắng nõn cầm xiêm áo lên, chuẩn bị mặc quần áo cho Quân Vũ Nguyệt, nhưng mà tay còn chưa đụng vào Quân Vũ Nguyệt, thân thể Quân Vũ Nguyệt hơi nghiêng, gằm lên một tiếng, "Cút."

Âm Ngũ không biết mình phạm lỗi ở đâu, lại bị quát lớn, vừa uất ức, vừa khó chịu, ôm lấy xiêm áo, xoay người chạy ra ngoài.

Một thị vệ hoảng sợ vội vàng chạy vào phòng, "Vương gia, không xong, trong cung truyền đến tin tức bệnh tình của Hoàng thượng đang nguy kịch, Hoàng thượng cũng phái người truyền thánh chỉ đến, tuyên Vương gia mau tiến cung!"

"Hoàng huynh."

Một năm này, Quân Vũ Nguyệt 20 tuổi.

Lại tuyệt nhiên không gần nữ sắc, tính khí thô bạo, tiếng xấu lan xa.

Nhân nhân tấn thuyết Giang Nam hảo, du nhân chích hợp Giang Nam lão. Xuân thủy bích vu thiên, hạ thuyền thánh vũ miên! (*)

(Những câu trong bài Bồ tát mạn kỳ 3, dịch nghĩa: Người người đều nói Giang Nam đẹp, người đến chơi chỉ muốn ở lại Giang Nam đến già. Nước xuân màu biếc như trời, trong thuyền về nghe tiếng mưa ngủ. Nguồn: thivien.net)

Trong một đại trạch hoa lệ kế núi gần sông, thuyền đến tiếng đọc sách.

"Không Từ nói, học nhi thi tập chi, bất diệc thuyết hồ, hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệc nhạc hồ? Nhân bất tri nhi bất uẩn, bất diệc quân tử hồ! (*)" Lão tiên sinh dạy xong một câu cuối cùng, mở miệng ngáp một cái.

(Có học tập thì còn gì dễ chịu hơn. Có bạn từ phương xa tới thì còn gì vui hơn. Người đời không biết, trong lòng ta không oán hận, đây là người được hạnh.)

Hai hài tử ngồi đối diện ở phía dưới nói, "Tiểu công tử, tiểu tiểu thư, hôm nay tiên sinh có chút buồn ngủ, trước nghỉ ngơi một canh giờ!"

"Tiên sinh, xin mời!"

Tiểu oa nhi non nớt nói, nghiêm túc, khách khí, hợp tình hợp lý.

Mà người còn lại, lại đếm số trên mấy đầu ngón tay, "Năm, bốn, ba, hai, một, ngã xuống!"

Vừa dứt lời, tiên sinh kia, quả nhiên nhũn như con chi chi úp mặt trên mặt bàn, đã ngủ mê man.

"Ừ, Phụng Mạt Vũ, xem ra gần đây ngươi có chút tiến bộ!"

"Nói nhảm, cũng không xem thử Phụng Mạt Vũ ta là ai!" Phụng Mạt Vũ nói xong, giơ cánh tay mập mập nhỏ bé lên, sờ sờ búi tóc được chải tinh xảo mà xinh đẹp, ông tay áo khẽ rũ xuống, lộ đường chỉ hồng trên cổ tay ra, khiến người khác nhìn thấy mà hoảng.

Phụng Mạt Vũ hơi nhú mồm, ngay sau đó kéo ống tay áo lên, che kín lại.

"Đừng che, ta cũng có!" Phụng Mặc Hàm nói xong, kéo ống tay áo của mình lên, giơ cho Phụng Mạt Vũ nhìn, "Ngươi xem, của ta cũng dài cũng nhiều!"

Phụng Mạt Vũ giơ cánh tay nhỏ bé lên, bắt Phụng Mặc Hàm hạ xuống, phần nộ quát, "Nhìn cái gì vậy, còn không mau bắt đầu!"

"Gấp cái gì, tiên sinh đã bị chúng ta làm cho hôn mê, còn có thể chạy mất hay sao!" Ngoài miệng Phụng Mặc Hàm nói như vậy, lại nhanh chóng chạy đến bên bàn, cầm bút lông lên, thấm mực, viết nguệch ngoạc về loạn, lên mặt tiên sinh.

"A ha ha, cực đẹp!"

Tỷ đệ hai người nói xong, cười ha ha, đi ra ngoài thư phòng, lại gặp phải quản gia của Phụng phủ, hai người liếc mắt nhìn nhau, đã có cách đối phó, Phụng Mặc Hàm lập tức tiến lên, "Quản gia gia gia, tiên sinh mới vừa kể cho chúng con một câu chuyện cũ, con kể cho người nghe có được hay không!"

Quản gia nghe vậy, lấy tất cả vết xe đổ bị ác chình làm gương, nhưng vẫn đáp lời rồi gật đầu một cái!

Phụng Mặc Hàm nhẹ giọng nói, nghiêm túc kể, "Trước kia có một ngọn núi, trong núi có một ngôi miếu, trong miếu có một vị lão hòa thượng và một vị lão ni cô."

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Tâm Can Bảo Bối

Lão quản gia nghe phần đầu, thật sự giống truyện xưa, nhưng mà khi nghe phần sau, sợ đến mức run lên, vội vàng nói, "Tiểu thiếu gia, truyện xưa này rất hay, nhưng mà, lão nô còn có việc, phải đi trước, không quấy rầy tiểu thiếu gia, tiểu thiếu thư đọc sách viết chữ!"

Nói xong, cũng không quản Phụng Mạt Vũ, Phụng Mặc Hàm đồng ý hay không, chạy trời chết.

"A ha ha, a ha ha, lão quản gia thật sự càng ngày càng đáng yêu, a ha ha!" Phụng Mặc Hàm cười đến mức thở không ra hơi.

Ở bên cạnh, Phụng Mạt Vũ cũng gật đầu một cái, vô cùng đồng ý với lời nói của Phụng Mặc Hàm.

Lão quản gia thật sự rất đáng yêu, đáng yêu nhưng cũng có chút đáng thương!

"Đi, chúng ta đi chơi đi!" Phụng Mặc Hàm kéo tay Phụng Mạt Vũ, chuẩn bị đi ra hậu viện, leo tường ra ngoài.

"Nếu như nương biết." Phụng Mạt Vũ hơi do dự.

"Nương biết, cùng lắm chỉ giao huân chúng ta một trận, Phụng Mạt Vũ, đừng nói với ta, người không có can đảm nha!" Phụng Mặc Hàm nói xong, khinh thường thở dài một hơi.

"Người biết rõ ý của ta không phải như vậy, ta chỉ nghĩ nương mấy ngày nay tâm tình không tốt, chúng ta phải ngoan một chút, chớ chọc nương khó chịu, hiểu không?"

"Hiểu!" Phụng Mặc Hàm nói xong, bĩu môi, nghiêng đầu nghĩ, "Vậy chúng ta không đi ra ngoài, chúng ta đến phòng bếp tìm thức ăn!"

"Ừm!"

Thư phòng.

Không khí ngưng tụ.

Người quỳ dưới đất, không dám thở mạnh, ngay cả dũng khí ngẩng đầu nhìn Phụng Khuynh Thành đang đứng ở bên cửa sổ, mặc một bộ bạch y, không nói một lời, cả người tỏa ra một luồng lãnh khí lạnh lạnh, tóc dài xõa ngang vai cũng không có.

Một hồi lâu, Phụng Khuynh Thành mới lạnh lùng mở miệng, "Đám người Hồng Tụ đâu?"

"Hồi tiểu thư, đã đuổi đến kinh thành!"

"Kinh thành?" Phụng Khuynh Thành nhíu mày, tự xem xét hàm ý trong hai chữ này.

Năm đó, nàng ở trong rừng cây vùng ngoại ô kinh thành, cường bạo một nam nhân, sau đó mang thai Mạt Vũ và Mặc Hàm, vốn chỉ muốn, ở dĩ thế này, có thể có một người cùng mình huyết mạch tương liên, cũng coi như có một người bạn, nhưng chưa từng nghĩ qua, người nam nhân bị nàng cường bạo, không chỉ bị trọng thương, còn mang độc, khiến cho nhi nữ của nàng khi còn ở trong bụng đã mang độc, sinh ra, chịu biết bao nhiêu đau khổ.

Vốn chỉ cần có Thiên Sơn Tuyết Liên làm thuốc dẫn, là có thể giải được độc của bọn nó, bảo vệ chúng cả đời bình an.

Nhưng ai biết.

"Đối phương có bao nhiêu người?" Phụng Khuyết Thành lạnh nhạt hỏi.

"Ba vạn tinh binh!"

Vì một đóa Thiên Sơn Tuyết Liên, đối phương phái ba vạn người, mà trước đó người nàng phái đi, lại có thể một chút tin tức cũng không thăm dò ra, đủ thấy được che giấu kỹ thế nào.

Phụng Khuyết Thành hít sâu một hơi, "Chúng ta bao có nhiều người?"

"3000!" Erica L... ê q... ụy đ.... ôn

Ba ngàn đối đầu với ba vạn, số lượng chênh lệch thật là lớn!

"Bỏ mạng bao nhiêu người?" Phụng Khuyết Thành hỏi câu này, tay đã nắm thành quả đấm.

Nếu như, không phải mấy ngày nay là ngày Mạt Vũ, Mặc Hàm phát độc, nàng nhất định sẽ tự mình đến đó.

"127 người, thuộc hạ đã thu xếp ổn thỏa cho bọn họ."

Còn chưa nói xong, đã có tiếng chung trà, bút, mực, giấy, nghiêng rơi xuống đất bễ tan tành, chói tai, mang theo vô tận tức giận, lửa giận phun trào.

Sau khi trầm mặc một lát, Phụng Khuyết Thành lạnh giọng phân phó nói, "Đi xuống chuẩn bị, năm ngày sau, vào kinh."

"Dạ!" Người quỳ dưới đất đứng lên, đi ra bên ngoài, sau khi đi mấy bước dừng lại, nhỏ giọng hỏi, "Tiểu thư, tiểu thiếu gia, tiểu tiểu thư cũng đi cùng sao?"

Phụng Khuyết Thành vừa định mở miệng nói chuyện, quân gia lão đảo chạy vào, không hề để tâm đến lễ nghi gì gì đó, tới cửa, một tay chống lên khung cửa, một tay đè lên ngực, há miệng muốn nói chuyện, Phụng Khuyết Thành đã sớm chạy như bay ra ngoài.

Thấy vậy thuộc hạ cũng vội vàng đuổi theo.

Một hồi lâu, quân gia mới yếu ớt ngã trên mặt đất, nức nở nói, "Ta chỉ muốn nói, tiểu thiếu gia, tiểu tiểu thư, phát độc rồi., ô ô, ô ô."

Phụng Khuyết Thành mới tới cửa, một mùi máu tươi, mang theo mùi thuốc đắng chất tràn ngập ở trong sân, hai lư hương miệng lớn đang đốt hương, khói dày đặc cuộn cuộn.

Đi nhanh vào giữa phòng, hai oa nhi vốn phần điều ngọc trác giờ phút này đang cuộn thành vòng tròn, núp ở góc, đôi môi vốn phần nộn, giờ phút này hoàn toàn đen sì.

Bên cạnh, một ông lão áo trắng tay cầm ngân châm, tay hơi phát run.

Ánh mắt Phụng Khuyết Thành quét qua, lạnh lùng nói, "Hai con súc sinh kia?"

Vừa dứt lời, hai con Nấm Tuyết từ ngoài cửa lặn vào, đứng ở trước mặt Phụng Khuyết Thành, có chút phát run, nết to trong veo như nước, nhìn Phụng Khuyết Thành, tất cả đều là e ngại.

"Nhìn ta làm cái gì, còn không mau đi làm việc." Phụng Khuyết Thành gầm lên, nhắc chân muốn đá bọn chúng, hai con Nấm Tuyết lập tức tránh đi, nhanh chóng chạy đến trước mặt Phụng Mạt Vũ, Phụng Mặc Hàm, mà ông lão đợi ở một bên, lập tức kéo cổ tay của Phụng Mặc Hàm, Phụng Mạt Vũ, hai con Nấm Tuyết lập tức cắn vào cổ tay của hai oa nhi, dùng sức hút máu trên người bọn họ.

Cho đến khi, đôi môi hai oa nhi từ từ hồng hào, đầu hai con Nấm Tuyết bắt đầu choáng váng, không phân rõ đông nam tây bắc, Phụng Khuyết Thành mới lên tiếng, "Đủ rồi!"

Tiến lên đẩy Nấm Tuyết ra, ôm lấy Phụng Mặc Hàm.

Phụng Mặc Hàm hơi mở mắt, yếu đuối hỏi, "Nương, con sẽ chết sao?"

"Không, có nương ở đây, Mặc Hàm sẽ không chết, tỷ tỷ cũng sẽ không chết, nương hứa với các con, nhất định giải độc cho các con, sau đó, đưa các con đi khắp thiên hạ!"

Phụng Mặc Hàm nghe vậy, mím môi cười khẽ, "Nương, Mặc Hàm không đau, không có đau chút nào, người đi ôm tỷ tỷ đi, tỷ tỷ là nữ hài tử, nữ hài tử, tương đối sợ đau đấy!"

Thật sự không đau, chỉ là hơi trướng, còn có chút yếu ớt, cả người không có chút sức lực, cảm thấy, thân thể này, không phải là của mình.

Bình thường, Phượng Mặc Hàm chưa bao giờ kêu Phượng Mạt Vũ là tỷ tỷ, trừ thời điểm phát độc, hẳn mới sẽ kêu vài câu.

Cho dù là Phượng Khuynh Thành tâm địa sắt đá, cũng vì sự khéo léo hiểu chuyện của Phượng Mặc Hàm, trở nên ôn nhu, "Trước tiên nương giúp con cởi quần áo, ôm con đến thùng thuốc, rồi lại ôm tỷ tỷ, có được hay không?"

"Được, Mặc Hàm nghe nương!"

Cởi xiêm áo của Phượng Mặc Hàm ra, trần truồng ôm ra ngoài sân, mấy nha hoàn cầm gậy gỗ thuần thực trộn thùng thuốc, vươn một tay vào trong thùng thuốc thử nhiệt độ, lúc gio tay lên, trên tay đã sớm xuất hiện đầy vết phỏng nước, sắc mặt lại không thay đổi, trầm lặng nói: "Tiểu thư, nhiệt độ vừa vặn!"

Phượng Khuynh Thành gật đầu, mà Phượng Mặc Hàm trong ngực nàng, trong nháy mắt thân thể lạnh lẽo, như khối băng.

Trong lòng Phượng Khuynh Thành vô cùng đau đớn, thả Phượng Mặc Hàm vào bên trong thùng thuốc.

"A."

Thê lương kêu lên.

Đó là sự đau nhức do băng hỏa lưỡng trọng thiên.

Trong thân thể là băng, bên ngoài là hỏa, hẳn đau đến mức tê tâm liệt phế, lúc quay đầu, nhìn thấy khóe mắt Phượng Khuynh Thành ngập nước mắt thì cắn chặt đôi môi.

Hắn không thể chết được, nếu hắn chết, ai sẽ bảo vệ mẫu thân, ai sẽ bồi tỷ tỷ khi đau đớn.

Phượng Khuynh Thành dứt khoát xoay người, vào phòng, cũng cởi xiêm áo của Phượng Mạt Vũ, ôm nàng ra khỏi phòng, thả vào trong thùng thuốc.

Phượng Mạt Vũ lại nắm chặt tay Phượng Khuynh Thành.

"Mạt Vũ."

"Nương, ta sẽ không chết, đệ đệ cũng sẽ không chết, chúng con sẽ cùng sống thật tốt, ở bên cạnh nương, bảo vệ nương!"

Trong lòng của Phượng Khuynh Thành, trong nháy mắt thất lại thương yêu không thôi, "Mạt Vũ, con sẽ khỏe mạnh, Mặc Hàm cũng sẽ khỏe lại, nương, nương nhất định sẽ mang thiên sơn tuyết liên về, nhất định sẽ."

"Nương, Mạt Vũ tin tưởng người!"

Cũng giống vậy, một khắc trước khi Phượng Mặc Hàm ngắt đi, không tiếng động nói nhỏ, "Con cũng thế."

P/s: Vì đây là dị giới nên em cũng không biết con Năm Tuyết là con gì nên giữ nguyên tên nó như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Âm Mưu Quỷ Kế

Kinh thành, Nhiếp Chính Vương phủ.

Quân Vũ Nguyệt đang phê duyệt tấu chương đột nhiên cảm thấy đau tim, đau đớn này, không giống phát độc, nhưng lại đáng bận tâm.

Hạ bút, thân thể dựa vào đại ý, nhắm mắt lại, đè nén cơn đau.

Một năm trừ bốn lần phát độc cố định, hẳn cũng không giải thích được những cơn đau tim này, không hiểu sao tim còn đập mạnh và loạn nhịp, giống như có thứ gì đó, cũng không biết rõ, sắp rời xa hắn.

Một tỷ nữ dịu dàng xinh đẹp bung nước trà vào thư phòng, nhìn người dựa vào trên ghế, một bộ áo măng bào bằng gấm màu đen, mặt như trich tiên (tiên giáng trần), nhắm mắt, cả người trầm tĩnh, tản ra sự khoan thai tự đắc lười biếng, chân thon dài đặt ở trên bàn, dưới chân là tấu chương quan viên các nơi, đại thần trong triều dâng lên.

Trái tim, không ngừng đập mạnh.

Bụng khay, lấy dừng khí, từng bước từng bước đi về phía trước, mười bước, chín bước, bảy bước, sáu bước.

Gần, mắt thấy, sắp có thể đặt khay lên trên bàn sách.

"Cút!"

Âm thanh cực lạnh, không mang theo một chút tình cảm, thậm chí còn u ám, khát máu như từ địa ngục mà đến.

Mỹ tỷ sợ hết hồn, tay run lên, khay rơi trên mặt đất, mỹ tỷ lập tức quỳ xuống, "Vương gia thứ tội."

Quân Vũ Nguyệt cũng không mở mắt ra, càng không liếc mắt nhìn mỹ tỷ quỳ gối phía dưới cả người đang run rẩy, quát khê, "Mang xuống!"

"Vương gia." Mỹ tỷ kêu lên, cố gắng điềm đạm đáng yêu, lại mang theo sự quyến rũ.

Nàng hi vọng, Quân Vũ Nguyệt có thể nhìn mình một chút, chỉ cần nhìn mình một lần, nhất định sẽ thích mình, bởi vì, đối với sắc đẹp của bản thân, nàng rất tự tin.

"Mười!" Lúc nói câu nói này, trong giọng nói băng hàn thấu xương của Quân Vũ Nguyệt, đã có sự tức giận.

Không rõ ràng, lại khiến người khác hoảng sợ.

Bên ngoài đã có thị vệ nghe thấy giọng của Quân Vũ Nguyệt, đi vào kéo người.

Ban đầu mỹ tỷ ý vào gương mặt xinh đẹp, không biết sợ là thế nào, bây giờ thị vệ ở bên ngoài tiến vào nhắm tâm bắt lấy nàng, kéo ra bên ngoài, nàng bị dọa sợ đến cả kinh thất sắc, không thôi hoảng hốt, "Vương gia tha mạng, nô tỳ không dám nữa!"

"Hai mươi!"

"Vương gia."

"Ba mươi!" Dẫn đầu lee 6 q uu yy 1 d 9 oo 6 nn

Vừa nghe con số này, mấy thị vệ liền dừng một chút, mỹ tỷ nhân cơ hội đó tránh thoát, may nhờ bọn họ võ công cao cường, lập tức bắt trở về, kéo đi.

Quân Vũ Nguyệt híp đôi mắt phượng hẹp dài lại, lạnh lùng nhìn đại môn trống không, "Phế vật!"

Trong địa lao của Nhiếp Chính Vương phủ.

Mỹ tỷ bị ném xuống.

Mỹ tỷ sợ hãi hết hồn, lập tức có nam nhân vây xung quanh, hỏi, "Vương gia nói mấy người?"

"Ba mươi, cho dù sống chết!" Thị vệ nói xong, không khỏi chắc chắn chắc thở dài, "Người vô cùng đẹp, đáng tiếc không có đầu óc, các huynh đệ, nhớ giáo huấn nàng thật tốt!"

Mấy năm nay, chẳng lẽ không biết, bên cạnh Vương gia, không cho phép nữ tử đến gần sao?

Mà những nữ tử kia ý vào gương mặt xinh đẹp, muốn tiếp cận Vương gia, kết quả, đều tiện nghi cho mấy huynh đệ cả ngày không thấy mặt trời.

"A ha ha, yên tâm, chúng ta nhất định dạy bảo nàng thật tốt!"

Tiếng nói lúc mới bắt đầu còn trong trẻo lạnh lùng, ngay sau đó trở nên bi ối, mà mỹ tỷ, hoảng sợ, chạy trốn tứ phía, lại bị ba mươi nam tử vây vào giữa, vô tình, xé rách xiêm áo, xé rách áo lót xé rách quần lót, xé rách yếm, phá thân thể, cuối cùng chỉ còn thoi thóp, ba mươi nam nhân, không có một người nào thương hương tiếc ngọc, chỉ đang phát tiết.

Đến cuối cùng, chỉ còn là một cái xác chết, nhưng không ai nói nhiều một câu.

Tàng Bảo Các của Nhiếp Chính Vương phủ.

Quân Vũ Nguyệt nhìn Thiên Sơn Tuyết Liên lớn hơn hoa sen một chút, màu sắc tươi hơn một chút, mùi thơm nồng nặc hơn, vươn hai ngón tay ra, nhẹ nhàng vờ vẽ cánh hoa Thiên Sơn Tuyết Liên.

Lạnh nhạt mở miệng, "Tồn thất bao nhiêu người?"

"Một vạn năm!" Âm Nhất nói câu này, trong lòng, không ngừng lo lắng.

Đối phương chỉ khoảng 3000 người, lại chém giết một vạn rưỡi tinh binh của mình.

Đây là một sự sỉ nhục.

Vô cùng nhục nhã!

"Ha ha, ha ha, ngược lại các ngươi rất giỏi!" Quân Vũ Nguyệt nói xong, nghiêng đầu nhìn về phía Âm Nhất, trong đôi mắt phượng hẹp dài, lạnh thấu xương.

Không hề có chút nhiệt độ.

Âm Nhất nghe vậy lập tức quỳ một chân xuống, "Vương gia, hình như họ, rất để ý cây hoa Tuyết Liên này, dường như, nhất định phải có được!"

"Đuổi theo tới Kinh Thành?"

"Dạ, trong đó có hai nữ tử, võ nghệ cao cường, thuộc hạ đã đối chiêu, bị thua!" Âm Nhất cắn răng nghiêng lợi nói.

Nếu như không phải là người mình nhiều hơn họ, nếu là gấp đôi 3000, có lẽ hẳn hoàn toàn không thể mang Thiên Sơn Tuyết Liên trở lại.

"Xem ra, trong thời gian năm năm, vương triều Hạo Hãn lại có thể xuất hiện nhân tài!" Quân Vũ Nguyệt nói xong, tay khẽ dùng sức, bứt một cánh hoa, đặt xuống dưới mũi khẽ ngửi.

Âm Nhất không dám lên tiếng.

Năm năm qua, tính tình Quân Vũ Nguyệt trở nên càng ngày càng kỳ dị, hi vọng vô thường.

Nếu hẳn không thích thứ gì đó, chắc chắn tàn nhẫn phá hủy, không đường thương lượng!

Ở trong Tầng Bảo Các, im ắng, ngay cả tiếng kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Hồi lâu sau, Quân Vũ Nguyệt mới hướng về phía nam từ mặc áo tím đứng ở một bên, hỏi, "Thư Mộ Bạch, ngươi nói, giải độc cho ta, một cánh hoa Tuyết Liên đủ không?"

"Một cánh không đủ, hai cánh mới đủ!" Thư Mộ Bạch nói xong, dùng một chút mới tiếp tục nói, "Nhưng mà, nếu như ta nấu Thiên Sơn Tuyết Liên với một vài dược liệu rồi cho ngươi ăn, có thể gia tăng ba mươi năm công lực!"

"Ba mươi năm công lực? Nghe vô cùng tốt!" Quân Vũ Nguyệt nói.

Thư Mộ Bạch lại nhìn về phía Quân Vũ Nguyệt, "Vậy ý của ngươi là?"

Quân Vũ Nguyệt không trả lời, nhìn về phía Thư Mộ Bạch, đổi vấn đề, "Thư Mộ Bạch, ngươi nói, độc của ta, nếu như không biết, cùng nữ tử có da thịt chi thân, sau đó nữ tử có thai, độc này có thể di truyền cho hài tử hay không?"

"Trên lý thuyết, sẽ!"

Vô cùng chắc chắn trả lời.

"Sau đó?"

"Sau đó, hài tử sẽ chào đời, nhưng mà mang độc từ lúc còn trong cơ thể nung, sợ là không sống quá ba tuổi."

Không sống quá ba tuổi?

Quân Vũ Nguyệt nhíu mày trầm tư.

Nếu như nữ tử lớn mật cường bạo hẳn lúc trước, thật sự ngoài ý muốn có hài tử, như vậy năm năm đã trôi qua, hài tử.

"Thiên Sơn Tuyết Liên còn dư, tạm thời giữ lại!" Quân Vũ Nguyệt nói xong, ngón tay ném cánh hoa Tuyết Liên cho Thư Mộ Bạch, cất bước rời đi.

Thư Mộ Bạch không hiểu.

Biu biu môi, đi đến ngửi hoa Tuyết Liên, mới bứt một cánh hoa Tuyết Liên, đi nghiên cứu chế tạo thuốc giải.

Thư phòng

Một người lùn vóc dáng nhỏ thấp, xấu xí, nhìn thế nào cũng thấy đáng ghét.

"Vương gia, tiểu nhân nhờ người điều tra, rốt cuộc tiểu nhân cũng hỏi thăm được rồi!"

Quân Vũ Nguyệt nghe vậy, tay gắt gao nắm thành quả đấm, tiếng rộp rộp vang lên.

"Nói!"

"Vương gia thứ tội, tiểu nhân mới dám nói!"

Quân Vũ Nguyệt nhủ mảy, ánh mắt quét qua, tiểu nhân kia lập tức khô khốc cười một tiếng, "Vương gia, nàng gọi là Phụng Khuyết Thành, năm nay 22, trong thiên hạ, là đại hộ (gia đình giàu có) số một số hai, một năm thu vào vô số bạc, cũng không biết là ai trúng độc, lần này phải ra không ít người đến Thiên Sơn tìm kiếm Tuyết Liên, lại bị Vương gia ngồi giành trước một bước, giờ phút này, đang thu dọn châu báu, chuẩn bị tới Kinh Thành."

Quân Vũ Nguyệt giờ tay lên, ý bảo hắn không cần nói nữa.

"Thật sao?"

"Phải. . . ." Tiểu nhân cả lăm.

Mặc dù hắn được đặt tên là mật thám, nhưng mà, thật sự không hỏi thăm được bí mật đặc biệt gì!

"Cầm bạc lên, cút."

"Tạ Vương gia!" Người lùn vui mừng cầm bạc, hấp ta hấp tấp chạy đi.

Quân Vũ Nguyệt trầm mặc một hồi lâu, tâm tư hơi đổi, "Ám Tam!"

Tiếng nói vừa dứt, trong nháy mắt bóng đen xuất hiện, cung cung kính kính, "Vương gia!"

Quân Vũ Nguyệt ngoác, Ám Tam tiến lên, Quân Vũ Nguyệt nói nhỏ phân phó mấy câu.

"Vương gia, chuyện này."

"Đi, nhớ làm gọn gàng một chút!"

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Oa Nhi Số Khổ

Đại trạch ở Giang Nam.

Phụng Khuyết Thành ngồi ở mép giường, nhìn nhi nữ đang ngủ say, yên lặng không nói.

Vươn tay dịch chăn, liếc mắt nhìn hai con Năm Tuyết cuộn tròn ở trong ổ, mới đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Bên ngoài căn phòng.

Ông lão chòm râu bạc phơ khép mi rũ mắt, Phụng Khuyết Thành thoáng nhìn về phía hắn, lão già yên lặng đi theo sau lưng Phụng Khuyết Thành.

Thư phòng.

Phụng Khuyết Thành dựa vào ghế, từ từ nhắm mắt.

Lần đầu tiên, cảm thấy, mệt mỏi như vậy.

Thật lâu sau, Phụng Khuyết Thành mới mở mắt ra, giọng lạnh nhạt hỏi, "Còn bao nhiêu ngày?"

"Hồi tiểu thư, không chế được độc, tiểu tiểu thư, tiểu thiếu gia còn một năm tuổi thọ, nếu như không không chế tốt, sợ là chỉ còn nửa năm, nhiều nhất không quá bảy tháng."

"Đủ rồi!" Phụng Khuyết Thành quát lớn.

Hít một hơi thật sâu, mới khoát tay, "Người đi xuống đi!"

"Dạ!"

Một đêm này, Phụng Khuyết Thành đứng ở bên ngoài cửa phòng của Phụng Mặc Hàm, Phụng Mạt Vũ, chân chừ không vào.

Không, chúng sẽ sống lâu trăm tuổi, nàng nhất định sẽ tìm được Thiên Sơn Tuyết Liên, cho dù bất cứ giá nào.

Mở cửa ra.

Phượng Mạt Vũ, Phượng Mặc Hàm cả người mặc xiêm áo mỏng manh tay nắm tay đứng ở cửa, lúc Phượng Khuynh Thành đi vào khẽ gọi, "Nương. . . ."

Phượng Khuynh Thành nhìn hai hài tử, khẽ mỉm cười, vươn tay ra ôm hai đứa vào lòng, vào phòng.

Hai hài tử trừ mặt, trên người không có một chút thịt, loại đau đớn, người bình thường hoàn toàn không chịu được, nhưng bọn chúng từ đầu đến cuối, đều không kêu đau, đều không kêu đau.

Nương con ba người ngã xuống giường, hai hài tử, gất gao dựa vào trong ngực Phượng Khuynh Thành, ai cũng không nói gì.

Chỉ, im lặng dựa sát, hấp thụ sự ấm áp, hơi thở của nhau.

"Mặc Hàm, Mạt Vũ, bốn ngày sau, chúng ta lên đường đi kinh thành!"

Phượng Mặc Hàm, Phượng Mạt Vũ nghe vậy, cũng có chút kinh ngạc, hai hài tử còn nhỏ, nhưng trong lòng, đã hiểu, thuốc dẫn giải độc của bọn họ, Thiên Sơn Tuyết Liên không được mang về.

Trong tim, dường như bị bóp đau dữ dội.

Hai hài tử, càng dựa sát vào người Phượng Khuynh Thành, lặng lẽ cầm lấy bàn tay Phượng Khuynh Thành đang đặt ở trên bụng.

Tỷ đệ hai người, phải cho nhau dũng khí sống tiếp.

"Nương, vậy chúng ta có trở lại không?" Phượng Mặc Hàm hỏi.

"Kết thúc, có lẽ, có lẽ." Phượng Khuynh Thành nói xong, dừng một chút, "Chúng ta rất nhanh là có thể trở về!"

Ngày mai chính là ngày đi Kinh thành.

Bọn hạ nhân, bận rộn dọn dẹp đồ, chỉ có Phượng Khuynh Thành, một mình ngồi ở trong hoa viên, trên xích đu, nhắm mắt dưỡng thần.

Trên gương mặt hoàn mỹ, trầm tĩnh không gợn sóng.

Nhưng ai cũng biết, giờ phút này trong lòng Phượng Khuynh Thành đang nổi lên sóng to gió lớn, cho nên cũng thức thoi không dám quấy rầy.

Nấm Tuyết nhảy lên, rơi vào trong ngực Phượng Khuynh Thành, đầu nhỏ trắng như tuyết, cọ xát như đang lấy lòng, sau đó một con khác, cũng bắt chước, nhảy vào trong ngực Phượng Khuynh Thành, cọ xát, mượn cơ hội chiếm đoạt.

Đôi mắt sáng ngời đen tròn như quả nho, linh lợi nhìn đôi môi đỏ mọng của Phượng Khuynh Thành, hai Nấm Tuyết nuốt một ngụm nước bọt, từ từ bò lên, cong miệng lên, muốn hôn đôi môi đỏ mọng của Phượng Khuynh Thành.

Vươn bàn tay ngọc mềm mại lên, "Bóp" một tiếng, liền đánh hai con vật đáng ghét bay ra ngoài.

Phượng Khuynh Thành mở mắt, "Hai tiểu súc sinh các ngươi, mấy ngày không bị ném vào chảo dầu chiên lên, lớn mật hơn rồi đúng không."

Đến tiện nghi của nàng cũng dám chiếm, gan thực sự rất lớn.

Mặc dù nước miếng nấm tuyết có thể giải độc mỹ dung dưỡng nhan, nhưng Phượng Khuynh Thành nàng cũng không hiếm lạ gì.

Cơ thể trắng như ngọc, lộ một vòng trên mặt đất, hai con chi chi kêu kháng nghị. Còn lộ ra hàm răng trắng nhọn, nhưng mà, thấy Phượng Khuynh Thành không để ý đến bọn chúng, lập tức hấp ta hấp tấp đi tới trước mặt Phượng Khuynh Thành, cọ vào chân cổ tay của Phượng Khuynh Thành, muốn lấy lòng.

"Được rồi, tránh qua một bên đi, không phải là muốn cùng đi đến kinh thành sao, mang các ngươi theo là được!"

Phượng Khuynh Thành vừa dứt lời, hai con Nấm Tuyết, lập tức vui mừng chi chi kêu lên.

Phượng Mạt Vũ, Phượng Mặc Hàm đi tới, hai con Nấm Tuyết lập tức giật mình, nhảy vào trong ngực chủ nhân của mình, dương dương đắc ý làm nũng.

Phượng Mạt Vũ cười, xoa xoa đầu Nấm Tuyết, "Nương, Nấm Tuyết cũng đi kinh thành sao"

Phượng Khuynh Thành gật đầu.

"Thật tốt!" Phụng Mạt Vũ nói xong, ngồi xuống bên cạnh Phụng Khuynh Thành.

Điều dưỡng suốt mấy ngày qua, vết nước phỏng trên người đã đóng vảy, ngoại trừ hơi nhột, cũng không quá đau đớn.

Nhưng mà, có Năm Tuyết ở đây, nếu như thật sự khó chịu, để cho bọn chúng cắn một cái, sẽ dễ chịu hơn rất nhiều.

"Ngày mai sẽ lên đường, Mặc Hàm, Mạt Vũ, các con muốn mang theo cái gì, đã chuẩn bị xong hết chưa?" Phụng Khuynh Thành hỏi.

"Đã chuẩn bị xong!"

Phụng Khuynh Thành thấy tỷ đệ hai người khéo léo như vậy, vươn tay, ôm bọn họ vào trong ngực.

"Một đường bốn ba, sẽ hơi khó chịu, nhưng mà, nương tin tưởng, các con có thể chịu đựng được!"

"Nương, chúng con có thể chịu đựng!"

Nương tin tưởng các con.

Trên đường đi, rất khó nấu thuốc khi độc phát, phải cẩn thận đi tiếp, sự kiên định này, Phụng Khuynh Thành nàng cũng bội phục.

Bội phục từ tận đáy lòng.

Dù sao, bọn chúng chỉ là hài tử mới năm tuổi.

Xe ngựa hoa lệ to lớn, nam tử lái xe ngựa nhìn rất trung hậu đáng hoàng, hộ vệ bên xe nhìn cũng rất bình thường, ngay cả hai chiếc xe ngựa đựng quần áo tạp vật ở sau, nha hoàn đi theo, cũng không có gì đặc biệt.

Nhưng mà, ánh mắt của bọn họ, quá bình tĩnh, quá trầm ổn, hơn nữa còn lộ ra sự tang thương tĩnh mịch không phù hợp với sự phồn hoa.

Bên trong xe ngựa.

Phụng Khuynh Thành nhìn hai hài tử đang ngủ say, trong góc xe ngựa, hai Năm Tuyết cũng yên ổn ngủ.

Xe ngựa dừng lại, một tiếng gọi truyền đến.

"Tiểu thư."

Rèm xe ngựa bị vén lên, Phụng Khuynh Thành nhìn thấy Thiêm Hương một thân hồng y, khẽ nhếch môi, "Lấy được đồ rồi?"

Thiêm Hương cười, chui vào xe ngựa.

Rèm xe ngựa hạ xuống, xe ngựa đi tiếp.

Thiêm Hương từ trong ngực thận trọng lấy ra một bình sứ, cực kỳ kích động đưa cho Phụng Khuynh Thành, "Tiểu thư, Thiêm Hương không hoàng thành sứ mạng, cuối cùng chỉ lấy lại được Mãnh Trì Thánh Thủy!"

Chỉ cần phối hợp với Thiên Sơn Tuyết Liên, có thể giải độc cho tiểu thiếu gia, tiểu tiểu thư.

Thật tốt, thật tốt!

Phụng Khuynh Thành nhận lấy, tỉ mỉ vuốt ve bình sứ, nhìn Thiêm Hương gầy rất nhiều, tiểu tụy rất nhiều, cầm tay Thiêm Hương, "Ta thay hai hài tử, cảm ơn người!"

"Tiểu thư, người tuyệt đối đừng nói như vậy, những người như chúng ta, vốn chính là côn đồ liều mạng, chết ngày nào cũng không biết, là tiểu thư cho chúng ta cơ hội sống lại, cho nên, chúng ta cam tâm tình nguyện vì tiểu thư vào nơi nước sôi lửa bỏng!" Thiêm Hương nói xong, nhìn về phía Phụng Mạt Vũ, Phụng Mặc Hàm vẫn còn ngủ say, nghĩ đến Thiên Sơn Tuyết Liên bị cướp đi, mà thời gian giải độc cho chúng, không còn nhiều, trong lòng càng thẳng.

Phụng Khuynh Thành vỗ vỗ tay Thiêm Hương, không nói gì, cẩn thận cất Mãnh Trì Thánh Thủy đi.

Khi Phụng Mạt Vũ, Phụng Mặc Hàm tỉnh lại, trời đã tối rồi.

Hai hài tử, nhìn thấy Thiêm Hương đi nửa năm mới trở lại, rất hưng phấn, hưng phấn lôi kéo Thiêm Hương hỏi tới hỏi lui, hỏi lung tung.

Thật ra chuyện muốn hỏi nhất là, chuyện thuốc dẫn của bọn họ.

Nhưng mà, lại cứng rắn nhìn xuống.

Cho đến khi Thiêm Hương ôm lấy bọn họ, nhỏ giọng nói cho họ biết, đã tìm được Mãnh Tri Thánh Thủy, hai hài tử, yên lặng một hồi lâu, mới nhìn nhau, si ngốc nở nụ cười.

Đó là khát vọng được sống.

Kinh thành.

Kinh đô của Vương triều Hạo Hân.

Phồn hoa cẩm tú.

Khi xe ngựa dừng lại, Phụng Khuynh Thành giờ tay lên, vén rèm xe ngựa lên. Nàng biết, xa cách năm năm, lần nữa trở lại, nhất định không an ổn.
. Vì Vương gia bị nàng cưỡng bạo, tuyệt sẽ không bỏ qua, biết rõ là tự chui đầu vào lưới, nhưng vì hài tử, nàng không có lựa chọn nào khác! "Vào thành!" Trầm thấp phẫn phó một tiếng, xe ngựa di chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Phòng Ngựa Chu Đáo

Xe ngựa dừng lại trước một đại môn hoa lệ trên đường cái phồn hoa của kinh thành, nam tử đứng chờ ở cửa ra vào lập tức kích động không thôi, cười đến mức mắt cũng híp lại.

Đội xe ngựa dừng lại, nam tử lập tức tiến lên, hành lễ chào hỏi, "Tiểu thư!"

Thiêm Hương vén rèm che trên xe ngựa lên, Phụng Khuynh Thành xuống xe ngựa trước, rồi ôm Phụng Mạt Vũ, Phụng Mặc Hàm xuống xe ngựa.

"Tiểu tiểu thư, tiểu thiếu gia!"

Phụng Mặc Hàm, Phụng Mạt Vũ nhìn thấy nam tử, cũng cười đến híp mắt lại, "Âu Dương thúc thúc!"

Sau đó chạy lên trước, kéo bọn họ hồi lung tung.

Phụng Khuynh Thành cười nhạt, "Đi vào rồi lại nói!"

Sau đó đi vào đại trạch, xe ngựa được hạ nhân dắt qua một bên, đi vào từ cửa nhỏ.

Ngồi ở đại sảnh, Phụng Khuynh Thành ngồi ở chủ vị, lập tức có nha hoàn cung kính bưng nước trà lên.

Phụng Mặc Hàm, Phụng Mạt Vũ đông sờ sờ, tây sờ sờ, vô cùng tò mò, trong đôi mắt to đen bóng, tràn đầy hiếu kì.

"Thiêm Hương, người dẫn Mặc Hàm, Mạt Vũ đi dạo xung quanh!"

Phụng Khuynh Thành vừa dứt lời, hai hài tử lập tức xông tới ôm lấy Phụng Khuynh Thành, một trái một phải hôn lên mặt Phụng Khuynh Thành, kéo Thiêm Hương đi ra khỏi đại sảnh.

Phụng Khuynh Thành giờ tay, ý bảo tất cả nha hoàn lui xuống, tất cả nha hoàn kinh ngạc nhìn vị khách Phụng Khuynh Thành, dáng vẻ lớn lối như vậy, nàng ngồi, Âu Dương Hạo chủ tử lại đứng.

Rối rít suy đoán thân phận của Phụng Khuynh Thành.

Âu Dương Hạo lại quát lớn một tiếng, "Đi xuống!"

Nha hoàn không dám dừng lại, lập tức lui ra.

Bên trong đại sảnh, chỉ còn lại Phụng Khuynh Thành và Âu Dương Hạo!

"Hong Tụ có truyền tin tức đến?" Phụng Khuynh Thành hỏi, âm thanh lạnh lạnh, nghe không ra cảm xúc gì.

Một tay bưng ly trà, một tay còn lại, cầm nắp ly, nhẹ nhàng đẩy những lá trà lơ lửng!

"Hồi tiểu thư, tạm thời Hong Tụ vẫn chưa truyền tin tức đến, hình như bị ngăn ở ngoài kinh thành, không vào kinh thành được."

Phượng Khuynh Thành nghe vậy, tay nắm nắp ly khẽ run lên, ngay sau đó đẩy nắp ly trà lên, đặt lại trên khay trà, ngẩng đầu nhìn về phía Âu Dương Hạo.

"Phải người đi tiếp ứng rồi sao?"

"Có, thuộc hạ đã phái toàn bộ những người có thể phái đi rồi, nhưng mà." Âu Dương Hạo nói xong, có chút do dự.

"Nói!" Phượng Khuynh Thành quát khẽ.

Rũ mí mắt xuống, khiến Âu Dương Hạo không thấy rõ cảm xúc trong mắt nàng.

"Người ta phái đi, đều bị một thế lực mạnh mẽ ngăn cản, không tiếp ứng cho Hồng Tụ được!" Âu Dương Hạo nói xong, không khỏi lo lắng cho Hồng Tụ.

Cô nương luôn hấp tấp đó.

"Nếu như liên lạc được, báo cho Hồng Tụ, để cho nàng rút lui, Tuyết Liên, ta tự có biện pháp, ngoài ra, dùng bồ câu đưa tin cho Lâm Phong Lâm Nguyên, gọi bọn họ mau vào kinh, để Triệu Hằng đi đến Quý Cốc, mời lão già đến Kinh Thành, nói lại ý của ta, kêu hắn đi đến bảo vệ Mặc Hàm, Mạt Vũ!"

Phượng Khuynh Thành nói nhẹ nhàng linh hoạt, Âu Dương Hạo nghe thấy lại kinh sợ, liền vội vàng hỏi, "Tiểu thư, đã xảy ra chuyện lớn gì?"

"Ta nhận được tin tức, Thiên Sơn Tuyết Liên đã bị cướp đi, Hồng Tụ dẫn người đuổi theo, nhưng mà, nếu đối phương có thể chuẩn bị ba vạn người, lặng yên không một tiếng động suốt ba năm rồi cướp Tuyết Liên đi, chắc chắn không phải hạng người thông thường, để Hồng Tụ quay về trước đã, chuyện này ta có tính toán khác!"

Âu Dương Hạo gật đầu, lập tức nói, "Tiểu thư, thuộc hạ sẽ đi an bài ngay!"

"Đợi đã nào....!"

"Tiểu thư còn gì muốn phân phó?"

Phượng Khuynh Thành trầm tư một lát, mới lên tiếng, "Người đi tra cho ta một chuyện, xem thử mùa xuân năm năm trước, có vị Vương gia nào ở trong núi lớn Tây Giao bị đuổi giết, ngoài ra, tìm người nói cho ta biết thế cục trong triều!"

"Thuộc hạ có cần phải gọi nằm vùng tới?"

Phượng Khuynh Thành lắc đầu, "Không cần, thật vất vả mới sắp xếp được người vào nằm vùng, tạm thời đừng manh động, chỉ cần ăn nói rõ ràng, ít nhiều gì cũng có thể biết được thế cục triều đình!"

Âu Dương Hạo gật đầu, đi xuống.

Phượng Khuynh Thành dựa vào ghế, hít một hơi thật sâu.

Ban đêm, hai hài tử ngã xuống giường, rất hưng phấn, Thiêm Hương ở một bên sửa sang lại xiêm áo cho bọn chúng, Phượng Khuynh Thành dựa vào bên giường, kể chuyện xưa cho chúng nghe.

"Hôm nay, chúng ta kể tiếp truyện lần trước, lại nói Tôn Ngộ Không, Đường Tăng, Trư Bát Giới, Sa Tăng hòa thượng đi tới Nữ Nhi quốc."

Chuyện xưa còn chưa kể xong, Phượng Mạt Vũ đã im lặng ngủ, Phượng Mặc Hàm lại nắm lấy tay Phượng Khuynh Thành, non nớt hỏi, "Nương, bỗng nhiên con phát hiện trong truyện xưa, là lạ."

"Như thế nào?"

Phượng Khuynh Thành hỏi, ngay cả Thiêm Hương cũng hứng thú!

"Giống như những yêu quái ở trên thiên đình lên đi xuống hạ phạm đều bị bắt về, mà những yêu quái vốn ở thế gian lại bị Tôn Ngộ Không đánh chết, nương, người nói có kì lạ hay không?"

"Thật ra cũng không có gì thật sự khác thường, việc đời chính là như vậy, Mặc Hàm, con còn nhỏ, không hiểu được sự ảo diệu trong đó, chờ con lớn hơn một chút, tiếp xúc với nhiều người hơn, sẽ rõ ràng, sắc trời không còn sớm, đi ngủ sớm một chút đi, sáng mai, nương dẫn con và tỷ tỷ đi chơi!"

Phượng Mặc Hàm gật đầu một cái, ngoan ngoãn nhắm mắt lại, ngủ say sưa.

Nhẹ nhàng đóng cửa.

Một nam tử đứng ở cửa viện, cung cung kính kính.

"Tiểu nhân Đái Vân, ra mắt tiểu thư!"

Phượng Khuynh Thành nhìn hấn một cái, giọng lạnh nhạt hỏi, "Là Âu Dương Hạo kêu ngươi đến sao?"

"Hỏi, tiểu thư, dạ!"

"Vào thư phòng nói chuyện!"

Đái Vân gật đầu, "Tiểu nhân xin được dẫn đường cho tiểu thư!"

Thư phòng.

Phượng Khuynh Thành ngồi ở trên ghế, Thiêm Hương đứng ở một bên, Đái Vân đứng ở phía dưới, ngẩng đầu liếc nhìn Phượng Khuynh Thành khí sắc thần định, đứng mực nói, "Năm năm trước Tiên Hoàng đi về cõi tiên, Đường Kim Hoàng thượng năm đó mới ba tuổi, trước khi Tiên Hoàng lâm chung, hạ chỉ, huynh đệ đồng mẫu (*) duy nhất Quân Vũ Nguyệt làm Nhiếp Chính Vương, trông coi triều chính, thống lĩnh tam quân, nhưng mà, Tiên Hoàng còn có bốn huynh đệ dị mẫu (**), chia ra làm Trần vương, Đại Vương, Chu Vương, Cẩm vương!"

(* Anh em cùng mẹ

** Anh em khác mẹ)

"Những thân vương này, sợ đều không phải là đèn đã cạn dầu, không phải là hạng người thiện lương gì!" Phượng Khuynh Thành nói.

"Dạ, những thân vương này, đều lén lút, xây dựng thế lực thuộc về mình, ai cũng rục rịch ngóc đầu dậy, đang tìm thời cơ!"

Phượng Khuynh Thành không nói gì, vừa đứng lúc Âu Dương Hạo trở lại.

"Đái Vân đi xuống đi!"

"Dạ, tiểu thư!" Đái Vân hành lễ với Phượng Khuynh Thành, Thiêm Hương, khi đi ngang qua Âu Dương Hạo, hành lễ với Âu Dương Hạo rồi đi xuống.

Không hỏi nhiều một câu, nói nhiều một câu.

Sau khi Đái Vân rời đi, Phượng Khuynh Thành mới hỏi Thiêm Hương, "Thiêm Hương, ngươi cảm thấy Đái Vân như thế nào?"

Thiêm Hương nghe vậy, trầm tư một lát, "Làm việc chừng mực, là người trầm ổn, nói chuyện không kiêu ngạo không tự ti, ngược lại có tố chất của nhân tài!"

"Ừ, vậy sau này, để cho hấn làm thủ hạ của ngươi, có thêm người trợ giúp ngươi!"

"Tạ tiểu thư!"

Âu Dương Hạo cười cười, nói với Thiêm Hương, "Chúc mừng Thiêm Hương, lại có thêm một viên đại tướng!"

"Không trách ta đoạt người của ngươi?" Thiêm Hương nhú mày hỏi.

"Đái Vân ở chỗ của ta, dù sao khả năng phát triển cũng có hạn, hấn có thể đi theo bên cạnh Thiêm Hương, là phúc khí của hấn, sao ta lại oán trách?"

Thiêm Hương nghe vậy, mỉm môi cười, nhìn về phía Phượng Khuynh Thành, ai oán nói, "Tiểu thư, ngươi xem hấn kia, ta cho rằng mấy năm không gặp, chắc chắn miệng mồm vẫn vụng về, nào có thể đoán được, ngược lại càng ngày càng biết ăn nói!"

"Biết ăn nói là chuyện tốt, bộ dạng kia, mới có thể lừa được trái tim các cô nương!" Phượng Khuynh Thành nói xong, nhìn về phía Âu Dương Hạo, cười như không cười nói, "Âu Dương, ngươi thấy đúng không!"

"Ặc, chuyện này."

Âu Dương Hạo bị Phượng Khuynh Thành làm cho cứng họng.

Tiểu thư của hấn, cũng không phải là người dễ chọc!

Phượng Khuynh Thành thấy Âu Dương Hạo không nói, liền cùng truy mãnh đã (điều tra đến cùng), nói, "Nói thử xem, ngươi hỏi thăm được chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Đồ Vô Sĩ

"Hồi tiểu thư, năm năm trước, dường như không có hoàng thân quốc thích nào xuất hiện tại Tây Giao, nhưng mà, đương kim Nhiếp Chính vương có một biệt viện ở Tây Giao, nhưng mà, trước đây Nhiếp Chính vương thường xuyên đến ở, nhưng mà, năm năm qua, Nhiếp Chính vương chưa từng một lần đến đó, hơn nữa, bắt đầu từ năm năm trước, tính tình Nhiếp Chính vương đại biến!"

Phượng Khuynh Thành nghe vậy, không chút để ý hỏi, "Tính tình đại biến là như thế nào?"

"Truyền thuyết, Nhiếp Chính vương không gần nữ sắc, phạm là nữ tử, đều không thể tới gần hần quá năm bước, nếu như có người cãi lời, kết quả thê thảm!"

Tà môn như vậy?

Chẳng lẽ, Nhiếp Chính vương chính là người năm đó bị nàng cường bạo?

Ban đầu nam nhân kia khẩu khẩu thanh thanh (luôn miệng) xưng mình là Bồn vương, Bồn vương, một thân xiêm áo mặc dù bản thủ, lại vô cùng phú quý!

"Trùng trị thê thảm như thế nào?"

Âu Dương Hạo nghe vậy, trầm mặc chốc lát, mới lên tiếng, "Những năm này, nữ tử có ý đồ đến gần Nhiếp Chính vương, đều bị Nhiếp Chính vương ném vào trại lính, trở thành quân kỹ, có người còn thê thảm hơn, bị Nhiếp Chính vương ban cho hạ nhân, thuộc hạ, đang sống sờ sờ bị giày vò tới chết!"

"Ác độc như vậy?"

Đều là nữ tử, Thiêm Hương có chút không tiếp nhận nổi.

Âu Dương Hạo lắc đầu một cái, "Vẫn chưa phải là ác độc nhất, Nhiếp Chính vương làm việc quái đản thành lệ, ở trên triều đình một tay che trời, phạm là người không phục hần, giết không tha, khám nhà diệt tộc càng là chuyện thường!"

"Hoàng thượng đâu rồi, lại để hần muốn làm gì thì làm?" Thiêm Hương hỏi.

"Hoàng thượng còn nhỏ!"

Hoàng thượng còn nhỏ, bốn chữ, là có thể nói rõ, không phải Hoàng thượng không ngăn cản, mà là Hoàng thượng có lòng, nhưng không đủ lực.

Thiêm Hương không khỏi thổn thức.

Nếu Nhiếp Chính vương muốn làm Hoàng đế, Tiểu Hoàng đế, khó giữ được tính mạng!

Phượng Khuynh Thành vẫn không nói lời nào, trầm tư.

Thiêm Hương, Âu Dương Hạo thấy Phượng Khuynh Thành không nói, cũng im lặng.

Thật lâu sau, Phượng Khuynh Thành mới lên tiếng, "Nhiếp Chính vương, thân thể như thế nào?"

"Nhìn cũng không có gì đáng ngại, nhưng mà, đã từng có người nói bóng nói gió, nói hình như Nhiếp Chính vương bị trúng độc, nhưng mà, kể từ sau khi Tiên Hoàng đi về cõi tiên, những lời bóng gió này liền bị phong tỏa, không còn ai nhắc tới!"

Đều nói không có lừa làm sao có khói, điểm này, Phượng Khuynh Thành tin tưởng.

"Thực lực trong tối của Nhiếp Chính vương như thế nào?" Phượng Khuynh Thành hỏi.

"Không biết, nhưng mà, đặt ở ngoài sáng, cũng không thể khinh thường, đây cũng là nguyên nhân nhiều năm như vậy, mấy Thân vương luôn rục rịch ngóc đầu dậy, nhưng lại không dám hành động!"

Thế lực nổi trên mặt nước đã vô cùng mạnh, còn phần bị che giấu thì sao? Ai cũng không nắm bắt được.

Chỉ chốc lát sau, Phượng Khuynh Thành mới lên tiếng, "Giám thị Nhiếp Chính Vương phủ thật kỹ, ta muốn lấy được hành tung chính xác của Nhiếp Chính vương!"

"Dạ!"

Ngày hôm sau.

Lúc Quân Vũ Nguyệt rời khỏi Nhiếp Chính Vương phủ, lên xe ngựa, chuẩn bị đi vào triều, liền phát hiện có điều khác thường.

Mặc dù, lúc bị các thế lực giám thị, Quân Vũ Nguyệt đã sớm thăm dò được mục đích của bọn họ, nhưng mà, hôm nay lại không giống như vậy.

Che giấu hơi thở cực tốt, nếu như không phải là cao thủ tuyệt thế, hoàn toàn không cảm thấy được.

"Long Nhất!"

"Có thuộc hạ!"

Quân Vũ Nguyệt nói nhỏ mấy câu bên tai thị vệ Long Nhất, Long Nhất gật đầu, lập tức quay về Nhiếp Chính Vương phủ, mà xe ngựa của Quân Vũ Nguyệt, liền dừng ở nơi xa, một thời gian sau, Long Nhất cầm đồ ra ngoài, đưa cho Quân Vũ Nguyệt.

Xe ngựa khởi động, vào cung.

Giống như chỉ là, quên mang đồ vật gì đó thôi.

Trên điện Kim Loan, Hoàng đế lần nữa cáo ốm không thượng triều, Quân Vũ Nguyệt giận, "Người đâu, đi mời Hoàng thượng tới!"

"Dạ!" Long Nhất đáp một tiếng lui xuống.

Một hồi lâu sau, một hải tử mặc long bào, chậm rì rì đi tới, sắc mặt có chút trắng bệch.

Quần thần hành lễ, "Chúng thần tham kiến Hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

Tiểu Hoàng đế nghe tiếng thân thể run lên, trong nháy mắt hốc mắt tràn đầy nước mắt, thận trọng nhìn về phía Quân Vũ Nguyệt ngồi ở bên cạnh long ý, khi tiếp xúc với ánh mắt lạnh băng không mang theo một chút cảm tình nào của Quân Vũ Nguyệt thì càng trở nên khản trương.

Gần như chạy trốn chết.

Quân Vũ Nguyệt thấy Tiểu Hoàng đế muốn chạy trốn chết, lạnh lùng mở miệng, "Hoàng thượng, tới đây!"

Tiểu Hoàng đế giật mình, bước đi chậm rì rì, cất bước đi về phía bậc thang, đứng ở trước mặt Quân Vũ Nguyệt, "Hoàng thúc!"

Quân Vũ Nguyệt ừ một tiếng, nói, "Hoàng thượng, tuyên các đại thần bình thân!"

"Các khanh bình thân!"

Tiểu Hoàng đế nói xong, ngã ngồi ở trên ghế rồng, sống lưng đã sớm ướt đẫm.

Một ngày triều chính bắt đầu, các đại thần bắt đầu khai tấu, một đại thần trong số đó, nói đến lũ lụt ở Hoàng Hà, dân chúng lâm than, cần một lượng bạc lớn để cứu tế.

Quân Vũ Nguyệt tức giận, ồn ào đứng lên, "Nói hưu nói vượn!"

Sau đó ném một quyển giấy Tuyên Thành xuống, ném trúng vào mặt của hắn.

"Đồ khốn kiếp, miệng nhai đầy giòi, còn dám nói luận vì ruộng cội nước nhà, tự ngời nhìn rõ, trên đó tất cả đều là chứng cứ ngời ăn hối lộ trái phép!"

Đại thần vừa nghe, bị dọa sợ đến mức chân run lên, lập tức quỳ xuống, "Nhiếp Chính vương tha mạng, tha mạng!"

"Coi mủ cách chuồn của hắn xuống, kéo xuống chém!" Hoàn toàn không điều tra kỹ, cũng không cho đại thần cơ hội mở miệng, quyết định nhanh chóng.

"Long Nhất, bắt người nhà lại, đào sâu ba thước, cũng phải tìm ra những sổ sách bí mật!"

"Dạ!"

Tham quan bị dẫn đi, Quân Vũ Nguyệt mới lên tiếng, "Tất cả các ngời đều nghe rõ cho Bồn vương, dưới mí mắt của Bồn vương, không được phép có một hạt cát, nếu người nào dám cả gan khiêu khích, hắn ta hôm nay, chính là ngày mai của các ngời, ngộ rõ, bãi triều!"

"Hoàng thượng vạn tuế, Nhiếp Chính vương thiên tuế, bọn thần cáo lui!"

Sau khi quần thần lui ra.

Quân Vũ Nguyệt chỉ nhìn thoáng qua Tiểu Hoàng đế, chỉ thấy cả người hắn run lẩy bẩy, nhưng cái gì cũng không nói, rồi đi.

Quân Vũ Nguyệt vừa ra khỏi đại điện, Tiểu Hoàng đế mới oa một tiếng khóc lên.

Trên đường cái.

Một nữ tử tuyệt sắc mặc xiêm áo bạch y, dắt hai oa nhi cực kỳ đáng yêu, sau lưng, có một nha hoàn, một hộ vệ đi theo.

Trong tay hạ nhân, xách đầy đồ.

Hấp dẫn vô số ánh mắt của mọi người.

Rối rít suy đoán, nữ tử tuyệt sắc này, là từ đâu mà đến? Muốn đi nơi nào!

Mà hai oa nhi càng thêm cực kỳ khả ái, bao nhiêu người đều hận, sao hai oa nhi này không phải là của nhà mình.

"Nương, cái này nhìn thật hay!" Phụng Mạt Vũ nói xong, Phụng Khuynh Thành gật đầu, mua.

"Nương, con muốn cái này!" Phụng Mặc Hàm nói xong, Phụng Khuynh Thành gật đầu, mua.

Trên đường đi, mua không ít thứ, xe ngựa đã sớm chất đầy đồ.

Phụng Khuynh Thành cười chum chim nhìn hai hài tử, thấy đầu bọn chúng đầy mồ hôi, dịu dàng hỏi, "Mệt không?"

"Nương, không mệt, nhưng mà có hơi khát nước!" Phụng Mạt Vũ ngọt ngào nói.

"Nương, con cũng khát nước!"

Phụng Khuynh Thành nghe vậy, thấy phía trước có một tú lâu, "Đi thôi, nương dẫn các con đi tới tú lâu trước mặt, ăn chút điểm tâm, nghỉ ngơi một chút, rồi đi tiếp!"

"Được, được!"

Vừa vào tú lâu, chương quỹ lập tức nhiệt tình chào đón.

Thiên Hương lập tức đi bao gian, ba nương con Phụng Khuynh Thành lên lầu, trước tiên Thiên Hương cho bọn hộ vệ đưa đồ trở về, rồi xoay người lên lầu.

Trong gian phòng được bao, tiếng cười vui vẻ không dứt.

Sau khi ăn uống no đủ, Phụng Mặc Hàm vuốt bụng của mình, "Nương, Mặc Hàm no quá!"

Phụng Khuynh Thành cười, nói, "Mới vừa rồi nói con ăn ít một chút, con cứ không nghe, đứng lên đi chậm mấy bước, tiêu thực!"

Phụng Mặc Hàm gật đầu một cái, đứng dậy từ từ đi lại.

Phụng Mạt Vũ cũng đứng dậy, đi theo sau lưng Phụng Mặc Hàm, vừa đi vừa ngã trái ngã phải.

Đi một hồi, Phụng Mặc Hàm kéo tay áo Phụng Khuynh Thành, cúi đầu đỏ mặt, nhỏ giọng nói, "Nương, con muốn đi nhà xí."

Phụng Khuynh Thành đứng lên, "Đi, nương dẫn các con đi!" Nói xong, nhìn về phía Phụng Mạt Vũ, "Mạt Vũ, con có muốn đi cùng không?"

"Muốn!"

Ba nương con mở cửa đi đến nhà xí của quán rượu, Thiên Hương cười híp mắt cùng đi theo sau.

Lại thấy cửa gian phòng cách vách cũng mở ra, một nam tử mặc xiêm áo đỏ rực, cũng đi ra.

Nam tử kia lần đầu tiên nhìn thấy Phụng Khuynh Thành, thì huyết gió một cái, kinh ngạc nói "Ồ, từ khi nào trong Kinh Thành lại xuất hiện mỹ nhân tuyệt sắc như vậy nhỉ."

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

【008】Ra tay trước để chiếm thế thượng phong

Vừa tới Kinh Thành, Phụng Khuyết Thành nghĩ, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, không rảnh để ý, dắt Phụng Mặc Hàm, Phụng Mạt Vũ chuẩn bị rời đi.

Ai ngờ, nam tử kia lại sử dụng khinh công, trong nháy mắt bay tới trước mặt Phụng Khuyết Thành, chặn đường đi của Phụng Khuyết Thành lại, "Mỹ nhân, đừng đi mà! Hôm nay gia, mời mỹ nhân uống một chén được không?"

Vừa nghe thấy giọng điệu lưu manh này, Phụng Khuyết Thành không quan tâm, dù sao nàng cũng đã từng gặp người hèn hạ vô sỉ hơn người trước mắt, nhưng Thiêm Hương, Phụng Mạt Vũ, Phụng Mặc Hàm lại bị chọc tức.

Vô cùng tức giận, Phụng Mặc Hàm lại bật cười, "Đạo này, ta cho là chỉ trên đường cái mới có chó điên, nhưng không nghĩ tới trong quán rượu cũng có, quán rượu ở kinh thành thật là loạn!"

"Đúng vậy đó, thật sự rất loạn, hơn nữa, rõ ràng là chó điên, lại mặc xiêm áo của con người, chẳng qua con chó điên này quên mất, chó chính là chó, mặc xiêm áo của con người, cũng không biến thành người được!" Phụng Mạt Vũ tiếp lời.

Thiêm Hương đứng ở phía sau, thiếu chút nữa đã vỗ tay bảo hay rồi.

Phụng Khuyết Thành cười nhạt không nói.

Nam tử mặc áo hồng Quân Vũ Thường lại kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Đạo này, hẳn từng gặp qua người độc miệng, nhưng mà tuyệt đối chưa từng thấy, trẻ con độc miệng.

"Các ngươi đang chửi ta sao?" Quân Vũ Thường hỏi.

Chớp mắt, không thể tin.

Quân Vũ Thường hẳn, dù gì cũng là một mỹ nam tuyệt sắc, mặc dù vẫn còn kém hoàng huynh Quân Vũ Nguyệt, nhưng mà, hẳn ở trong lòng tiểu thư khuê các khắp kinh thành, cũng là người chạm tay có thể bỏng.

Lần đầu tiên bị ghét bỏ, còn bị chê triệt để thế này.

"Chúng ta có nắng người sao?" Phụng Mặc Hàm, Phụng Mạt Vũ cùng lên tiếng hỏi.

Thiên chân vô tà (ngây thơ) không biết khói lửa nhân gian.

"Chẳng lẽ vừa rồi không phải các ngươi đang mắng ta?" Quân Vũ Thường hỏi.

Phụng Mặc Hàm, Phụng Mạt Vũ cùng nhau lắc đầu, Phụng Mặc Hàm nghiêm túc nói, "Mới vừa rồi chúng ta đang mắng chó điên cản đường, chẳng lẽ đại thúc ngươi là chó điên?"

"Ặc, chuyện này?" Quân Vũ Thường lúng túng xoa xoa lỗ mũi, Phụng Khuyết Thành lại dắt hai hài tử, dẫn theo Thiêm Hương, lướt qua hẳn rồi đi.

Đội Quân Vũ Thường lấy lại tinh thần.

"Đáng chết, lại có thể bị hai oa nhi mắng!"

Đây là lần đầu tiên trong hơn hai mốt năm qua.

Có chút cảm giác khác lạ, nhất là hai oa nhi này, đáng đáp thật đáng yêu, mà tiểu nữ oa kia, còn nhìn hơi quen mắt.

Nhưng mà, đã từng nhìn thấy ở đâu?

Gọi chương quỹ, Quân Vũ Thường tự cao tự mãn quát lớn một trận, chương quỹ đã sớm bị dọa đến mức vô cùng lo sợ.

"Cầm Vương gia, tiểu nhân thật sự chưa từng gặp qua bọn họ, Vương gia minh xét!"

Quân Vũ Thường vừa định nói gì đó, lại thấy Phụng Khuyết Thành dắt hai hài tử trở lại, ba nương con các nàng vừa nói vừa cười.

Phụng Khuyết Thành cười rất nhẹ rất nhẹ, lại cực kì xinh đẹp.

Quân Vũ Thường gặp qua vô số mỹ nhân, lại chưa từng gặp qua dạng người như Phụng Khuyết Thành.

Tự tin, có khí thế.

Hào phóng khéo léo, cả người tỏa ra một vàng sáng làm mê lòng người.

Lập tức tiến lên, ôm quyền với Phụng Khuyết Thành, "Tại hạ Quân Vũ Thường, năm nay 21, không biết nhà tiểu thư ở đâu, đã thành hôn chưa!"

Quân Vũ Thường vừa nói xong.

Phượng Mặc Hàm, Phượng Mạt Vũ cười hi hi ra tiếng.

Phượng Mặc Hàm nhìn Quân Vũ Thường giống như nhìn thấy quái vật, lắc đầu một cái, thờ dài, "Chắc chắc chắc, đại thúc, vị mỹ nhân tuyệt sắc bên cạnh ta, đến oa nhi cũng đã có, người nói nàng đã thành hôn hay chưa?"

Quân Vũ Thường cà lăm.

Hình như, trước đó, nghe hai oa nhi này gọi nàng là nương, chẳng lẽ.

Nhưng mà, Quân Vũ Thường là ai, mới qua một khắc, liền khiến vẻ mặt không cam lòng biến mất, cười nói, "Không phải thành thân rồi vẫn có thể hòa ly!"

Phượng Khuynh Thành vẫn không nói gì chỉ nhìn Quân Vũ Thường rồi cười tà.

Quân, quốc tính (họ của hoàng tộc).

Nhìn trên cằm y đỏ thẫm, thêu mềnh xà, không giàu cũng quý.

Nam tử trước mặt, vừa nhìn đã biết được sống trong an nhàn sung sướng, tính kẻ đùa giỡn, cả người tuy không tỏa ra sát khí, nhưng mà, sâu trong ánh mắt tà mị kia, lại giấu giếm sát cơ (ý muốn giết người).

Loại người như thế, họ mới tới kinh thành, không hiểu rõ lai lịch của hắn, tốt nhất không nên chọc.

Suy nghĩ một chút mới lên tiếng, "Ừ, công tử nói đúng lắm, thành thân, quả thật có thể hòa ly, nhưng nếu chưa gả đã sinh con, công tử vẫn nguyện chịu thiệt?"

"Chưa gả đã sinh con?" Quân Vũ Thường kinh ngạc.

Nhưng Phượng Khuynh Thành đã sớm dặt hai hài tử rồi đi.

Sau khi Quân Vũ Thường phục hồi tinh thần, đã sớm không thấy bóng dáng Phượng Khuynh Thành.

Ha ha ha nở nụ cười, "Có chút ý tứ!"

Trở lại Cẩm Vương phủ, lập tức phái người đi điều tra lai lịch Phượng Khuynh Thành.

Trở lại đại trạch.

Phượng Mạt Vũ, Phượng Mặc Hàm liền đi xem những bảo bối mua về lúc đi dạo phố, Phượng Khuynh Thành cười đưa mắt nhìn chúng rồi đi, Âu Dương Hạo bước nhanh đi tới, "Tiểu thư, Hồng Tụ trở lại!"

Trong nháy mắt Phượng Khuynh Thành thu nụ cười lại, trong nháy mắt con ngươi lạnh đi, "Đến thư phòng!"

Trong thư phòng, nữ tử mặc áo đen quỳ trên mặt đất, trên xiêm áo, dính đầy máu, có chỗ, còn lộ ra vết thương trầy da sứt thịt.

Phượng Khuynh Thành nhìn, nói với Thiêm Hương đứng bên cạnh, "Thiêm Hương dẫn Hồng Tụ đi xuống rửa mặt, bôi thuốc, thay y phục!"

Hồng Tụ lại sống chết không chịu rời đi, "Tiểu thư, Hồng Tụ đáng chết, để mất Thiên Sơn Tuyết Liên, Hồng Tụ."

Nói đến lời cuối, Hồng Tụ nghẹn ngào!

"Chuyện cũng không quá quan trọng, trước tiên đi chỉnh đốn mình cho sạch sẽ, nếu để Mặc Hàm, Mạt Vũ nhìn thấy dáng vẻ này của ngươi, ngươi nói xem bọn chúng sẽ nghĩ như thế nào?"

"Đúng vậy đó, Hồng Tụ, nghe tiểu thư, trước tiên đi rửa mặt, xử lý miệng vết thương đã!" Thiêm Hương khuyên nhủ.

Hồng Tụ bất đắc dĩ, chỉ đành phải đứng dậy, đi tắm bôi thuốc.

Trong thư phòng, Phượng Khuynh Thành nhìn Âu Dương Hạo đứng ở phía dưới, hỏi, "Quân Vũ Thường là ai?"

"Quân Vũ Thường, đó không phải là Cẩm vương sao?"

"Cẩm vương, Quân Vũ Thường, Thân Vương?" Phượng Khuynh Thành hỏi.

"Ừm!"

Phượng Khuynh Thành không nói gì, tay đặt trên bàn sách, nhẹ nhàng gõ, một hồi lâu sau mới lên tiếng, "Thế lực, nhân phẩm của hán như thế nào?"

"Nhân phẩm? Nói như thế nào đây!" Âu Dương Hạo dừng một chút, mới nói tiếp, "Phong lưu, hồng nhan tri kỷ trải rộng khắp thiên hạ, rất ít khi trở về Cẩm Vương phủ, gần như hàng đêm đều ở Túy Hoa lầu, vô cùng ôn nhu, cực ít vào triều, nhưng mà, có thể còn sống sót giữa đông đảo hoàng tử, còn làm Thân Vương, không thể là loại người thông thường!"

Những lời của Âu Dương Hạo, Phượng Khuynh Thành hoàn toàn đồng ý.

Biết người biết mặt nhưng không biết lòng, Quân Vũ Thường thường xuyên ở Túy Hoa lầu kỹ quán, ai biết được, đó không phải là một cách để che giấu thực lực.

"Âu Dương, đưa ta xem bản đồ bố trí kinh thành một chút!"

"Dạ!" Âu Dương Hạo nói xong, từ trong áo cách (ngăn tủ bí mật) lấy ra bản đồ Kinh Thành, trải phẳng ở trên bàn, Phượng Khuynh Thành đi lên trước.

"Cẩm Vương phủ, Nhiếp Chính Vương phủ ở chỗ nào?"

Âu Dương Hạo vươn tay chỉ.

Phượng Khuynh Thành nhìn rồi nói, "Hai Vương phủ nằm cạnh nhau trái lại rất gần!"

Âu Dương Hạo không nói gì tiếp, Phượng Khuynh Thành lại chỉ mấy con phố trên bản đồ, hỏi thăm tên trạch viện, lại hỏi chỗ mình đang đứng. Âu Dương Hạo giải thích từng chỗ, Phượng Khuynh Thành mới ra dấu bảo Âu Dương Hạo thu bản đồ lại.

Sau khi Hồng Tụ rửa mặt xong liền đi tới, vừa thấy Phượng Khuynh Thành, quỳ xuống.

"Tiểu thư, Hồng Tụ đáng chết, Hồng Tụ."

"Thiên Hương, đỡ Hồng Tụ dậy!" Phượng Khuynh Thành nói.

Thiên Hương nghe vậy lập tức tiến lên, đỡ Hồng Tụ đứng dậy, Hồng Tụ sống chết không chịu.

Phượng Khuynh Thành khẽ thở dài một cái, "Hồng Tụ, người đã tự trách như vậy, như vậy bắt đầu từ bây giờ, nghỉ ngơi cho khỏe, mấy ngày nữa, ta có nhiệm vụ cho người!"

"Dạ!"

Đêm khuya,

Một bóng đen, nhanh chóng rời khỏi đại trạch, bay về phía Nhiếp Chính Vương phủ.

Bóng đen nhanh như tia chớp, gần như trong nháy mắt, biến mất dạng.

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

【009】 Một lần nữa

Nhiếp Chính Vương phủ.

Canh phòng nghiêm ngặt.

Ba bước một tốp, năm bước một trạm canh gác, hơn nửa thị vệ tay cầm bảo kiếm, người mặc khôi giáp, thỉnh thoảng qua lại không ngớt.

Phượng Khuynh Thành đứng ở trên nóc nhà, nhìn thị vệ qua lại ở phía dưới, nhếch môi, xoay người nhảy xuống nóc nhà, nhanh chóng ẩn thân thể vào trong bóng tối.

Đi quanh Nhiếp Chính Vương phủ tầm vài vòng, Phượng Khuynh Thành cũng không thu hoạch được gì.

Cho đến khi nhìn thấy lầu cao trước mặt, trên đó viết ba chữ Tàng Bảo Các thật to, Phượng Khuynh Thành nhẹ nhàng đến gần, lúc đến gần cửa sổ,

Phượng Khuynh Thành vươn tay ra đẩy cửa sổ, rụt trở về, nhanh chóng núp vào bụi hoa.

Một nam tử xách theo đèn lồng, đi tới.

Mặc dù không thấy rõ tướng mạo của nam tử đó, nhưng mà, Phượng Khuynh Thành biết, chắc chắn không phải là loại tôm tép yếu ớt, hơn tám phần là một nhân vật hung ác.

Sau khi nam tử kia đi ngang qua, Phượng Khuynh Thành chỉ cảm thấy có một mùi thơm quái dị lan tới, vốn định giơ tay lên bịt mũi, lại sợ phát ra tiếng động, bại lộ hành tung của mình, chỉ đành phải tĩnh khí bình ổn lại, đợi sau khi nam nhân kia đi vào Tầng Bảo Các, Phượng Khuynh Thành nhanh chóng rời đi.

Nhưng mà, thân thể rất không thoải mái.

Cảm giác nóng rực đang lan tỏa khiến Phượng Khuynh Thành nắm chặt quả đấm.

Nam nhân chết tiệt, lại có thể hạ mị dược, trong lúc nhất thời, Phượng Khuynh Thành hận không thể giết, róc xương lóc thịt nam nhân kia.

Nhưng lý trí mách bảo nàng, không thể.

Bước chân có chút yếu ớt, khi Phượng Khuynh Thành chuẩn bị leo tường ra ngoài, bên trong Nhiếp Chính vương phủ, không biết người nào hô lên một tiếng, "Có thích khách!"

Đám người bắt đầu xuất hiện trong nội viện, ngay cả bên ngoài Nhiếp Chính vương phủ, cũng có tiếng vó ngựa vang lên, dường như bao vây cả Nhiếp Chính Vương phủ lại.

Chân Phượng Khuynh Thành lùi về sau, lần nữa lui vào bên trong Nhiếp Chính vương phủ.

Nếu không bị trúng mị dược, nàng tuyệt đối có thể xông phá trùng vây, nhưng trong mị dược này, không đơn thuần chỉ có mị dược, còn xen lẫn Hóa Công Tán!

Thật sự muốn mạng phụ thân nương tử tông nhà hần.

Đi tới một viện tử, thấy không có thị vệ canh giữ, Phượng Khuynh Thành lòng đầy căm phẫn, thân thể chợt lóe, ẩn núp đi vào.

Quân Vũ Nguyệt nhếch miệng ngậm mình ở trong bồn tắm, nhếch miệng lên thành một chút ý cười.

Hần không tin, với bộ dạng như vậy, thích khách kia còn có thể chạy thoát.

Đứng dậy, vươn tay cầm lấy xiêm áo, chuẩn bị mặc lên người, mũi kiếm băng hàn thấu xương đã chống ở trên lưng.

"Đừng động, hoặc ngươi sẽ bị giết!"

Giọng nữ đè nén uy hiếp, băng hàn thấu xương, không mang theo một chút tình cảm.

Quân Vũ Nguyệt im lặng, trầm nghĩ, từ lúc nào vương triều Hạo Hãn, có nhân vật lợi hại như thế.

Cũng trong nháy mắt khi đang kinh ngạc, mất đi thời cơ phản kích, bị điểm huyết đạo, không thể nhúc nhích, không thể nói chuyện!

Ngay cả xiêm áo cũng chưa mặc, liền bị đẩy ngã xuống mặt đất lạnh như băng, xiêm áo vốn chuẩn bị được mặc vào, bị bàn tay trắng nõn của Phượng Khuynh Thành vươn ra, đập lên mắt Quân Vũ Nguyệt.

Trước mắt trong nháy mắt tối đen.

Phượng Khuynh Thành nhìn thân thể té xuống đất, thân hình cao lớn, bắp thịt rắn chắc, đưa tay ra, bấm một cái lên hông của Quân Vũ Nguyệt.

"Tiện nghi cho ngươi rồi!"

Cũng không biết câu nói này là, tiện nghi cho chính mình, hay là tiện nghi cho Quân Vũ Nguyệt.

Vừa nghe thấy giọng nói không chút che giấu này, trong nháy mắt thân thể Quân Vũ Nguyệt căng thẳng, trong nháy mắt thù hận trong xương bộc phát, muốn xông phá huyết đạo, nhưng phương pháp điểm huyết của Phượng Khuynh Thành cực kỳ cao cường, hần lại có thể không phá giải được.

Mặc cho bàn tay nhỏ bé mang theo mồ hôi ướt đầm của Phượng Khuynh Thành, sờ loạn khắp nơi, lại chống cự không được.

Cho đến khi sức cùng lực kiệt, Phượng Khuynh Thành mới nằm ở trên ngực Quân Vũ Nguyệt, thở dốc từng hơi từng hơi.

Bàn tay nhỏ bé đặt lên hông của Quân Vũ Nguyệt.

Bên trong thân thể vẫn còn cảm giác co rút, khiến Phụng Khuynh Thành không có hơi sức đứng dậy, cho đến khi kích tình biến mất, Phụng Khuynh Thành nhanh chóng đứng dậy mặc xiêm áo, nhắm tâm rồi đi.

Ngay cả một câu cũng chưa từng nói, càng không liếc mắt nhìn Quân Vũ Nguyệt ngã trên đất, cả người tỏa khí lạnh dày đặc một cái.

Sau một canh giờ khi Phụng Khuynh Thành rời đi, Quân Vũ Nguyệt giải khai huyết đạo, gầm thét ra tiếng, "Khốn kiếp, đáng chết!"

Tức giận kéo áo lót đang đắp ở bên trên xuống, lật người ngồi dậy, nhìn trên ngực, vết bầm ngang hông, vết hôn, Quân Vũ Nguyệt giận dữ.

"Khốn kiếp, đừng rơi vào trong tay Bốn vương, nếu không ta sẽ lột da ngươi, rút gân ngươi, để cho ngươi muốn sống cũng không được muốn chết cũng không thể!"

Đại trạch.

Lúc Phụng Khuynh Thành trở lại, trời mới tờ mờ sáng.

Trở về phòng, thay y phục dạ hành ra, Phụng Khuynh Thành ngã xuống giường, thở ra một hơi.

Năm năm trước, nàng xuyên qua mà đến, thân trúng mị độc, cường bạo một nam nhân, năm năm sau, nàng lại cường bạo một nam nhân.

Thời gian, địa điểm thay đổi, nhưng hai nam nhân nàng cường bạo, đều không nhìn thấy rõ, bộ dạng của bọn họ.

Không

Là nàng chưa bao giờ nghĩ tới, phải nhìn bộ dạng của bọn họ.

Nam nhân đối với nàng, vẫn luôn là có cũng được không có cũng không sao.

Nhiếp Chính Vương phủ.

Cả người Quân Vũ Nguyệt mặc áo măng bào màu đen, ngồi ở trên ghế, mắt lạnh nhìn ám vệ, thị vệ thủ lĩnh quỳ gối bên dưới.

"Hừ, hừ, ngược lại các ngươi thật có bản lĩnh, tối hôm qua thích khách vào phủ, các ngươi nhiều người như vậy, lại có thể để cho tên đó không mất một sợi lông chạy thoát!"

Nhiếp Chính Vương phủ thứ gì cũng không mất, nhưng hấn lại bị cường bạo.

Nói ra, thật mất mặt.

Nếu như tối hôm qua nàng, sau khi cường bạo hấn, một kiếm giết hấn, hấn đến cơ hội phản kích cũng không có.

Ám vệ, thị vệ không dám nói lời nào.

Ngược lại Thư Mộ Bạch đứng ở một bên, nói, "Theo lý thuyết thích khách kia trúng mị độc của ta, trong mị độc còn xen lẫn Hóa Công Tán, nàng không thể nào chạy thoát."

Đây cũng là vấn đề Thư Mộ Bạch nghĩ hoài không ra.

Chẳng lẽ, thích khách này có thuốc giải?

Nhưng mà, thuốc giải trong tay hấn, một viên cũng không mất, trừ khi, nàng tùy tiện tiện kéo một nam nhân giải độc.

Nhưng, tối hôm qua, thị vệ đi kiểm tra ở trong phủ, đều không khác thường.

Nghĩ tới đây, Thư Mộ Bạch chợt nhìn về phía Quân Vũ Nguyệt lửa giận ngập trời, kinh ngạc há to miệng.

"Nhìn cái gì vậy, cút!" Quân Vũ Nguyệt cảm tức, cảm lý trà lên liền ném về phía Thư Mộ Bạch.

Thư Mộ Bạch giờ tay tiếp được ly trà, một giọt nước cũng không rơi ra ngoài, đặt chung trà lên trên bàn, nhếch miệng, lộ ra hàm răng trắng, nhanh chóng chạy trốn.

Có ý tứ, có chút ý tứ.

Mắt nàng thật là tốt, Vương phủ nhiều nam nhân như vậy, lại có thể chọn trúng Quân Vũ Nguyệt, còn thật kỳ tích chế ngự được Quân Vũ Nguyệt, cường bạo, không chỉ như vậy, còn có thể thân nhiên rút lui, thật bản lĩnh.

Cô nương này, Thư Mộ Bạch hấn muốn gặp một lần, nhất định phải gặp một lần.

Nghĩ tới đây, Thư Mộ Bạch phân phó người trở về viện của hắn, cầm quạt giấy, thoải mái nhàn nhã đi ra khỏi Nhiếp Chính Vương phủ.

Ở bên ngoài dạo qua một vòng, Thư Mộ Bạch trở lại Nhiếp Chính Vương phủ, đến tìm Quân Vũ Nguyệt.

"Cút."

Thư Mộ Bạch cười, "Vũ Nguyệt, ta tìm được cô nương cường bạo người rồi!"

Quân Vũ Nguyệt nghe vậy, trên mặt lúc thì xanh, lúc thì trắng.

Tay đang cầm nắp ly trà, vừa dùng lực, nắp ly trà rơi trên mặt đất, mà tai cầm của nắp ly trà, bị nắm thành mảnh vỡ.

"Ở nơi nào!"

Thư Mộ Bạch nhìn Quân Vũ Nguyệt tức giận, do dự một chút, mới lên tiếng, "Ta muốn nói cho người, không phải là chuyện này."

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Nguy Hiểm ập Tới

"Không phải là chuyện đó?" Quân Vũ Nguyệt kinh ngạc.

Thật sự cũng không tính toán gât Thư Mộ Bạch, có điều, cái lỗ mũi kia, còn linh hơn chó, mà chuyện đêm qua xảy ra với hắn (QVN), hắn (TMB) chỉ cần liếc mắt một cái, là có thể nhìn ra manh mối.

"Đúng, không phải là chuyện đó!"

"Vậy người muốn nói cái gì?"

Thư Mộ Bạch khụ khụ hai tiếng, mới lên tiếng, "Ta vốn muốn nói, nếu như người bắt được nàng, người tính toán như thế nào?"

"Róc xương lóc thịt, rút gân lột da, chặt làm trăm mảnh!" Quân Vũ Nguyệt cắn răng nghiêng lợi nói, nắm đấm siết chặt làm tiếng răng rắc rắc vang lên, có thể thấy được tức giận nhiều đến mức nào.

"Cần gì tức giận như vậy, ngược lại thật ra ta có một ý kiến hay, bảo đảm càng sáng khoái hơn việc giết nàng!"

"Là gì?"

"Gậy ông đập lưng ông!"

Quân Vũ Nguyệt nghe vậy, giống như gặp quỷ, nhìn về phía Thư Mộ Bạch, sau đó trầm mặc.

Thật lâu sau mới lạnh lùng âm trầm nói, "Võ công của nàng cực kì cao cường, đêm qua, trước khi đến gần ta, không hề phát hiện!"

Đây cũng là chuyện Quân Vũ Nguyệt tức giận.

Một nữ tử, võ nghệ lại cao cường như vậy.

"Võ công cao cường, thì sợ gì, chúng ta có thể đi dụ rấn ra khỏi hang, hoặc là để cho nàng tự đưa tới cửa, ta có thể chuyên tâm nghiên cứu chế tạo chút thuốc, chắc chắn làm cho nàng có đến mà không có về!"

Quân Vũ Nguyệt trầm tư một lát, nói nhỏ mấy câu bên tai Thư Mộ Bạch, lại gọi Âm Nhất, cẩn thận phân phó một hồi.

Thư Mộ Bạch vẫn ngồi một bên, lẳng lặng không nói, đợi sau khi Quân Vũ Nguyệt phân phó xong, mới lên tiếng, "Tới, ta bắt mạch cho người, xem thử độc được giải như thế nào rồi?"

Quân Vũ Nguyệt vươn tay, cho Thư Mộ Bạch bắt mạch.

"Độc đã được giải, nhưng mà, nội lực, vẫn cần một hai ngày mới có thể khôi phục!" Thư Mộ Bạch nói xong, có chút buồn cười.

Nếu như, Quân Vũ Nguyệt không phải là bởi vì giải độc, tạm thời mất đi nội lực, nàng có thể được như ý hay không?

Nhưng mà, nàng cũng thật là can đảm, vì giải độc, lại dám cường bạo Nhiếp Chính vương quyền lực lớn nhất vương triều Hạo Hãn.

Thú vị, vô cùng thú vị!

Đại trạch viện.

Mấy ngày nay, Phụng Khuyết Thành cảm giác có nhiều chỗ không bình thường, nhưng trong lúc nhất thời, lại không nghĩ ra được.

"Nương, ngươi đang suy nghĩ gì vậy?" Phụng Mặc Hàm nghiêng đầu hỏi.

Phụng Khuyết Thành cười, ôm lấy Phụng Mặc Hàm, "Không nghĩ gì cả, tại sao còn lại chạy ra ngoài này!"

"Tiên sinh dạy rất không thú vị, hơn nữa những gì hắn nói, con đã sớm biết!."

"Tỷ tỷ đâu?"

"Nàng sao, đánh cờ cùng tiên sinh!"

"Đánh cờ?"

Phụng Mặc Hàm gật đầu một cái, "Đúng vậy ạ, những thứ tiên sinh dạy quá không thú vị, ta liền hỏi tiên sinh, tiên sinh am hiểu nhất cái gì, tiên sinh nói kỹ nghệ của hắn rất tốt, sau đó Phụng Mạt Vũ nói, muốn cùng tiên sinh đánh vài ván, con đợi đến chán, liền chạy ra ngoài chơi!"

Đánh cờ?

Tính khí nữ nhi của mình như thế nào, người khác không rõ lắm, nhưng Phụng Khuyết Thành thì biết.

"Có phải các con trêu chọc tiên sinh hay không?"

Phụng Mặc Hàm nghe vậy, vội vàng lắc đầu một cái "Không có!"

"Có thật không?" Phụng Khuyết Thành không tin hỏi.

"Thật, thật, đương nhiên là thật!" Phụng Mặc Hàm gật đầu như giả vờ, chỉ sợ Phụng Khuyết Thành không tin.

Nhưng mà bên này còn chưa nói xong, bên kia, Phụng Mạt Vũ ngẩng đầu ưỡn ngực đi ở phía trước, tiên sinh dạy học ừ ừ cúi đầu đi ở phía sau, rất rõ ràng, đánh cờ, tiên sinh thua.

"Nương. . . ." Phụng Mạt Vũ vui mừng kêu một tiếng, nhào vào trong ngực Phụng Khuyết Thành, không ngừng cười ha ha ha.

Mặc dù Phụng Mạt Vũ cũng không nói gì, chỉ cười, nhưng tiên sinh đứng ở sau lưng, mặt trưởng đến mức càng ngày càng đỏ.

Phụng Khuyết Thành liếc mắt nhìn đang cười vui vẻ Phụng Mạt Vũ, đứng lên, hướng khách khí gọi tiên sinh, "Chu tiên sinh!"

"Phụng cô nương, lão hủ xấu hổ, xấu hổ!" Chu tiên sinh nói xong, chỉ cảm thấy miệng vô cùng cay đắng, không đợi Phụng Khuyết Thành nói chuyện, vội vàng nói, "Lão hủ không tài, xin cáo từ!"

Phụng Khuyết Thành vốn muốn nói gì đó, nhưng Chu tiên sinh đã quyết định đi, Phụng Khuyết Thành chỉ đành phải để Thiêm Hương tiễn Chu tiên sinh.

Đợi tiễn Chu tiên sinh đi, Phụng Khuyết Thành mới hỏi hai hài tử, "Các con thành thật nói, rốt cuộc trêu chọc Chu tiên sinh như thế nào?"

"Oan uổng quá nương!" Phụng Mặc Hàm kêu oan, vội vàng giải thích, "Nương, Chu tiên sinh vừa đến, liền ba hoa khoác lác học vấn của mình như thế nào như thế nào, nếu học vấn rất cao, nên lấy ra nói chuyện chứ, nhưng hắn cố tình chỉ dạy ba chúng con Tam Tự Kinh, trời mới biết Tam Tự Kinh này, lúc chúng con hai tuổi đã có thể đọc lầu lầu rồi.

Được rồi, không có học vấn, người nên khiêm tốn một chút, chúng ta cũng không động vào ngươi, hắn còn cố tình khoe khoang kỹ nghệ của hắn rất tinh xảo, đặc ý ra sao, sau đó, chúng con nói, đánh một ván, hắn thắng, lưu lại, về sau được coi trọng, thua, lập tức cuốn gói đi!"

Sau khi Phụng Khuyết Thành nghe, cười khò không thôi.

Đúng, hai hài tử của nàng, thông minh hiểu chuyện, học vấn tốt, vừa ý cũng nhỏ.

"Nhưng mà, trong lúc nhất thời, đi đâu tìm tiên sinh về cho các con đây?"

"Không cần tiên sinh, nương, không bằng người dạy cho chúng con đi!" Phụng Mặc Hàm nói xong, khoác cổ tay Phụng Khuyết Thành, làm nũng nói, "Nương, theo những tiên sinh kia hoàn toàn không học được chút tri thức gì, bọn họ cả bụng cổ hủ, một câu nói tốt, nhất định khi nói phải chia thành ba đoạn, nếu như học vấn thật sự tốt như vậy, vì sao không đi thi lấy công danh, lại lưu lạc làm tiên sinh dạy học?"

"Mặc Hàm lại xem thường tiên sinh dạy học?" Phụng Khuynh Thành hỏi, giọng lạnh hắc đi.

"Không phải, nương, con chưa từng xem thường tiên sinh dạy học, con chỉ muốn nói, bọn họ cậy vào bản thân mình lớn tuổi, bắt nạt chúng con còn nhỏ tuổi, muốn lừa gạt chúng con, vừa nghĩ tới chúng ta trả lương cao mời, nhưng lại không muốn dạy cho chúng ta tri thức thật sự, nương, loại tiên sinh này mời tới có ích lợi gì?"

Phụng Khuynh Thành nghe vậy, nhìn sang Phụng Mạt Vũ ở một bên yên lặng không nói, "Mạt Vũ, con cũng nghĩ như vậy sao?"

Phụng Mạt Vũ gật đầu.

Phụng Khuynh Thành trầm tư một lát, mới lên tiếng, "Các con đã muốn tìm một tiên sinh thật sự có học vấn, vậy nương để Âu Dương thúc thúc lưu lại tìm cho các con, nhất định tìm cho các con một người thật sự có học vấn!"

"Cám ơn nương!"

"Đi chơi đi!"

Hai oa nhi vừa nghe Phụng Khuynh Thành không trách bọn họ, vui mừng cười tươi chạy đi.

Hình như, ốm đau, kịch độc, sinh mạng ngàn người, ở trong mắt bọn họ, cũng không tính là gì.

Thư phòng,

Phụng Khuynh Thành cùng Âu Dương Hạo bàn bạc xong mọi chuyện, Phụng Khuynh Thành mới lên tiếng, "Âu Dương, trong kinh thành có tiên sinh có học vấn cực tốt không?"

Âu Dương Hạo trầm tư một lát mới lên tiếng, "Nếu bàn về học vấn, đương Chúc Thái phó Văn đại nhân, không chỉ là ân sư thụ nghiệp tiên hoàng, lại là ân sư của mấy Thân vương, bây giờ còn là ân sư của Hoàng thượng! Ở trong triều đức cao vọng trọng!"

"Văn Thái phó có nhận học sinh?"

"Nhận, ngược lại vẫn nhận, nhưng mà yêu cầu cực cao!" Âu Dương Hạo nói, chợt nhớ tới, lúc trở lại, nghe nói, Chu tiên sinh đã rời đi, lại nghĩ đến tính tình của Phụng Mạt Vũ, Phụng Mặc Hàm, hỏi, "Tiểu thư, có phải tiểu tiểu thư, tiểu thiếu gia muốn bái Văn Thái phó làm thầy?"

"Hôm nay bọn chúng, lại chọc tiên sinh tức giận bỏ đi!"

Âu Dương Hạo lại cười, "Tiểu thư, điều này cũng không thể trách tiểu thiếu gia, tiểu tiểu thư, cái niên đại này, quá nhiều người lừa dối lấy tiếng, ngược lại thật ra ta cảm thấy, cho dù tiểu thiếu gia, tiểu tiểu thư không có tiên sinh dạy, cũng sẽ không kém!"

"Mặc dù nói như vậy, nhưng ta cũng không thể để bọn chúng tự ý làm mọi chuyện!" Phụng Khuynh Thành nói xong, đứng lên, đi tới bên cửa sổ, mùa xuân đã sắp qua đi, mùa hè sẽ sắp lập tức đến.

Nàng đã từng, đặc biệt thích sự thay đổi của bốn mùa, hương thụ quanh cảnh khác biệt của mỗi mùa, nhưng bây giờ, nàng hi vọng, thời gian dừng lại, không cần thay đổi nhanh như vậy, để cho hài tử của nàng, có thể sống bình an.

Âu Dương Hạo thấy Phụng Khuynh Thành đang suy nghĩ, thận trọng lui ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại.

Mà Phụng Khuynh Thành đứng ở bên cửa sổ, nghĩ tới rất nhiều chuyện.

Nghĩ nhiều nhất, chính là, Thiên Sơn Tuyết Liên, rốt cuộc rơi vào tay người nào.

Một luồng sát khí đánh tới, Phụng Khuynh Thành phản ứng cực nhanh, nhanh chóng nghiêng người, rút nhuyễn kiếm từ bên hông ra, nghiêng tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

【011】 Có manh mối

Người tới mặc hắc y, bịt mặt.

Trường kiếm trong tay, kiếm khí giống như cầu vồng, mang theo sát khí nồng đậm.

Nhiều chiêu không lưu tình, nhiều chiêu mang sát ý.

Mà cặp mắt lộ ra khỏi mặt nạ, mang theo sát ý giận dữ tàn nhẫn băng hàn thấu xương.

Sau khi hạ mười mấy chiêu, hai người đánh cân sức ngang tài, võ công của Phụng Khuynh Thành không tầm thường, mặc dù nội công không bằng hắc y nhân, nhưng mà, bộ pháp của nàng uyển chuyển, ra tay thu tay cực nhanh, lại đánh giết quyết đoán, mỗi một chiêu được hạ xuống, không chút do dự, dường như đều muốn đưa hắc y nhân vào chỗ chết.

Sau 300 chiêu, trong sân đã sớm thành một vùng hỗn độn, chậu hoa cây non, đều bị kiếm khí thổi hủy, chéch thành mảnh nhỏ ngã đầy đất.

Âu Dương Hạo, Hồng Tụ Thiêm Hương nghe tin chạy tới vừa muốn rút kiếm tiến lên giúp một tay, một lão nhân tóc bạc trắng từ trên trời giáng xuống, chiếc roi gai trong tay liền đánh về phía hắc y nhân.

Quý Cốc thần tiên.

Hắc y nhân liếc mắt một cái liền nhận ra, vận khí thoát ra, không hề ham chiến, nhanh chóng rời đi.

Khinh công trác tuyệt, trong nháy mắt liền biến mất không còn dấu vết.

Hồng Tụ Thiêm Hương, Âu Dương Hạo chuẩn bị đuổi theo, Phụng Khuynh Thành lên tiếng, "Không cần đuổi theo, Hồng Tụ Thiêm Hương, đi phòng bếp phân phó một tiếng, lão già đến, chuẩn bị thêm nhiều món ngon, cũng chuẩn bị vài bình rượu ngon! Âu Dương đi chuẩn bị xiêm áo cho lão già, phái người khác thu dọn viện từ này một chút!"

"Dạ!" Ai bận việc này rời đi.

Phụng Khuynh Thành thu nhuyển kiếm, gật đầu cười một tiếng, "Lão già, người tới thật là đúng lúc!"

Quý Cốc Từ cười, đi tới trước mặt Phụng Khuynh Thành, giơ tay lên xoa đầu Phụng Khuynh Thành, lại bị Phụng Khuynh Thành một chưởng đẩy ra, Quý Cốc Từ cũng không tức giận, "Lão già ta đây mà không đến, người sẽ bị người khác ức hiếp rồi!"

"Uh, xem ra, ta phải cảm tạ lão già!"

"Đúng vậy, phải cảm tạ ta!" Quý Cốc Từ nói xong, nhìn xung quanh, "Hai bảo bối tôn tử của ta đâu?"

"Đi chơi rồi, đi thôi, ta dẫn người đi tìm bọn chúng!"

"A, mấy tháng không gặp, nhớ chết ta rồi!"

Phụng Khuynh Thành cười nhạt không nói.

Năm đó nàng xuyên qua mà đến, cường bạo nam nhân kia, sau khi rời đi, bán ngọc bội của hắn, sau đó lại gặp Quý Cốc Từ bị người đuổi giết, cả người bị thương nặng, nàng vốn định khoanh tay đứng nhìn, thấy chết mà không cứu, nhưng lão già này, nhất định ép nàng phải giúp một tay, nàng cứng rắn cự tuyệt, nhưng vẫn bị hắn âm hiểm dụ dỗ.

Cuối cùng không có biện pháp, chỉ đành phải xuất lực bỏ tiền, ai ngờ, lão già này rất có lai lịch, lại là một thủ lĩnh của tổ chức sát thủ, mà nàng thân xui quý khiến thành đồ đệ của hắn, trở thành đương gia mới của tổ chức sát thủ này.

Nhưng mà, suy nghĩ một chút, những năm qua, nếu như không phải ở trong tổ chức sát thủ, nhờ họ vào sinh ra tử, hai hài tử của nàng, đã sớm

Vừa nghĩ tới khả năng đó, Phụng Khuynh Thành chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo.

Xa xa, Phụng Mặc Hàm, Phụng Mạt Vũ đã nhìn thấy Quý Cốc Từ đầu bạc, vui mừng kêu một tiếng, "Mổ gia (ông ngoại)."

Quý Cốc Từ nghe thấy tiếng cười, cười đến mắt cũng híp lại, "Chao ôi, bảo bối tôn tử của ta, sắp nhớ chết mổ gia rồi!"

Sau đó khom lưng, giang hai cánh tay, ôm lấy hai oa nhi đang chạy như bay đến, hôn một cái trên mặt cả hai oa nhi, mới lên tiếng, "Mau để mổ gia nhìn một chút, có cao hơn?"

"Cao, cao, mổ gia, Mặc Hàm (Mạt Vũ) đều cao!"

"Ta xem một chút, ta xem một chút!" Quý Cốc Từ nói xong, đứng lên, lôi kéo hai oa nhi xoay vòng vài vòng, mới khẳng định nói, "Đúng là cao hơn!"

"Mổ gia, Mặc Hàm (Mạt Vũ) dẫn người đi xem trạch viện này một chút, trạch viện này rất lớn, lớn hơn trạch viện ở Giang Nam!"

"Tốt, tốt, chúng ta sẽ đi ngay bây giờ!" Quý Cốc Từ nói xong, liền lôi kéo hai oa nhi đi tản bộ.

Phượng Khuynh Thành nhìn, không khỏi cảm động.

Ai có thể tưởng tượng được, trong chốn giang hồ, Quý Cốc Từ giết người như ma, ác độc, cũng có lúc mềm lòng thương người.

Ban đầu, hai hài tử, lần đầu tiên độc phát, nhờ Quý Cốc Từ không tiếc mười năm nội lực, kéo dài tính mạng cho hai hài tử, phần ân tình này, Phượng Khuynh Thành nàng nhớ kỹ trong lòng, hai hài tử, càng nhớ rõ!

Một tiếng mõ gia kia, là thật tâm, tuyệt không trộn lẫn bất kỳ điều gì.

Nhiếp Chính Vương phủ

Quân Vũ Nguyệt nhảy mấy cái rồi hạ xuống trong viện của mình, bỏ lại bảo kiếm trong tay, nhìn miệng vết thương trên cánh tay, khẽ nguyền rủa một tiếng, đến thẳng nơi ở của Thư Mộ Bạch.

Bên trong gian phòng, Thư Mộ Bạch đang nghiên cứu chế tạo dược vật, vừa thấy Quân Vũ Nguyệt tức giận mà đến, kinh ngạc, lại thấy vết thương trên cánh tay của Quân Vũ Nguyệt, càng kinh ngạc.

"Người nào làm ngươi bị thương?"

"Quý Cốc Từ!"

Thư Mộ Bạch nghe vậy rất kinh ngạc, "Làm sao có thể, không phải tin đồn hắc đã chết rồi sao?"

"Hắc chết hay không chết ta không biết, nhưng mà, quý cốc thần roi kia, cũng không có mấy người có thể vung tốt!" Quân Vũ Nguyệt nói xong, đưa cánh tay đến trước mặt Thư Mộ Bạch, "Thoa thuốc cho ta!"

Thư Mộ Bạch đứng dậy tìm thuốc trị thương, thoa cho Quân Vũ Nguyệt, mới hỏi, "Làm sao ngươi gặp được Quý Cốc Từ?"

Quân Vũ Nguyệt xoay đầu đi, không nói, đứng dậy rồi đi.

"Không nói thì không nói, chảnh cái gì mà chảnh!" Thư Mộ Bạch nói thầm một tiếng, tiếp tục nghiên cứu chế tạo bí dược của hắc.

Trở lại viện của mình.

Quân Vũ Nguyệt đứng trước bàn đọc sách, lẳng lặng đứng hơn một canh giờ, sắc mặt lạnh lùng bình tĩnh, cũng không ai biết hắc đang nghĩ gì.

Phượng Khuynh Thành ngồi trên ghế, nhìn ba thuốc hạ đả lực ngồi ở đối diện, "Đối với hắc y nhân hôm nay, các ngươi có ý kiến gì không?"

Hồng Tụ Thiêm Hương không nói gì, Âu Dương Hạo suy nghĩ một chút mới đứng lên nói, "Tiểu thư, có thể là người đứng sau chuyện cướp đi Thiên Sơn Tuyết Liên hay không?"

Hồng Tụ lại lắc đầu lập tức, "Không đúng, người đoạt Tuyết Liên, ta đã cùng hắc đối chiêu, võ công không cao như vậy, ít hơn một phần ba!"

"Tại sao khẳng định như vậy?" Phượng Khuynh Thành hỏi Hồng Tụ.

"Bởi vì, hắc đánh không lại ta!"

Phượng Khuynh Thành trầm mặc, chốc lát sau mới lên tiếng, "Mặc kệ hắc vì điều gì mà đến, Âu Dương, ngươi tiếp tục xử lý tất cả công việc vặt ở kinh thành, Hồng Tụ cùng Thiêm Hương đi theo bên cạnh ta, hai huynh đệ Lâm Nguyên, Lâm Phong không cần lộ diện, âm thầm bảo vệ Mặc Hàm, Mặc Vũ!"

"Dạ!"

Đêm khuya yên tĩnh.

Hai bóng đen mau chóng biến mất khỏi trạch viện, bay ra ngoài đi về hướng vùng ngoại ô.

"Tiểu thư, chúng ta vừa đuổi kịp đến cánh rừng này, những người đó liên hoàn toàn biến mất!" Hồng Tụ nói xong, trong âm thanh, tất cả đều là tự trách.

Phượng Khuynh Thành nhìn rừng cây đen ngịt ở phía trước, nhưng không tiến lên trước một bước, bởi vì, nàng rõ ràng ngửi được, ẩn trước mặt, tầng tầng lớp lớp cơ quan, còn bày ra trận Ngũ Hành Bát Quái, hiện tại đen như mực, xông vào, thật sự không phải một lựa chọn sáng suốt.

Phượng Khuynh Thành vỗ vỗ bả vai Hồng Tụ, "Trở về thôi!"

"Tiểu thư."

"Dục tốc bất đạt, trở về rồi hãy nói!"

Trở lại trạch viện, Phượng Khuynh Thành lập tức đi đến thư phòng, tìm bản đồ rồi mở ra trải trên bàn, nhìn kỹ dấu hiệu trên bản đồ, một hồi lâu mới

bùng tình hiểu ra.

"Hong Tụ, người tìm Âu Dương đến đây, nhanh lên!"

Chỉ chốc lát sau, Âu Dương Hạo ngay cả xiêm áo cũng không mặc chỉnh tề, vội vàng vàng đi vào thư phòng. Vừa vào cửa, Phụng Khuyết Thành đã nói, "Âu Dương, nghĩ biện pháp, ta muốn vào Nhiếp Chính Vương phủ!"

Âu Dương Hạo, Hồng Tụ kinh ngạc.

Phụng Khuyết Thành mới tiếp tục nói, "Thiên Sơn Tuyết Liên ở Nhiếp Chính Vương phủ, ta phải thừa lúc còn sớm, nếu không."

Nếu Thiên Sơn Tuyết Liên bị Nhiếp Chính vương Quân Vũ Nguyệt dùng. Mặc Hàm, Mạt Vũ của nàng sẽ như thế nào?

Trong nháy mắt Âu Dương Hạo, Hồng Tụ hiểu rõ, chuyện khẩn cấp, vội vàng đi xuống chuẩn bị.

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

【012】 Hãm hại

Hôm sau, Phụng Khuyết Thành dành một ngày bồi Phụng Mạt Vũ, Phụng Mặc Hàm, theo chân bọn họ đánh cờ, nói chuyện phiếm, cùng nhau đi học biết chữ.

Quý Cốc Tử ở một bên, ha ha ha cười đến híp cả mắt.

Âu Dương Hạo bước nhanh đi tới, Phụng Khuyết Thành vội vàng đứng lên, ý bảo Âu Dương Hạo trực tiếp đi đến thư phòng.

"Mặc Hàm, Mạt Vũ, các con chơi cùng mỗ gia, nương đi một lát!"

Hai oa nhi còn chưa kịp nói chuyện, Quý Cốc Tử vội vàng không nhận được khoát tay, "Nhanh đi đi, nhanh đi đi, ở nơi này vô cùng chướng mắt!"

Phụng Khuyết Thành giờ ngón tay giữa với Quý Cốc Tử, xoay người rời đi.

Quý Cốc Tử hỏi Phụng Mặc Hàm Phụng Mạt Vũ, "Các con nói xem, tại sao lần nào nương con cũng giờ ngón giữa với ta, là có ý gì?"

"Không biết!" Hai oa nhi đồng thời lắc đầu.

Nhưng mà, lòng dạ lại biết rõ, chỉ là không chịu nói cho Quý Cốc Tử thôi.

Thư phòng.

Âu Dương Hạo lấy một tờ giấy Tuyên Thành ra, đưa cho Phụng Khuyết Thành, "Tiểu thư, đây là thân phận của người ở Nhiếp Chính Vương phủ, người xem một chút!"

Phụng Khuyết Thành gật đầu, cầm giấy Tuyên Thành lên nhìn.

Phụng Nhi, nữ, 16 tuổi, là chất nữ viễn phòng (*) của đại nương phòng bếp, tới Kinh thành nương nhờ vào người dì này.

(* cháu gái con bà con xa)

"16 tuổi, thật đúng là độ tuổi tươi đẹp!" Phụng Khuyết Thành nói xong, lại xem mấy phong tục ở nông quê của Phụng Nhi, tính cách, còn có người nhà Phụng Nhi.

Phụng Khuyết Thành hiểu, thân phận của Phụng Nhi là thật.

"An bài thật kỹ cả nhà của Phụng Nhi!"

"Dạ, thuộc hạ đã an bài thỏa đáng!"

"Khi nào thì ta đến?" Phụng Khuyết Thành hỏi.

"Sáng sớm ngày mai, Tường đại nương của phòng bếp ở cửa sau Nhiếp Chính Vương phủ chờ người, tiểu thư." Âu Dương Hạo nói xong, dừng một chút.

Phượng Khuynh Thành nhú mày, nhìn về phía Âu Dương Hạo, "Thế nào?"

"Nhiếp Chính vương, không phải nam tử bình thường, lòng hẩn thấu đáo, thủ đoạn cay độc, tiểu thư, nếu như gặp tình huống không bình thường, nhất định phải mau chóng rời đi!"

"Người hãy yên tâm đi, ta biết rồi!"

Trong phòng,

Phượng Khuynh Thành nói với Phượng Mạt Vũ, Phượng Mặc Hàm, "Mạt Vũ, Mặc Hàm, nương có chuyện quan trọng, phải đi ra ngoài mấy ngày, các con là bé ngoan, mấy ngày mẫu thân không ở đây, các con phải nghe lời Hồng Tụ Thiêm Hương, càng phải nghe lời mẹ gia, hiểu chưa?"

"Nương, chúng con sẽ ngoan ngoãn, nương, người nhất định phải bình an trở về!" Phượng Mặc Hàm nói xong, đến là tỏ trong ngực của Phượng Khuynh Thành.

Phượng Mạt Vũ không nói nhiều, vành mắt ửng hồng, cũng đến dựa sát vào trong ngực Phượng Khuynh Thành.

"Nương hứa với các con, nhất định thật khỏe mạnh, bình an trở lại!"

"Nương, ngoan tay!"

"Được, ngoan tay!"

Nương con ba người, ngoan tay, hứa hẹn.

Phượng Mặc Hàm, Phượng Mạt Vũ tuy là hài tử năm tuổi, lại không phải người ngốc, Phượng Khuynh Thành muốn đi đến nơi nào, trong lòng bọn họ biết, cũng không dám hỏi.

Sợ hỏi nhiều hơn, Phượng Khuynh Thành phiền muộn.

Càng sợ Phượng Khuynh Thành nhớ thương bọn họ, cho nên, bọn họ sẽ ngoan ngoãn.

Ở nhà chờ Phượng Khuynh Thành trở lại.

Đỗ hai hài tử ngủ, Phượng Khuynh Thành ra khỏi phòng, Hồng Tụ Thiêm Hương đứng ở cửa, "Chăm sóc bọn chúng thật tốt!"

"Dạ!"

Phượng Khuynh Thành gật đầu, lại nhìn thấy Quý Cốc Tử đứng ở đằng xa, tiến lên vài bước, "Lão già, Mặc Hàm Mạt Vũ liền giao cho người!"

"Bình an trở về, nếu không, ta mang hai oa nhi trở về Quý Cốc."

"Ta sẽ không để cho người mang bọn chúng đi!" Phượng Khuynh Thành nói như đinh đóng cột.

Trời còn chưa sáng, Phượng Khuynh Thành đã thay một bộ xiêm áo phiếm cũ, ngay cả tóc, cũng chải búi tóc đơn giản của cô nương, nhuyển kiếm đeo ở bên hông, xiêm áo che kín bên ngoài, không nhìn ra bất kỳ manh mối nào!

Cửa sau Nhiếp Chính Vương phủ.

Tường đại nương dậm chân, xoa xoa tay, ngẩng đầu mong ngóng, nghĩ đến trong phòng bếp, còn có thật nhiều việc chờ đợi mình đi làm, có chút nóng nảy.

Nhưng chất nữ viện phòng của bà, vẫn chưa thấy bóng dáng.

Tường đại nương có chút tức giận, lại nghe thấy bên trong truyền đến tiếng kêu bà, vừa định xoay người đi vào, lại thấy một xe ngựa nhỏ màu xanh nhanh chóng đi đến, dừng lại ở trước mặt nàng, một bàn tay nhỏ bé trắng thuần vén rèm xe ngựa lên, một cô nương làn da trắng nõn, xinh đẹp như hoa người mặc xiêm áo vải thô chui ra khỏi xe ngựa.

Cô nương kia xuống xe ngựa, từ trong ngực lấy vài đồng tiền ra cho phu xe, mới cười một tiếng với Tường đại nương, "Di Tường."

"Người?" Tường đại nương nheo mắt lại, nhìn cô nương trước mặt.

"Di Tường, ta là Phượng Nhi!" Phượng Khuynh Thành nói xong, cười một tiếng với Tường đại nương, tùy tiện, rất có hơi thở quê cha đất tổ.

"Người chính là Phượng Nhi?" Tường đại nương nói xong, có chút nghi ngờ.

Khi nàng gặp Phụng Nhi, Phụng Nhi còn là một oa nhi 5, 6 tuổi, khi đó mặc dù đáng đáp không tẻ, nhưng mà nàng cũng không dám nghĩ, sau khi lớn lên Phụng Nhi lại tuyệt sắc như vậy.

Chuyện này hoàn toàn ngoài dự liệu của nàng.

"Đúng vậy!" Phụng Khuynh Thành nói xong, từ trong ngực lấy một bức thư ra, đưa cho Trương đại nương "Di Trương, đây là thư người viết cho thân nương của ta, người xem một chút!"

Trương đại nương nhận lấy thư, mở ra nhìn, thấy là bút tích của mình, ngay cả mấy vết mực đen nhánh cũng không sai, mới yên lòng, dẫn Phụng Khuynh Thành vào Nhiếp Chính Vương phủ.

Sắp xếp chỗ ở, công việc cho Phụng Khuynh Thành, Trương đại nương liền bận việc rời đi.

Bởi vì Phụng Khuynh Thành là chất nữ viễn phòng của Trương đại nương, rất xinh đẹp, ngược lại cũng không bao nhiêu người có ý làm khó.

Mấy ngày kế tiếp, liền hòa nhập cùng bọn nha hoàn sai vặt, cộng thêm Phụng Khuynh Thành biết làm rất nhiều món ăn bánh ngọt ngon miệng, càng có nhiều gã sai vặt, tranh sáng tranh tối lấy lòng Phụng Khuynh Thành.

Trong đó có được đồng Tử Thư bên cạnh Thư Mộ Bạch.

"Phụng Nhi, người làm sao vậy?" Tử Thư lo lắng nhìn Phụng Khuynh Thành ngồi chồm hóm dưới đất, muốn đưa tay ra dịu dàng, rồi lại nghĩ tới, nam nữ thụ bất thân, nóng nảy không biết làm sao.

"Tử Thư, ta đau bụng!" Phụng Khuynh Thành nói xong, chân mày chau lại, trên trán còn có mồ hôi lạnh rỉ ra.

Tử Thư rất lo lắng, vội vàng kêu mấy nha hoàn, dịu Phụng Khuynh Thành đi về phòng, liền chạy đi tìm Thư Mộ Bạch.

"Công tử."

Thư Mộ Bạch ngẩng đầu lên từ trong được thảo, neho trông mắt lại, âm thanh nhàn nhạt nói: "Làm sao vậy?"

"Công tử, ngài có thể cho ta một chút thuốc trị đau bụng hay không!"

Thư Mộ Bạch nghe vậy cười cười, nhìn Tử Thư, "Tử Thư à, người đi theo ta, cũng không phải là mới một ngày hay hai ngày, thuốc của công tử nhà người, là thứ có thể tùy tiện ăn lung tung sao?"

Thư Mộ Bạch nói xong, cẩn thận dò xét Tử Thư, thấy trong mắt Tử Thư có chứa sự vội vàng, bộ dáng mới biết yêu, bất đắc dĩ cười một tiếng, cười Tử Thư ngu ngốc, thử hỏi thế gian này, có mấy cô nương, đối với một được đồng danh tiếng không đáng một xu, tình thâm ý trọng, một lòng một dạ?

Nhưng vẫn xoay người cầm một bình thuốc đưa cho Tử Thư, "Cầm đi thử xem, nếu như không có tác dụng, thì nói sau!"

"Đa tạ công tử, tiểu nhân liền đưa thuốc này qua cho Phụng Nhi." Tử Thư nói xong, xoay người chạy đi.

Thư Mộ Bạch cảm thấy khó hiểu, chau mày tiếp tục nghiên cứu thuốc của mình.

Phụng Khuynh Thành uống thuốc của Tử Thư, đau bụng tản đi, tình cảm với Tử Thư ngày càng tốt hơn, thậm chí, len lén làm thức ăn ngon cho Tử Thư.

Tử Thư vui đến mức lòng dạ đã sớm bay lên trời, lâng lâng trên mây.

Một ngày nọ.

Nhiếp Chính vương Quân Vũ Nguyệt muốn đãi khách, người tới đều là đại thần trong triều, các nha hoàn ma ma bận chết đi được, Phụng Khuynh Thành cũng bận rộn làm nhiều loại bánh ngọt.

Một cái khay được đưa tới trước mặt Phụng Khuynh Thành, "Phụng Nhi, mau bưng cái này đến đại sảnh, đừng để cho Vương gia chờ lâu."

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Tự Đánh Giá Quá Cao

Phượng Khuynh Thành nghe vậy, nghiêng đầu hỏi, "Không còn ai sao?"

"Không còn, cho nên, người mau đưa đi, cũng đừng để muộn khiến Vương gia trách mắng, ta đang bận!" Nha hoàn nói xong, cứng rắn nhét mâm vào trong tay Phượng Khuynh Thành, sau đó quay người rời đi.

Khóe miệng lại treo một nụ cười xấu xa.

Phượng Khuynh Thành nhìn theo bóng lưng khi rời đi của nha hoàn Thanh Nhi, nhìn rất rõ ràng vẻ hả hê của nàng khi người khác gặp họa.

Tới Nhiep Chính Vương phủ nửa tháng, Phượng Khuynh Thành gần như đã hỏi thăm rõ ràng sở thích của các boss (tác giả dùng từ tiếng Anh nhé) trong Nhiep Chính Vương phủ, mà Nhiep Chính vương không thích nhất là nữ tử đến gần, phàm là nữ tử cố gắng đến gần hắn, kết quả đều tương đối thê thảm.

Mà nụ cười xấu xa của Thanh Nhi, Phượng Khuynh Thành dùng đầu ngón chân cũng hiểu là có ý gì.

Thanh Nhi muốn đưa nàng đi tìm cái chết.

"Ha ha....." Phượng Khuynh Thành cười nhạt vài tiếng.

Thanh Nhi muốn hãm hại nàng, cũng phải xem nàng có đồng ý hay không.

Tâm tư hơi đổi, Phượng Khuynh Thành bung khay đi ra ngoài, kì kèo mè nheo xuyên qua mấy hành lang, thấy Từ Thư cười híp mắt đi tới, "Từ Thư....."

Từ Thư vừa thấy Phượng Khuynh Thành, cười đến mức mắt cũng híp lại, "Phượng Nhi!" Sau đó nhìn cái khay trong tay Phượng Khuynh Thành, hỏi, "Cái này là lễ vật nàng muốn tặng cho ai vậy?"

"Thanh Nhi để cho ta đưa đến đại sảnh, cho Vương gia cùng các quý khách thưởng thức....."

Phượng Khuynh Thành còn chưa nói xong, Từ Thư đã nhanh chóng tiếp nhận lấy cái khay trong tay Phượng Khuynh Thành, trong lòng vô cùng hận Thanh Nhi.

Khá lắm đồ nha hoàn xấu xa, nếu Phượng Nhi đưa đồ qua, chọc giận Vương gia, sợ là sẽ bị Vương gia hung hăng trách phạt, kết quả thê thảm.

"Phượng Nhi, phòng bếp nhất định rất bận, ta đưa đi cho, nàng nhanh đi làm điểm tâm đi!" Từ Thư nói xong, cũng không chờ Phượng Khuynh Thành nói, quay người đi.

Phượng Khuynh Thành nhếch môi cười, tròn mắt đảo bốn phía, xoay người đi tới nhà bếp.

Quân Vũ Thường chán ghét những đại thần kia nhất, từng người một ngoài miệng nói chi, hồ, giả, dã (*), cả bụng cổ hủ, hơn nữa khoảng thời gian trước, gặp gỡ một cô nương xinh đẹp ở quán trà, nhưng phái đi bao nhiêu thám tử, nhưng ngay cả một chút tin tức cũng không tìm được.

(* Trợ từ dùng trong văn ngôn, để diễn tả bài văn hoặc lời nói không rõ ràng)

Ngồi ở bên trong đại sảnh, vô cùng phiền muộn, dứt khoát cầm bầu rượu, nghiêng ngã đi ra. Diễn đàn L % ^ Ê q & * ÚY Đ!@ ÔN

Nhiep Chính Vương phủ, Quân Vũ Thường bình thường cũng tới, nhưng lại không thường xuyên đến.

Bởi vì nơi này có kẻ địch lớn nhất của hắn —— Quân Vũ Nguyệt, mà Quân Vũ Nguyệt cũng không hoan nghênh hắn đến, liền dứt khoát không tới.

Bây giờ còn là mùa xuân, trong hoa viên, mặc dù không phải trăm hoa đua nở, nhưng cũng là hoa khoe màu đua sắc, thật là đẹp đẽ.

Quân Vũ Thường lại không liếc mắt nhìn, ôm bầu rượu chạy loạn trong Nhiep Chính Vương phủ to lớn, thỉnh thoảng đụng phải mấy nha hoàn đáng ghét cũng không tệ lắm, Quân Vũ Thường cũng dừng lại đùa giỡn một chút, làm cho bọn nha hoàn mở cờ trong bụng, sắc mặt ngu mị, tâm tư hóa thành một vũng nước, Quân Vũ Thường mới không nhận được khoát tay ý bảo các nàng đi xuống, hoàn toàn không quan tâm đến những trái tim thiếu nữ đã ngu ngốc mà giao ra.

Vô tình tới cực điểm

Quân Vũ Thường nghiêng đầu, nhìn về phía những cô nương trái tim tan nát vành mắt ửng hồng, hết sức ảm đạm không cho nước mắt chảy xuống rồi đi, ha ha nở nụ cười.

Lại thấy một cô nương áo lam, thướt tha duyên dáng đi đến. Một thân áo lam này, là trang phục thống nhất của nha hoàn Nhiep Chính Vương phủ, trang điểm ăn mặc cũng trung quy trung củ, không hề đặc biệt, nhưng gương mặt kia, lại vô cùng xinh đẹp điểm lệ.

Khóe mắt đuôi mày, lại mang theo khí chất kiêu ngạo thần nhiên bẩm sinh.

"Ha ha ha, đi mòn giày sắt tìm không thấy, đến khi gặp được chẳng tốn công, chắc chắn chắc, vận khí thật tốt!" Quân Vũ Thường nói xong, đứng lên.

Hắn phải người tìm kiếm nhiều ngày mà không có kết quả, không nghĩ tới, cô nương này trốn trong Nhiếp Chính Vương phủ.

Thú vị, vô cùng thú vị.

Tiến lên chặn lòng đi của cô nương kia lại, Quân Vũ Thường tự cho là đúng mị hoặc cười tà một tiếng, dùng giọng nói thấp trầm kêu, "Mỹ nhân....."

Ngay từ đầu, Phụng Khuyết Thành cũng biết mình bị người nhìn chăm chú, ánh mắt kia quá nóng bỏng, tình thế bất buộc, liền cúi đầu, nhìn đường, không nhìn quanh nhìn quẩn, đi về phía trước, nhưng không nghĩ tới, người nọ lại lớn gan, ngăn cản đường đi của nàng.

Cả người tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt, mang theo rét lạnh, mang theo xa hoa lãng phí, trầm tư một lát, ngẩng đầu nhìn xem người tới, liếc mắt một cái, trong lòng Phụng Khuyết Thành vô cùng ngạc nhiên.

Thế nào lại là hắn?

Cầm vương —— Quân Vũ Thường.

"Mỹ nhân, không ngờ, chúng ta lại gặp mặt!"

Tâm tư Phụng Khuyết Thành hơi đổi, phúc thân hành lễ, "Nô tỳ gặp qua....." Tiếng nói hơi ngừng lại, con ngươi đen nhánh xoay vòng, giống như đang cố gắng nghĩ tới, thân phận của người trước mặt.

"Cầm vương!" Dường như chặt đứt dòng suy nghĩ ngẩn ngui của Phụng Khuyết Thành, Quân Vũ Thường lên tiếng nhắc nhở, trong âm thanh, lại nhiều hơn một chút ngọt ngào, cùng hài lòng.

"Nô tỳ gặp qua Cầm vương, nô tỳ cáo lui!" Phụng Khuyết Thành nói xong, chuẩn bị lướt qua yêu nghiệt Quân Vũ Thường rồi đi.

Cánh tay lại bị Quân Vũ Thường kéo lại. Diễn đàn L %^ ê Quý Đ!@ ôn

Tay Quân Vũ Thường rất lớn, khi cầm cánh tay của Phụng Khuyết Thành còn không thành thật, mấy ngón tay nhẹ nhàng nhéo cánh tay của Phụng Khuyết Thành, mang theo hài hước cùng trêu đùa.

Quân Vũ Thường cúi đầu, dựa vào bên tai Phụng Khuyết Thành, thổi ra một luồng khí nóng, yêu muội nhỏ giọng nói, "Mỹ nhân, ngày đó, chúng ta từng gặp ở quán trà, chẳng lẽ, ngươi thật sự không nhớ rõ Bốn vương sao?"

Sự chán ghét thoáng lướt qua trong lòng Phụng Khuyết Thành, thân thể lập tức nổi lên một lớp da gà, khẽ ảm ức, khiến cho mặt mình lập tức đỏ ửng, gãi dụi cánh tay muốn tránh khỏi ma trảo của Quân Vũ Thường, Quân Vũ Thường lại càng nắm chặt hơn.

Phụng Khuyết Thành tức giận, giọng nói lạnh đi mấy phần, "Vương gia, xin tự trọng!"

"Mỹ nhân, sắp phát cáu có phải không?" Quân Vũ Thường nói xong, ha ha nở nụ cười, một tay khác đang ôm bầu rượu, liền ôm lấy hông của Phụng Khuyết Thành.

"Vương gia, nô tỳ chỉ là một hạ nhân, làm sao dám phát cáu, kính xin Vương gia giơ cao đánh khẽ, để nô tỳ rời đi!" Phụng Khuyết Thành nói rất thành khẩn, vành mắt ửng hồng, đã sắp khóc.

Lại mang theo sự xinh đẹp khác thường.

Trái tim Quân Vũ Thường bị mê hoặc, bàn tay lập tức nhẹ nhàng ôm chặt vòng eo chỉ đầy một nắm tay của Phụng Khuyết Thành, trong tròng mắt, mang theo nguy hiểm, "Ngươi không thích Bốn vương?"

"Vương gia, thiên nhân chi tử, nô tỳ không dám vọng tưởng!"

"Nếu như Bốn vương cho ngươi cơ hội đó?" Quân Vũ Thường nói xong, buông ra cầm lấy cánh tay của Phụng Khuyết Thành, nâng lên, đưa hai ngón tay ra, nắm lấy cằm của Phụng Khuyết Thành, yêu muội không dứt nói, "Nếu như, Bốn vương nói, bây giờ liền dẫn ngươi rời khỏi Nhiếp Chính Vương phủ, trở về Cầm Vương phủ, Bốn vương cho ngươi thân phận thị thiếp, ngươi có bằng lòng hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Vung Tay

Thị thiếp?

Quân Vũ Thường thật sự là hào phóng.

Sau khi Phụng Khuynh Thành nghe, trong lòng buồn cười.

Cho dù Quân Vũ Thường mở miệng, đừng nói là thị thiếp, cho dù là vị trí chính phi, Phụng Khuynh Thành nàng tuyệt đối cũng sẽ không liếc mắt một cái.

Sợ nhìn sẽ dơ mắt của mình. Diễn đàn I &* ê q!@# ụy đ./ ôn

"Vương gia thật thích nói đùa, nô tỳ chính là tiện mệnh, sao dám....." Phụng Khuynh Thành nói xong, eo khẽ vặn vẹo, thân thể chuyển một cái, muốn thoát khỏi ngực của Quân Vũ Thường.

Quân Vũ Thường lại cười híp mắt càng ôm càng chặt, hai người dính sát vào nhau, không hề có khe hở. Quân Vũ Thường thậm chí cảm giác được Phụng Khuynh Thành cao vút, mềm mại khiến cho hắn trong nháy mắt có phản ứng.

Tâm trạng nhộn nhạo khiến bàn tay nắm cầm của Phụng Khuynh Thành siết chặt lại, cúi đầu muốn hôn đôi môi đỏ mọng mê người thom ngát ngào của Phụng Khuynh Thành.

Một bàn tay nhỏ bé trắng thuần mảnh khảnh thon dài nâng lên, đề ở trên môi mỏng của Quân Vũ Thường, Phụng Khuynh Thành lạnh giọng nói, "Vương gia, xin tự trọng....."

"Tự trọng?" Quân Vũ Thường nghe vậy ha ha cười ra tiếng, khẽ mở môi mỏng, yêu muội không dứt thở ra nói, "Giai nhân tuyệt sắc trong ngực, mỹ nhân à, ngươi nói, muốn Bốn vương tự trọng như thế nào?"

Trời mới biết, vào giờ phút này hắn muốn làm nhất, chính là đề nàng ở dưới thân, hung hăng sủng ái.

Nhiều năm tình trường, cho tới bây giờ không có một cô nương nào, không có bất kỳ trêu đùa, ngửi trên người nàng hương thơm nức mũi, mà vòng eo nàng khẽ vặn vẹo, sẽ khiến cho hắn dục hỏa thiêu cháy, khó khăn tự động kiềm chế!

"Tiểu yêu tinh, ngươi nghĩ là Bốn vương, ở nơi này muốn ngươi sao?....."

Phụng Khuynh Thành nghe vậy, trong lòng lạnh đến buồn nôn, giờ tay lên vặn khí, gần như sẽ tung ra một kích trí mạng, lại nghe thấy tiếng bước chân dồn dập đi tới.

"Phụng Nhi, là ngươi sao?" Từ Thư khẽ gọi, trong lòng nhói đau.

Cánh tay xuôi ở bên người gắt gao nắm thành quả đấm, thân thể cao lớn phát run, gương mặt tỏa nắng vui tươi tràn đầy lo lắng.

Phụng Khuynh Thành nghiêng đầu, mặt đỏ lên, sau đó dùng lực đẩy Quân Vũ Thường ra, không nhìn Quân Vũ Thường lão đảo lùi về sau mấy bước, khản trương nhìn Từ Thư, lắp bắp nói, "Từ Thư, ta....."

Từ Thư mặc dù trong lòng nhói đau, nhưng vẫn nói, "Phụng Nhi, ta mới vừa thấy Trùng đại nương đang tìm ngươi, sợ là có chuyện quan trọng, ngươi mau đi đi!"

"Được!" Phụng Khuynh Thành đáp một tiếng, xoay người chuẩn bị rời đi.

Quân Vũ Thường bị Phụng Khuynh Thành dùng sức đẩy ra thì nổi giận, lại thấy hình như quan hệ giữa Phụng Khuynh Thành và Từ Thư không tầm thường, gặp thấy Phụng Khuynh Thành ngay cả lời ấy này cũng không có nói, liền muốn rời đi, trong lòng càng tức giận, ném bầu rượu đi, vờn tay ra bắt Phụng Khuynh Thành, bầu rượu rơi trên mặt đất, rỗng rỗng một tiếng, vỡ thành nhiều mảnh, rượu tràn ra, mùi rượu bốn phía.

Từ Thư nhìn thấy, nhanh như tia chớp tấn công Quân Vũ Thường, nhiều chiêu không lưu tình.

Quân Vũ Thường đánh trả, ra tay càng thêm vô cùng tàn nhẫn.

"Từ Thư, cẩn thận....." Phụng Khuynh Thành sợ Quân Vũ Thường đã thương Từ Thư, lên tiếng nhắc nhở.

Từ Thư nghe vậy, nhếch miệng lên nở nụ cười, Quân Vũ Thường lại hận Từ Thư, nhiều chiêu trí mạng.

Thấy hai người đánh đến khó phân, Phụng Khuynh Thành đứng ở một bên nhìn, trên mặt mang theo lo lắng, nhưng trong lòng tính toán, nếu như mình đánh nhau với bọn họ, có mấy phần thắng?

Trong lòng càng thêm kinh ngạc võ công của Từ Thư, lợi hại như vậy, ra chiêu thu chiêu nước chảy mây trôi, giống như là trải qua quá trình tôi luyện đặc biệt, giống như là trong tổ chức sát thủ, những sát thủ kia giống nhau, mỗi ngày đều phải đề cao cảnh giác, để ngăn đối thủ đột kích.

Từ Thư cùng Quân Vũ Thường đánh nhau trên trăm chiêu, cũng không phân biệt được ai thắng ai thua, mới bắt đầu Phụng Khuynh Thành thấy cũng không tệ lắm, ngay sau đó đã cảm thấy vô vị tẻ nhạt, "Các người từ từ đánh, ta đi trước!"

Nói xong, xoay người rời đi.

Quân Vũ Thường thấy Phụng Khuynh Thành muốn đi, tức giận, ra tay càng thêm tàn nhẫn, Từ Thư khó khăn ứng đối, lại khiến Quân Vũ Thường không có cách nào đuổi theo Phụng Khuynh Thành.

Cho đến khi Phụng Khuynh Thành rời đi, không thấy bóng dáng, Từ Thư mới thu tay, lùi về sau mấy bước.

"Khốn kiếp, cũng chỉ là một tiện được đồng, mà dám động thủ với bản vương, Thư Mộ Bạch dạy dỗ thật là tốt!" Quân Vũ Thường nói xong, phất tay áo trực tiếp đi đến đại sảnh. Từ Thư đứng tại chỗ, nghiêng đầu, cười lạnh, đi tới nhà bếp, hẳn muốn tìm Phụng Khuynh Thành, nói cho Phụng Khuynh Thành thân phận của mình, sau đó đưa Phụng Khuynh Thành rời khỏi Nhiếp Chính Vương phủ.

Phòng bếp.

Thanh Nhi thấy Phụng Khuynh Thành bình yên vô sự trở lại, hơi dừng lại, rồi xoay đầu đi tiếp tục làm việc khác, Phụng Khuynh Thành nheo mắt lại, liếc mắt nhìn bóng lưng của Thanh Nhi, khóe miệng thoáng hiện lên vẻ tàn nhẫn, nhưng trong nháy mắt liền biến mất, giống như chưa từng xuất hiện qua.

Thanh Nhi lại đột ngột run một cái, len lén quay đầu lại nhìn Phụng Khuynh Thành, nhưng không nhìn thấy Phụng Khuynh Thành, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Một cánh tay không nhẹ không nặng đặt lên trên vai của nàng, hoảng sợ nàng "A" một tiếng kêu lên.

"Thanh Nhi, ngươi làm sao vậy?" Phụng Khuynh Thành dịu dàng hỏi, hạ cánh tay trên người Thanh Nhi xuống, lại khẽ dùng sức, nắm được xương vai Thanh Nhi.

"Ta... ta....." Thanh Nhi có tật giật mình, một câu cũng nói không hoàn chỉnh, sau đó thẹn quá thành giận, gờ tay chuẩn bị đẩy tay Phụng Khuynh Thành ra, Phụng Khuynh Thành lại trước nàng một bước, thu tay lại, lùi về phía sau mấy bước.

Trong lòng mắt mang theo ý cười châm chọc.

Ý cười đó khiến Thanh Nhi rợn cả tóc gáy, trái tim thỉnh thoảng không ngừng đập.

Phụng Khuynh Thành lại lần người tiến lên, ở bên tai Thanh Nhi, dùng giọng nói chỉ có hai người mới nghe thấy, "Thanh Nhi, hôm nay thật là phải cảm ơn ngươi, nếu không, ta thật sự không biết, Từ Thư đối với ta tình thâm ý trọng!"

Nói xong, không để ý Thanh Nhi kinh ngạc miệng mở lớn, xoay người rời đi.

Lại thấy Từ Thư vội vàng vàng đi tới, mảy Phụng Khuynh Thành khẽ cau, ngay sau đó gờ tay lên nhẹ phất qua chân mảy của mình, trong nháy mắt khóe miệng đầy lo lắng.

"Phụng Nhi....."

"Từ Thư....."

Hai người gần như mở miệng cùng lúc, Từ Thư càng thêm nhanh chóng cầm tay của Phụng Khuynh Thành, vội vàng nói, "Phụng Nhi, ta dẫn nàng rời khỏi Vương phủ!"

Rời đi? Eri

Bỏ trốn? Diễn đàn I &* ê q!@# ụy đ.,/ ôn

Phụng Khuynh Thành có chút không tiêu hóa được sự vội vàng cùng lớn mật của Từ Thư, chỉ bằng vào thân phận được đồng của Từ Thư, cho dù vô nghệ cao cường, có thể mang nàng đi đâu?

Lại nói, không phải nàng tới Nhiếp Chính Vương phủ để chơi đùa, là tới trộm Thiên Sơn Tuyết Liên.

Đồ chưa tới tay, tại sao có thể rời đi.

"Từ Thư, ta....."

Từ Thư cho là Phụng Khuynh Thành sợ, vội vàng nói, "Phụng Nhi, nàng đừng sợ, cho dù đi đâu, ta đều có thể bảo vệ được nàng, không để cho nàng chịu một chút xui tổn thương, Phụng Nhi, nàng phải tin tưởng ta, ta có thể cho nàng vinh hoa phú quý, cuộc sống phong phú sung túc, tuyệt không để cho nàng làm những việc nặng việc cực này....."

Đây là đang dùng miệng đánh phủ đầu sao?

"Từ Thư, không phải vậy, ta....." Phụng Khuynh Thành nói xong, quả quyết rút tay của mình từ trong tay Từ Thư về, vô cùng quyết đoán nói cho Từ Thư, "Từ Thư, ta sẽ không rời đi cùng ngươi!"

Một, nàng không thương, thậm chí không thích Từ Thư.

Tôi đa chỉ là lợi dụng.

Hai, đồ nàng muốn còn chưa có lấy được, càng sẽ không rời đi, thật vất vả mới lần vào được, nàng sẽ không bỏ dở nửa chừng.

Từ Thư nghe thấy tâm hồn bẽ nát, nghiêng đầu kinh ngạc nhìn Phụng Khuynh Thành, nhỏ giọng hỏi, "Tại sao, Phụng Nhi, tại sao?"

"Từ Thư, ta thích sự tỏa nắng vui tươi của ngươi, mà phần thích đó, cũng chỉ là thích đơn thuần, vẫn chưa sâu đến mức có thể bất chấp tất cả bỏ trốn cùng ngươi, cho nên, Từ Thư, thật xin lỗi!" Phụng Khuynh Thành nói xong, áy náy bĩu bĩu môi với Từ Thư, xoay người.

Từ Thư lại đột nhiên từ phía sau ôm lấy Phụng Khuynh Thành, thật chặt.....

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Hoàn Toàn Khinh Thường

Khí nóng đục ngầu phun trên đỉnh đầu, cánh tay của thân thể đang ôm lấy mình, còn khẽ phát run, Phụng Khuynh Thành run rẩy đến mức cả người nổi da gà, hít sâu một hơi, Phụng Khuynh Thành mới giơ tay lên, dùng sức đẩy tay Từ Thư ra, xoay người, hai mắt lạnh lùng, "Từ Thư, chừa chút tôn nghiêm cho mình, cũng chừa chút mặt mũi cho ta!" Nói xong rồi đi, chưa từng quay đầu lại.

Từ Thư đứng tại chỗ, không thể nói rõ đau đớn trong lòng từ đâu mà đến, chỉ cảm thấy, hô hấp dồn dập thế kia, cổ họng đau đớn như vậy.

Nhìn bên cạnh một chút, những người đang kinh ngạc, kinh ngạc, nhìn nha hoàn, ma ma, gã sai vặt kinh ngạc, há miệng, cái gì cũng không nói, xoay người rồi đi.

Lúc đi ngang qua Thanh Nhi, Thanh Nhi lập tức tiến lên, quan tâm kêu một tiếng, "Từ Thư....."

"Cút ngay!" Từ Thư nổi giận gầm lên một tiếng, lướt qua Thanh Nhi. Sóng lưng rất thẳng, rồi đi.

Thanh Nhi ngây ngốc tại chỗ, cắn môi, trong lòng hận độc Phụng Khuynh Thành. Hận Phụng Khuynh Thành không biết điều, hận Phụng Khuynh Thành đoạt người tình trong lòng nàng.

Cắn răng một cái, Thanh Nhi đuổi theo phương hướng Phụng Khuynh Thành rồi đi.....

Đại sảnh, mọi người gặp Quân Vũ Thường đi mà quay lại, trong lòng không hiểu, cũng không dám đi trêu chọc Ma vương này.

Quân Vũ Thường đi tới trước mặt Quân Vũ Nguyệt, không chút để ý nói, "Vương huynh, muốn hỏi xin người một người!"

Quân Vũ Nguyệt nghe vậy, con ngươi híp lại, hơi nhíu mày, ngẩng đầu nhìn Quân Vũ Thường, trong con ngươi bình tĩnh không gợn sóng, không có cảm xúc, dùng giọng nhàn nhạt hỏi, "Muốn ai, làm cái gì?"

"Một đứa nha hoàn, ta chuẩn bị mang về làm thị thiếp!" Quân Vũ Thường nói xong, ngẩng đầu lên xem sắc mặt của Quân Vũ Nguyệt.

Nhưng mà, từ đầu đến cuối sắc mặt của Quân Vũ Nguyệt không gợn chút sóng, căn bản không thấy xảy ra điều gì.

Sau khi Quân Vũ Nguyệt trầm tư một lát, mới dùng giọng nhàn nhạt nói: "Nha hoàn đi ra từ Nhiếp Chính Vương phủ, người chỉ cho một thân phận thị thiếp? Vũ Thường, người là cảm thấy cửa Cẩm vương phủ cao, hay là cửa Nhiếp Chính vương phủ thấp?"

Quân Vũ Thường nghe vậy, tâm tư xoay vòng, vị trí chính phi là tuyệt đối không được, vị trí bình thê cũng không thể, vậy.....

"Nếu ta cho vị trí phu nhân, trắc phi, Vương huynh nghĩ như thế nào?"

Quân Vũ Nguyệt không trực tiếp trả lời, cả thân thể lùi biếng dựa vào ghế lớn, neho tròng mắt lại, giọng nói lạnh đi mấy phần nói, "Ta nhớ, trong phủ của người đã có bảy tám phu nhân, hai vị trắc phi, Vũ Thường, người chắc chắn còn dư vị trí?"

"Chuyện này....." Quân Vũ Thường kinh ngạc.

Tâm tư hơi đổi, nhất thời hiểu ra, Quân Vũ Nguyệt vốn không định đưa người cho hắn.

Cười cười, "Vương huynh, nếu như chúng ta lưỡng tình —— tương duyệt, ta muốn thú (cưới) nàng làm bình thê? Vương huynh sẽ đồng ý?"

"Lưỡng tình —— tương duyệt?" Quân Vũ Nguyệt trầm thấp nhai ý tứ bốn chữ này, cuối cùng mới lên tiếng, "Dù là lưỡng tình —— tương duyệt, một tỷ

nữ của Nhiếp Chính Vương phủ, cũng không đáng để ngời tôn nhiều tâm tư như vậy!"

"Vương huynh....." Dẫn đàn L %^ ê Q &* úy Đ () ôn

"Chuyện này không cần nói nữa, ngồi xuống uống rượu!"

Một câu nói của Quân Vũ Nguyệt, khiến Quân Vũ Thường vẫn lộ vẻ tức giận thu hồi tất cả lời nói, rồi trở về vị trí bên người Quân Vũ Nguyệt, buồn buồn uống rượu.

Nhưng mà, vừa nghĩ tới Phụng Khuyết Thành tuyệt sắc, Quân Vũ Thường quyết định lưu lại.

Phòng hạ nhân của Nhiếp Chính Vương phủ.

Phụng Khuyết Thành trở lại đổi một bộ xiêm áo, nàng không thích trên người lây dính hơi thở người khác, nhất là nam nhân thô bỉ.

Mới vừa cởi xiêm áo xuống, liền nghe thấy một hồi tiếng bước chân dồn dập, đôi mày thanh tú của Phụng Khuyết Thành nhíu lại, vội vàng tìm xiêm áo chuẩn bị thay, cửa gỗ bị dùng sức đẩy ra, Thanh Nhi vành mắt ửng đỏ, gắt gao nhìn chằm chằm Phụng Khuyết Thành.

"Đi ra ngoài!"

Phụng Khuyết Thành quát khế.

"Tại sao, Thanh Nhi ta là tiện tỳ nữ ở Vương phủ, Phụng Nhi ngời cũng thế, ta mạn phép không....."

Thanh Nhi còn chưa nói xong, liền bị một tay gắt gao bóp chặt cổ.

"Thanh Nhi đứng không, ta cảnh cáo ngươi... ngươi thích người nào, ái mộ người nào, là chuyện của ngươi, về sau, đừng đến trêu chọc ta, nếu không ngươi, đừng trách ta xuống tay không nể mặt!" Phụng Khuyết Thành nói xong, dùng sức vùng tay, đẩy Thanh Nhi ngã trên mặt đất.

Sau đó đến nhìn cũng không nhìn Thanh Nhi một cái, xoay người cứ thế mặc quần áo.

Thanh Nhi bị một loạt động tác của Phụng Khuyết Thành dọa sợ đến mức cả người không ngừng run rẩy, cũng quên phải khóc thê nào, nhiều lần dùng sức muốn bò dậy rồi đi, cũng không được.

Ngẩng đầu lên hoảng sợ nhìn về phía Phụng Khuyết Thành, lại thấy cánh tay trắng sáng bóng của Phụng Khuyết Thành, đang mặc quần áo, "Ngươi... ngươi....."

Trong lúc nhất thời, Thanh Nhi kinh ngạc không thôi.

Làm sao sẽ, làm sao sẽ.....

Nàng lại có thể không có thù cừu sa?

Thanh Nhi dùng hết phần hơi sức cuối cùng, bò dậy, lao đảo chạy trời chết.

Phụng Khuyết Thành bĩu môi, không rảnh để ý.

Mặc xiêm áo xong, đi ra khỏi phòng hạ nhân, Phụng Khuyết Thành liền bị quản gia Nhiếp Chính Vương phủ gọi lại, "Phụng Nhi....."

Phụng Khuyết Thành khề hành lễ, "Quản gia!"

"Cầm vương chuẩn bị ở Nhiếp Chính Vương phủ mấy ngày, điểm danh muốn ngươi qua phục vụ, ngươi thu dọn một chút, đến Lan Uyển đi!" Quản gia nói xong, thấy Phụng Khuyết Thành thờ ơ ơ hờ, lại tặng thêm một câu, "Phụng Nhi, nhìn rõ thân phận của mình, đừng mơ những giấc mộng không thiết thực, cuối cùng hại người hại mình!"

"Dạ!" Phụng Khuyết Thành lên tiếng, trở về phòng, thu thập đồ đạc của mình, đến Lan Uyển.

Vừa vào Lan Uyển, Phụng Khuyết Thành đã nhìn thấy Quân Vũ Thường cột nhà, thân thể lười biếng ngã ở trên ghế quý phi, mặt xiêm áo gấm đỏ thắm, cực kỳ yêu nghiệt.

"Nô tỳ gặp qua Cầm Vương gia!"

"Phụng Nhi, ngồi bên cạnh Bồn vương!" Quân Vũ Thường nói xong, xê dịch thân thể, vỗ vỗ vị trí bên cạnh.

"Phụng Nhi đứng là được rồi!"

Quân Vũ Thường nghe vậy, lại thấy Phụng Khuyết Thành không tới gần một bước, ha ha ha cười lớn, "Phụng Nhi, ngươi cho rằng, hôm nay, ngươi còn tránh được?"

Phượng Khuynh Thành nhủ mảy, ánh mắt trong veo thông suốt nhìn về phía Quân Vũ Thường, nhếch miệng lên thành một nụ cười tuyệt mỹ, "Nếu như Vương gia không ép buộc nô tỳ, nô tỳ chắc chắn tránh được!"

"Như thế nào là ép buộc?" Quân Vũ Thường hỏi.

"Giống như mệnh mễ ôm hông của nô tỳ, mệnh mễ nắm tay của nô tỳ, mệnh mễ cài xiêm áo của nô tỳ, mệnh mễ cùng nô tỳ ——, những thứ, nếu như nô tỳ không muốn, chính là ép buộc!"

Nghe thấy Phượng Khuynh Thành nói năng hùng hồn, sắc mặt Quân Vũ Thường lạnh lãnh, lạnh lùng nói, "Người sẽ không sợ Bôn vương trong con tức giận, một kiếm giết chết người sao?"

"Nô tỳ là một người tiện mệnh, chết không có gì đáng tiếc!" Phượng Khuynh Thành nói như đinh đóng cột.

Đĩ nhiên, cũng phải xem Quân Vũ Thường có bản lĩnh giết nàng.

"Ha ha ha, có ý tứ, thật biết điều, không ngờ Nhiếp Chính Vương phủ lại có thể cất giấu người thú vị như vậy!" Quân Vũ Thường cười nói, cũng không rảnh để ý tới Phượng Khuynh Thành, nghiêng đầu, chơi đùa ngọc bội trong tay.

Suy nghĩ, phải làm gì để dụ dỗ Phượng Khuynh Thành.

Sau khi hiểu rõ, Quân Vũ Thường phất người cầm không ít vàng bạc châu báu tới Nhiếp Chính Vương phủ, gọi Phượng Khuynh Thành cùng mấy nha hoàn, cho mở ra trước mặt Phượng Khuynh Thành, tiện tay cầm một chuỗi dây chuyền Lưu Ly, đi tới trước mặt Phượng Khuynh Thành, "Phượng Nhi, dây chuyền Lưu Ly này rất xứng với người, Bôn vương tặng cho người thì như thế nào?"

"Tặng cho ta?" Phượng Khuynh Thành nghiêng đầu hỏi.

Từ trước giờ không cảm thấy, Quân Vũ Thường sẽ rộng rãi như vậy.

"Đúng vậy, chỉ cần Phượng Nhi thích, những thứ đồ này, tất cả tặng cho Phượng Nhi!"

Quân Vũ Thường dứt lời, dẫn đến nha hoàn cùng đi phục vụ, lên tiếng kinh hô, từng người một hâm mộ ghen tỵ nhìn Phượng Khuynh Thành.

Hận không được giờ phút này đứng ở trước mặt Quân Vũ Thường, cùng Quân Vũ Thường nói chuyện chính là mình.

Phượng Khuynh Thành nhận lấy dây chuyền Lưu Ly trong tay Quân Vũ Thường, nhìn kỹ một chút, đích thực là đồ tốt, lại quan sát trong rương đồ, có mấy thứ giả thị trị không rẻ, những thứ khác cũng rất phổ biến.

Nếu là cô nương bình thường, nhìn, quả thực mở cờ trong bụng, ước gì lập tức nhào tới ôm Quân Vũ Thường, mặc cho hắn dư thừa dư thừa (tùy tiện đòi lấy), tùy ý chà đạp.

Đáng tiếc, nàng là Phượng Khuynh Thành.

Doanh thu mỗi một ngày của nàng, so với một rương vàng bạc châu báu này, chỉ nhiều hơn mười lần.

Ngẩng đầu, điềm tĩnh thoải mái cười một tiếng với Quân Vũ Thường, "Vương gia, những thứ đồ này, thật tặng cho ta sao?"

"Tất nhiên!"

"Đồ thuộc về ta, ta có thể tùy tiện xử lý sao?"

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Hại Người Hại Mình

Quân Vũ Thường nghe xong lời này, cho là Phượng Khuynh Thành đã động lòng, ha ha nở nụ cười, "Bôn vương nói tặng cho người, người chỉ cần nhận lấy, tất nhiên có thể tùy tiện xử lý!"

Phượng Khuynh Thành nghe vậy, ha ha nở nụ cười, nét mặt tươi cười như hoa, hai mắt càng thêm sáng chói rực rỡ, giống như trong nháy mắt là có thể hút người vào thật sâu.

Khẽ phúc thân với Quân Vũ Thường, "Nô tỳ Tạ Vương gia thưởng!" Sau đó cầm đồ, xoay người, phân cho nha hoàn sau lưng.

Cũng không quản họ có thích hay không, cầm đồ liền nhét vào trong ngực họ.

Tự nhủ, "Nhiều đồ như vậy, cũng chia không hết, không bằng các người giúp ta mang đến phòng bếp, phân cho mọi người đi!"

Lần này không chỉ Quân Vũ Thường tức giận, ngay cả mấy nha đầu cũng kinh ngạc kinh ngạc không thôi. Đồng loạt nhìn về phía Quân Vũ Thường đang đen mặt lại, ngay sau đó cúi đầu, ôm lấy vàng bạc châu báu trong ngực, như ôm lấy củ khoai nóng phỏng tay, trong lòng nén đau, không nén được hoảng hốt.

Phượng Khuynh Thành lại giống như không biết, nhìn về phía Quân Vũ Thường, hỏi, "Vương gia, nô tỳ có thể cầm những thứ đồ này đi phân cho mọi người sao?"

"E hèm!"

Tiếng e hèm này của Quân Vũ Thường rõ ràng mang theo không vui, Phượng Khuynh Thành cũng không để ý không để ý, lần nữa hành lễ với Quân Vũ Thường, "Tạ Vương gia ân chuẩn!" Nghiêng đầu phân phó mấy nha hoàn giúp đỡ mang cái rương đến phòng bếp, người cũng đi theo rồi đi.

Một hồi lâu, Phượng Khuynh Thành mới sắc mặt vui mừng đầy mặt trở lại. Quân Vũ Thường nhìn, cực kỳ chứng mất, âm dương quái khí hỏi, "Chia xong?"

"Ừ, chia xong, mọi người thật thích, bảo nô tỳ dẫn mọi người đến cảm tạ Vương gia ban thưởng!"

Quân Vũ Thường hừ một tiếng, không muốn để ý tới Phượng Khuynh Thành.

Cơm tối. Diễn đàn L ;" ê Q >? úy Đ &* ôn

Trên bàn thức ăn phong phú, Quân Vũ Thường liếc mắt nhìn Phượng Khuynh Thành quy củ đứng ở một bên, mở miệng nói, "Phượng Nhi, ngồi xuống ăn chung đi!"

Phượng Khuynh Thành sững sờ, ngay sau đó tạ ơn, đi lấy bát đũa, ngồi xuống, cũng không có khách khí, chọn thức ăn mình thích, ăn đến có thể nói là vô cùng vui mừng.

Dáng vẻ thô tục, nhìn khỏe mắt Quân Vũ Thường giật giật!

Sau khi ăn xong, phòng bếp bùng tới tổ yến đã chuẩn bị, Quân Vũ Thường khoát tay, ý bảo cho Phượng Khuynh Thành, sau khi Phượng Khuynh Thành tạ ơn, nhận lấy chung tổ yến, ngậm một ngụm ở trong miệng, phồng má, sau đó ới tổ yến trở về trong chung, đặt trên bàn, khăn tay lấy ra, ưu nhã lau khỏe miệng.

Quân Vũ Thường nhìn đến ngốc, chưa bao giờ biết rằng tổ yến còn có thể lấy ra súc miệng, càng không biết, nữ tử tuyệt mỹ, đến động tác lau khỏe miệng cũng ưu nhã mê người như vậy, không hề giống một đứa nha hoàn sợ hãi rụt rè.

Trong lòng càng muốn bắt Phượng Khuynh Thành lại. Không chỉ muốn người, càng muốn tâm.

Sau bữa cơm chiều, Phượng Khuynh Thành trở về phòng quản gia an bài cho nàng ở trong Lan Uyển, tắm rửa thay quần áo, một bộ áo trắng, tóc ướn xoắn ở sau ót, đứng ở phía trước cửa sổ, ngẩng đầu ngắm trăng sáng, sắc mặt không gọn chút sùng, nhưng trong lòng cong cong ngọt ngào, liên tục suy nghĩ.

Mấy ngày nay, nàng biết, ngoài sáng Tàng Bảo Cắt tăng thêm gấp ba số thủ vệ, trong tối càng gia tăng thêm gấp năm lần, giống như đang chờ người nào tự chui đầu vào lưới.

Không để cho nàng dám tự tiện làm bậy.

Mà viện Quân Vũ Thường ở sát vách, lại truyền đến âm thanh ngâm nga của nữ tử, Phượng Khuynh Thành chê cười, đây chính là nam nhân, vĩnh viễn sẽ không dùng đầu óc làm việc.

Ngày hôm sau, Quân Vũ Thường lại tặng Phượng Khuynh Thành rất nhiều vãi vóc hoa lệ, Phượng Khuynh Thành vẫn qua tay tặng người như cũ, Quân Vũ Thường tức giận đứng đối diện Phượng Khuynh Thành quát một tiếng, "Đừng thấy cho chút mặt mũi mà lên mặt, Bốn vương để ý người, là mấy đời phúc khí của người, thức thời mau đi rửa sạch, tới đây phục vụ Bốn vương đi ngủ!"

Phượng Khuynh Thành nghe vậy, ngẩng đầu nhìn về phía Quân Vũ Thường đang nộ khí đằng đằng, nhếch môi cười lạnh, "Vương gia, người là thẹn quá hóa giận sao?"

Thẹn quá hóa giận?

Quân Vũ Thường cẩn thận hồi tưởng lại ý tứ bốn chữ này, trong nháy mắt lạnh mặt, "Cút!"

"Dạ, nô tỳ tuân lệnh!" Phượng Khuynh Thành đáp một tiếng, lập tức lui ra, một khắc cũng không dừng lại.

Quân Vũ Thường nhìn bóng lưng kiên quyết rời đi của Phụng Khuyết Thành, nộ khí đằng đằng quét đồ trên bàn xuồng, đứng dậy, đi ra bên ngoài Nhiếp Chính vương phủ.

Một tiểu nha hoàn lại lấy dũng khí, ngăn cản đường đi của hắn.

"Nô tỳ Thanh Nhi tham kiến Vương gia!"

Quân Vũ Thường neho trông mắt lại, trong trông mắt, lóe lên sát ý, lạnh lùng nói, "Cút ngay, Bồn vương không muốn động thủ giết ngươi trước!"

Thanh Nhi bị dọa sợ đến mức cả người run một cái, vội vàng nói, "Khởi bẩm Vương gia, nô tỳ có chuyện liên quan đến Phụng Nhi muốn bẩm báo với Vương gia!"

Vừa nghe Phụng Nhi, bên trong trông mắt Quân Vũ Thường, càng thêm rung mình, từng chữ từng câu cắn răng nói: "Nói....."

"Vương gia, nơi này người lui tới rất nhiều, không bằng....."

Quân Vũ Thường nghe vậy, không nói thêm gì, xoay người đi tới Lan Uyển, Thanh Nhi run run rẩy rẩy đứng dậy, vội vàng đuổi theo.

Đại sảnh Lan Uyển.

Quân Vũ Thường ngồi ở trên ghế quý phi, hai chân mở ra, hai tay ôm ngực, ngẩng đầu, hai mắt như đao như mũi tên, nhìn chăm chú khiến sống lưng trái tim Thanh Nhi lạnh lại, hai chân nhũn ra, cả người không ngừng run rẩy, dường như trong nháy mắt đó, Thanh Nhi thiếu chút nữa chạy trốn chết.

Nhưng nàng không dám.

Trong lòng càng thêm hiểu, hôm nay nếu không nói ra tất cả mọi chuyện, nàng hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

"Nói!"

Một chữ, khiến Thanh Nhi cả kinh, bạch một tiếng quỳ trên mặt đất, lắp bắp nói, "Vương..... Vương....."

"Nói, đừng để cho Bồn vương nói lần thứ hai!" Quân Vũ Thường nói xong câu này, trông mắt đột nhiên lạnh lại.

Trong lòng tính toán xong, Thanh Nhi cũng nói xong, mặc kệ là chuyện gì, hẳn cũng phải chết không thể nghi ngờ, hẳn không thích nhất loại bán người vì mình, đổi lấy lợi ích cho bản thân.

Thanh Nhi bị dọa đến run lên, lắp bắp nói, "Khởi bẩm Vương gia, Phụng Nhi nàng, nàng đã sớm không còn tấm thân xử nữ!"

Không còn tấm thân xử nữ, sáu chữ giống như một tia sấm, đánh Quân Vũ Thường hồn phách phi tán, lấy lại tinh thần, bàn tay đã bóp chặt cổ Thanh Nhi đến sắp chết, "Nói rõ ràng!"

Cảm giác tử vong cách mình rất gần, Thanh Nhi bị dọa sợ đến mức hai hàm răng run rẩy, nhịp tim thật nhanh, hoàn toàn không giống như là của mình, cũng không dám làm bậy, run như cây sậy, "Vương gia, hôm đó, nô tỳ chính mắt nhìn thấy, trên cánh tay của Phụng Nhi, không có thủ cung sa!"

Không có thủ cung sa?

Sự tức giận của Quân Vũ Thường nổi lên bốn phía, siết chặt cổ Thanh Nhi, cánh tay còn lại dùng sức xé rách xiêm áo của Thanh Nhi, lộ ra cánh tay trắng nõn, trên cánh tay, thủ cung sa đỏ tươi ướt át, đẹp mắt.

Quân Vũ Thường nhìn thấy liền hăng hái, không để ý Thanh Nhi thét chói tai, roẹt mấy tiếng xé toang xiêm áo của Thanh Nhi, không để ý nàng cầu khẩn, khóc thút thít, cường ép muốn nàng, Thanh Nhi kêu đến khản giọng, thân thể đau, trong sạch bị phá hủy.

Nhưng mà, sau khi Quân Vũ Thường hăng hái, mặc xiêm áo rồi đi, bỏ lại Thanh Nhi chỉ còn lại nửa cái mạng, cả người trần truồng ngã trên sàn nhà lạnh lẽo, không có nửa câu cam kết, một chút thương tiếc.

Quân Vũ Thường ra khỏi Lan Uyển, quân gia nghe tin chạy tới nói một câu, "Bồn vương không muốn gặp lại nàng trong phòng kia một lần nữa, quân gia, ngươi nên biết phải làm sao đúng không?"

"Dạ, nô tỳ hiểu rõ!"

Rời khỏi Nhiếp Chính Vương phủ, Quân Vũ Thường trực tiếp đi Hoa Lầu lớn nhất kinh thành, tìm mười cô nương hát khúc, chơi đùa, cho đến buổi trưa ngày hôm sau mới về đến Nhiếp Chính Vương phủ.

Vừa về tới Nhiếp Chính Vương phủ, Quân Vũ Thường sẽ cùng Phụng Khuyết Thành, ăn gì đó, uống gì đó, nhất định Phụng Khuyết Thành phải ăn xong trước, cơm tối càng quá phận.

Phụng Khuyết Thành cảm thấy, Quân Vũ Thường hơi khác thường, lại đoán không ra chuyện gì.

Sau khi ăn xong, bụng tổ yến lên như cũ, Phụng Khuyết Thành bụng ngâm trong miệng súc miệng, một dự cảm không rõ ràng đánh tới, nhỏ tổ yến ra, thậm chí không ổn.....

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Khí Thế Cường Đại

"Hèn hạ!"

Phụng Khuyết Thành tức giận mắng một tiếng, cầm chung tổ yến lên, nhanh chóng ném về phía Quân Vũ Thường, Quân Vũ Thường không ngờ Phụng Khuyết Thành chợt ra tay, hơn nữa tốc độ nhanh, khiến cho hắn hoàn toàn không còn kịp đỡ nữa, chung tổ yến nện ở trên trán của hắn, tổ yến lan đầy mặt hắn.

Hắn tức giận ồn ào đứng lên, gầm lên, "Người đáng chết!"

Lần đầu tiên có nữ tử dám cầm thứ gì đó đánh hắn, cho dù đáng đáp tuyệt sắc vô song, cũng nên chết.

"Ta đáng chết? Quân Vũ Thường, người nên nhớ, hôm nay —— người tăng thêm trên người ta bao nhiêu khuất nhục, ngày khác, ta nhất định sẽ hoàn lại gấp mười gấp trăm lần....." Phụng Khuyết Thành nói xong, dùng sức lật ngược cái bàn, trên bàn, cái mâm cái đĩa rải rác từng cái, bể tan nát dưới đất, phát ra tiếng vang rầm rầm.

Bên trong thân thể nóng ran, khiến Phụng Khuyết Thành thậm chí không dứt.

Tên đáng chết, không chỉ hạ mị được với nài, còn hạ Nhuyễn Căn Tán, hết lần này tới lần khác nàng một chút cũng không phát hiện, cứng rắn trừng kể.

Phụng Khuyết Thành nằng xong, xoay người kéo hai chân hư mềm vô lực, đầu óc hỗn loạn, chuẩn bị ra khỏi phòng rồi đi, cửa chính lại đang vững vàng đóng trước mắt nàng, mà thân thể bị Quân Vũ Thường cả người mang theo từ khí quét qua, sau đó lăn dưới đất.

"Úm....." Diễn đàn L!@ê QUỲ Đ &* ôn

Phụng Khuyết Thành bị đau, lý trí, hơi sức trở lại không ít, tim đập nhanh hơn rất nhiều, nhấc lên miếng chén bể, dùng sức đâm vào chân của mình, đau đớn truyền đến, Phụng Khuyết Thành lật người lên, nhanh chóng đánh úp về phía Quân Vũ Thường, Quân Vũ Thường không nghĩ tới Phụng Khuyết Thành trúng mị được, Nhuyễn Căn Tán hắn hạ còn có thể lợi hại, nhất thời lắc mình, bị Phụng Khuyết Thành đánh trúng, đưa tay đi bắt Phụng Khuyết Thành, lại xé ống tay áo Phụng Khuyết Thành, cánh tay sáng bóng ở dưới ánh đèn yếu ớt, sạch sẽ sáng long lanh, lại thiếu đi thủ cung sa đoá tươi ướt át lóa mắt, trong đầu Quân Vũ Thường im lặng nhớ tới lời Thanh Nhi nói, Phụng Khuyết Thành không phải xử nữ, khế chấn động, mà Phụng Khuyết Thành thừa cơ mở cửa chạy ra ngoài.

Quân Vũ Thường ngăn người, ngay sau đó liền đuổi theo.....

Phụng Khuyết Thành chạy ở phía trước, đầu đầy mồ hôi, thỉnh thoảng gặp thị vệ tuần tra, nhìn thấy Phụng Khuyết Thành chật vật không chịu nổi, đầu tiên là sững sờ, lại nhìn thấy Quân Vũ Thường đuổi sát không buông sau lưng thì sáng tỏ, sau đó không nhìn, xoay người, rồi đi!

Nhiều lần thấy chết mà không cứu, Phụng Khuyết Thành cũng không biết là nên cười hay là nên hận, cười mình ngu ngốc không biết sợ, hận những người này thấy chết mà không cứu.

Vẫn lao đảo chạy về phía trước, Phụng Khuyết Thành không biết, mình có thể chạy đến địa phương nào, không cần quay đầu lại, cũng có thể cảm thấy, Quân Vũ Thường một tác cũng không rời đuổi theo ở phía sau, giống như này rắn độc khạc lưỡi.

Thư phòng

Quân Vũ Nguyệt lười biếng dựa vào ghế, nghe Long Nhất bẩm báo.

"Lần đầu tiên Cẩm Vương gia tặng vàng bạc châu báu, Phụng Nhi cô nương tất cả qua tay tặng người, lần thứ hai tặng tơ lụa, Phụng Nhi cũng lấy tất cả tặng người khác, mới vừa rồi, thuộc hạ nhận được tin tức, nói Cẩm vương hạ mị được chỉ ở Hoa Lâu với Phụng Nhi cô nương, lúc này đang đuổi theo Phụng Nhi chạy trốn khắp Vương phủ, Vương phủ thị vệ....." Long Nhất nói, dừng một chút, mới tìm một từ nói, "Thị vệ sợ đắc tội Cẩm vương, làm như không thấy!"

"Làm như không thấy?" Quân Vũ Nguyệt nói nhỏ bốn chữ này, trầm tư một lát, mới âm lãnh rùng rẩy hỏi, "Nàng có thể được cứu?"

"Hỏi Vương gia, không!"

Quân Vũ Nguyệt lạnh lùng cười cười, "Long Nhất, người nói, nàng là lát mềm buộc chặt, hay là liều chết chống cự?"

"Thuộc hạ không biết!"

Long Nhất thành thật nói, thật ra thì, trong lòng, xem thường sự của tàn nhẫn Quân Vũ Thường.

Cô nương người ta không muốn thì thôi, lại cứ muốn xử dụng thủ đoạn hèn hạ này, cực kỳ vô si.

Quân Vũ Nguyệt bĩu môi, môi mím thành đường thẳng, đứng lên, dùng giọng nhàn nhạt nói: "Người không biết, Bôn vương cũng không biết, nhưng mà, Bôn vương tò mò, Long Nhất, theo Bôn vương đi xem một chút đi!"

"Dạ!"

Phượng Khuynh Thành chạy, nhiều lần ngã nhào trên đất, bò dậy, quay đầu lại lại thấy Quân Vũ Thường âm trầm cười nhẹ, yêu nghiệt vô tình đứng ở cách đó không xa, nhếch môi cười nhạo nàng ngu ngốc, không biết phân biệt đúng sai.

Gần như vậy trong nháy mắt, Phượng Khuynh Thành thiếu chút nữa rút nhuyễn kiếm bên hông ra, xông lên người chết ta sống cùng Quân Vũ Thường, nhưng mà, lý trí mách bảo nàng, liều mạng cùng loại người đề tiện như Quân Vũ Thường, không đáng giá, trong nhà còn có hai hài tử, chờ nàng mang Thiên Sơn Tuyết Liên trở về.

Đây cũng là nguyên nhân, nàng tình nguyện liều chết, cũng không nguyện ý phát ra tín hiệu cầu cứu. Vào giờ phút này, Phượng Khuynh Thành vẫn rất tin, Thiên Sơn Tuyết Liên đang ở Nhiếp Chính Vương phủ.

"Ha ha, chạy đi, làm sao không chạy?" Quân Vũ Thường đứng cách đó không xa, lạnh lùng hừ hừ, nhìn trên bộ mặt tuyệt mỹ của Phượng Khuynh Thành, mồ hôi rịn đầy, sợi tóc rối loạn dính vào gương mặt ửng hồng, lộ ra sự sợ hãi hoặc cực hạn.

Quân Vũ Thường đi đến phía trước, vươn tay muốn bắt lấy cánh tay của Phượng Khuynh Thành.

Thừa dịp Quân Vũ Thường không bắt được mình, Phượng Khuynh Thành dùng sức bò dậy, co chân chạy đi, giống như phía sau có lũ lụt thú dữ.

Trong lòng quả thật có mấy ngàn vạn con ngựa rít gào chạy qua.

Phượng Khuynh Thành vừa chạy thục mạng về phía trước, trong lòng hi vọng, có thể có một người ra ngoài cứu mình, nàng nhất định sẽ cảm tạ tổ tông hần gấp tám lần.

Xa xa, Phượng Khuynh Thành nhìn thấy hai nam nhân đi tới bên này, trong lòng Phượng Khuynh Thành vui mừng, cũng không quản thân phận bọn họ là gì, cùng lai lịch gì, không chút nghĩ ngợi, chạy lên trước, kéo cánh tay của nam tử trước mặt, gắt gao níu lại, cực kỳ thành khẩn nói, "Công tử, cầu xin người cứu ta ~"

Cánh tay bị gắt gao níu lại, trong nháy mắt thân thể Quân Vũ Nguyệt cứng ngắc, trong nháy mắt cả người phát ra từng luồng khí lạnh lẽo, nghiêng đầu, gắt gao nhìn chằm chằm cánh tay đang níu lấy hắn, mặt không có liêm sỉ cợt trên quần áo của hắn, hắn vốn luôn lạnh lẽo trầm tĩnh, núi thái sơn sụp đổ trước mặt cũng chưa từng biến sắc, trong nháy mắt sắc mặt thay đổi mấy lần, tròng mắt híp lại, sát khí phóng ra, quát lạnh một tiếng, "Cút ngay....."

Giơ cánh tay lên, nhẫn tâm đẩy Phượng Khuynh Thành ra ngoài, khi thấy rõ ràng mặt của Phượng Khuynh Thành thì lửa giận cuộn cuộn trong lòng, vươn tay phải ra, năm ngón tay mở ra, nhanh chóng tấn công Phượng Khuynh Thành, lúc Phượng Khuynh Thành còn chưa kịp phản kích bóp chặt cổ của Phượng Khuynh Thành.

"Người đáng chết....." Diễn đàn L!@ ê QUÝ Đ &* ôn

Cấn răng nghiến lợi khạc ra ba chữ này, trong giọng nói mang theo căm giận ngút trời.

Phượng Khuynh Thành hí mắt, không hiểu, mình đã đắc tội với nam nhân trước mặt sao?

Long Nhất kinh ngạc, đã bao nhiêu năm, không có cô nương nào có thể tới gần người Vương gia nhà hắn, tới nay.....

Quân Vũ Thường kinh ngạc, không hiểu, Quân Vũ Nguyệt ra ngoài làm cái gì?

Quả thực là phá hư chuyện tốt của hắn, lập tức tiến lên, "Vương huynh, nàng chính là nha hoàn mà ta nói với người, ta....."

Quân Vũ Thường còn chưa có nói xong, Phượng Khuynh Thành lập tức lắc đầu lớn tiếng nói, "Không phải, ta không phải, Quân Vũ Thường, người hèn hạ vô si, ta hoàn toàn không thích người, không lạ gì người... người lại hạ độc ta, người bản thù....."

Phượng Khuynh Thành gào xong, vỗ vỗ tay của Quân Vũ Nguyệt đang bóp chặt cổ mình, "Này, công tử, thả tay người ra, người bóp ta không thả nổi!"

Trợn mắt, hoàn toàn không thấy sự tức giận ngút trời cùng sát khí của Quân Vũ Nguyệt.

Quân Vũ Nguyệt vừa nghe, nhéo cổ của Phượng Khuynh Thành, đẩy lên vách tường, cho đến khi sống lưng Phượng Khuynh Thành chống đỡ ở trên vách tường, Quân Vũ Nguyệt mới cúi đầu, lạnh giọng, "Người không biết Bôn vương là ai?"

"Người nào? Ngươi là ai?" Phụng Khuyết Thành hỏi.

Nhưng trong lòng bất ổn.

Nàng cũng không phải là kẻ ngu, Quân Vũ Thường gọi hắn Vương huynh, mà đây là Nhiếp Chính Vương phủ, nơi này trừ Nhiếp Chính vương, sẽ không có người nào khác có tư cách khiến Quân Vũ Thường cúi đầu.

Thật là nóc nhà đột còn gặp mưa suốt đêm, trên thế gian nhiều nam nhân như vậy, nàng không đụng vào, lại đụng vào tên oan gia này.

Năm năm trước, nam nhân bị nàng cưỡng bạo.....

"Hừ, ngươi không biết, không có việc gì, Bôn vương, một lát sẽ khiến ngươi đầu nhớ rõ đầu đuôi ngọn nguồn!" Quân Vũ Nguyệt nói xong, thả lỏng tay đang nắm ở cổ Phụng Khuyết Thành, nhanh chóng chuyển một cái, nắm lấy tay của Phụng Khuyết Thành, nắm thật chặt, kéo đi đến viện tử của mình —— Triều Huy lâu!

Hoàn toàn không chú ý Phụng Khuyết Thành theo không kịp bước chân của hắn.

Lảo đảo, ngã trái ngã phải.

Quân Vũ Thường thấy Quân Vũ Nguyệt mang Phụng Khuyết Thành đi, lập tức tiến lên, "Vương huynh, là ta nhìn thấy nàng trước!"

Quân Vũ Nguyệt nghe vậy, dừng bước, xoay người, Phụng Khuyết Thành mất thăng bằng, đụng vào ngực hắn, lỗ mũi đụng vào trên ngực cứng rắn như sắt của Quân Vũ Nguyệt, Phụng Khuyết Thành bị đau liên ưm một tiếng, che cái mũi của mình, còn chưa kịp mở miệng oán trách, đã nghe Quân Vũ Nguyệt âm khí trầm trầm nói, "Nói thử tự đến trước và sau với Bôn vương, ngươi còn non lắm!"

Sau đó ôm ngang Phụng Khuyết Thành lên, phun một câu, "Long Nhất, ngăn hắn lại, nếu hắn bước vào Triều Huy lâu một bước, ngươi chết!"

Ôm lấy Phụng Khuyết Thành thần trí bắt đầu hỗn hỗn động động, thân thể nóng bỏng, tay nhỏ bé lại bắt đầu không an phận, đi đến Triều Huy lâu.....

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Bá Đạo Mạnh Mẽ Đòi Lấy

Quân Vũ Thường thấy Phụng Khuyết Thành bị Quân Vũ Nguyệt chặn ngang ôm đi, cất bước muốn đuổi theo, Long Nhất lập tức ngăn đường đi của Quân Vũ Thường lại. "Vương gia, đừng làm khó thuộc hạ!"

"Cút ngay!" Quân Vũ Thường rống giận.

Hai mắt muốn vỡ ra, cảm tức nhìn Long Nhất, trong con ngươi, sát khí bùng bùng.

Long Nhất nhìn, giống như không thấy, thân thể bất động trước gió, trầm giọng nói, "Cầm Vương gia, xin cho thuộc hạ một con đường sống!"

Ý tứ rất đơn giản, tối nay Quân Vũ Thường ngươi muốn qua, liền bước qua thi thể của Long Nhất hắn, mà Long Nhất hắn, vì Quân Vũ Nguyệt phản phò, tất phải liều chết ngăn cản Quân Vũ Thường đi đến Triều Huy lâu!

Quân Vũ Thường vô cùng tức giận, ngược lại bật cười.

"Vậy thì tốt, trước hết ta giết con chó trông cửa này!" Quân Vũ Thường vừa nói dứt lời, giống như ảo thuật, một cây quạt ngọc đột nhiên xuất hiện trên tay, cây quạt quay một vòng ở trong tay, nhanh chóng tấn công Long Nhất.

"Cầm Vương gia, đắc tội!"

Long Nhất cung kính nói một tiếng, rút trường kiếm đeo bên người, nghênh kích.

Mặc dù Quân Vũ Thường tức giận đến muốn giết người, công phu Long Nhất cũng không yếu.

Mười mấy chiêu, mấy trăm chiêu, hai người đánh đến khó phân thắng bại.....

Bên này.

Quân Vũ Nguyệt ôm Phụng Khuyết Thành đi Triều Huy lâu, Phụng Khuyết Thành bị mị được hành hạ gần như hoàn toàn mất hết lý trí, vào giờ phút này, nàng cái gì cũng không nghĩ, chỉ muốn có một nam nhân, để cùng nhau làm chuyện vô cùng vui vẻ.

Tay nhỏ bé mềm mại không xương, vòng lên cổ của Quân Vũ Nguyệt, đôi môi đỏ mọng lạnh lẽo, ở trên cổ Quân Vũ Nguyệt, như có như không nhẹ cắn.

"Umh....." Diễn đàn L [] ê Q"""" Uy ;;; Đ... Ôn

Không đủ, không đủ.....

Cả người nóng ran, khiến Phụng Khuynh Thành cảm thấy, tiếp xúc như bây giờ đều là vô dụng.

Để được cứu, phải chủ động, bàn tay nhỏ bé của Phụng Khuynh Thành, thậm chí lớn mật vờn vào trong vạt áo của Quân Vũ Nguyệt.

"Đủ rồi....." Quân Vũ Nguyệt gầm lên.

Bình tĩnh không gợn sóng, Quân Vũ Nguyệt hất núi thái sơn sụp đổ trước mặt cũng chưa từng biến sắc, giờ phút này gương mặt đỏ lên.

Tức giận không thôi.

Quân Vũ Nguyệt không biết vì sao hất tức giận?

Động tác của Phụng Khuynh Thành, hất đã sớm có phản ứng, hơn nữa cảm giác nguyên thủy này gần như thiêu hủy hất.

Giống như là giận dữ, Phụng Khuynh Thành ngậm nga, "Không đủ, chưa đủ!"

Thân thể bị Quân Vũ Nguyệt ôm lấy, gãy dựa mấy cái, hoàn toàn không sợ mình rơi xuống đất.

"Ngươi....." Quân Vũ Nguyệt nghe vậy, cúi đầu, lại thấy gương mặt Phụng Khuynh Thành vô cùng ửng hồng, hô hấp dồn dập, tròng mắt mê ly, đó là loại dụ dỗ cực hạn.

Cả đời hất chỉ trải qua chuyện này hai lần, cả hai lần đều bị cưỡng bạo.

Mặc dù đều là nữ tử trong ngực, nhưng lại chưa bao giờ thấy rõ ràng bộ dạng nữ tử trong ngực, chỉ bằng tiếng ngậm nga mềm mại du dương lạnh lạnh của nàng, hận thù cũng khắc vào tận trong xương.

Phải nhớ kỹ nữ tử đáng chết này!

Trong lòng Quân Vũ Nguyệt hận ý cuộn cuộn, cúi đầu cắn đôi môi của Phụng Khuynh Thành, dùng sức, cho đến khi cắn ra máu, trong miệng hai người, tràn ngập mùi máu tanh, cũng không chịu bỏ qua.

Phụng Khuynh Thành bị đau, lấy lại ba phần lý trí, nhưng không có đẩy Quân Vũ Nguyệt ra, mà là ưm một tiếng, thêm muốn nụ hôn sâu hơn, thậm chí to gan đi dụ dỗ Quân Vũ Nguyệt!

Phụng Khuynh Thành hôn, nhiệt tình như lửa,

Hận nữ tử này bao lâu, hôm nay nữ tử đáng chết này đang ở trong ngực hất, mặc cho hất dư thừa dư cầu (đòi lấy tùy tiện), Quân Vũ Nguyệt chưa từng do dự, đáp trả.

Trước kia, hất cảm thấy, nam tử phải giữ mình trong sạch, thân là Thân Vương quyền quý nhất vương triều Hạo Hân, càng phải như vậy, bên cạnh tuyệt đối không thể có oanh oanh yến yến, tránh cho đặt mặt thắm ở bên người, gây thêm phiền toái cho hoàng huynh, hất cũng không trêu hoa ghẹo nguyệt, nữ tử tuyệt mỹ, ở trong mắt của hất, cũng chỉ là bề ngoài đẹp mà thôi.....

Ai biết, giữ gìn trong sạch, lại bị một nữ tử không thấy rõ đáng vẻ, mạnh mẽ phá hủy.

Nữ trên nam dưới, hất không có sức lực để giằng giụa, chỉ đành phải khổ đau chịu đựng, loại đau khổ đó lại vui thích, năm năm qua, hoàn toàn chính là một giấc mộng kì dị.

Khi nửa đêm giật mình thức giấc, đau khổ biến mất, chỉ còn lại cực hạn vui thích.

Hất nghĩ, hất sắp điên rồi, cho nên để Long Nhất chọn lựa mấy mỹ nhân, nhưng ai biết, những mỹ nhân bôi son bôi phấn kia còn chưa đến gần, toàn thân hất liền nổi da gà, mẩn đỏ xuất hiện.

Càng thêm phật phùng không yên, hận không được giết người cho hả giận.

Cho nên, sau khi những mỹ nhân kia tự cho là đúng, kết quả cũng vô cùng thâm trầm.

Hất cũng không mềm lòng.

Nhưng hết lần này tới lần khác, hơn nửa tháng trước, nàng lần nữa đưa tới cửa, một câu "Tiện nghi ngươi" khiến cho hất biết, đây chính là nữ tử chết tiệt

năm đó, hôm nay, nàng lần nữa đưa tới cửa, thật là đi mòn gót sắt tìm chẳng thấy đến khi gặp được chẳng tốn công, hắn nói muốn Dĩ Bi Chi Đạo, Hoàn Thi Bi Thân (Giống câu gây ông đập lưng ông), nhất định phải cho nàng biết, Quân Vũ Nguyệt hắn không phải dễ dàng lên như vậy, dễ dàng ở dưới như vậy.

Năm năm trước, bởi vì hoàng huynh băng hà, hắn bận rộn triều chính, lại phải chăm sóc Quân Ngang, thế lực khắp nơi náo động —— muốn hành động, hoàn toàn không thể phân thân, không rảnh chú ý đến chuyện khác, chờ hắn hết bận, trừ tìm ngọc bội bị mang đi cầm về, nàng lại trốn vô tung vô tích.

Hôm nay, nàng đang ở trong ngực hắn, mà hắn và nàng thân cận, không có ghê tởm, không có nổi da gà, nổi mẩn trên da.

Nghĩ tới đây, Quân Vũ Nguyệt chìm sâu vào nụ hôn này.....

Năm năm bị đau khổ hành hạ, một khi Quân Vũ Nguyệt đã quyết định chắc chắn, cảm giác kia càng thêm mãnh liệt, như núi lửa bộc phát, hôn đã không giải khát được.....

Ôm Phụng Khuyết Thành thật chặt, đi tới Triều Huy lâu.

Từ Thư từ góc tối đi ra, hai mắt đỏ ngầu, ngăn Quân Vũ Nguyệt lại, "Nhiếp Chính vương, trả Phụng Nhi lại cho ta!"

Quân Vũ Nguyệt nghe vậy, tròn mắt híp lại, đôi mắt lạnh lùng nhìn Từ Thư, lại nhìn Phụng Khuyết Thành cực kỳ không an phận trong ngực một chút, âm trầm nói: "Phong Từ Thư, yêu cầu này của ngươi, thứ cho Bốn vương khó tuân lệnh!"

"Nhiếp Chính vương, ngươi quyền cao chức trọng, muốn mỹ nhân gì mà không có, cần gì gây khó khăn cho Từ Thư....."

Phong Từ Thư còn chưa nói xong, Quân Vũ Nguyệt liền âm u lạnh lẽo nở nụ cười, châm chọc nói, "Phong Từ Thư, gây khó khăn cho ngươi, ngươi cũng quá coi trọng bản thân rồi!" Quân Vũ Nguyệt nói xong, ôm Phụng Khuyết Thành chuẩn bị lướt qua Phong Từ Thư rồi đi, phong Từ Thư vẫn kiên quyết ngăn đường đi của Quân Vũ Nguyệt lại như cũ.

"Nhiếp Chính vương, Phong Từ Thư không phải người tầm thường vô danh, ban đầu đi theo bên cạnh Thư công tử, làm sai vặt cũng là có nguyên nhân, kính xin Vương gia cho Từ Thư mang Phụng Nhi đi, Từ Thư vô cùng cảm kích, nếu không....." Phong Từ Thư nói xong, ngừng đầu, cảm hận nhìn chằm chằm Phụng Khuyết Thành đang bị Quân Vũ Nguyệt ôm, tay nhỏ bé không an phận, cào loạn xung quanh, đôi môi đỏ mọng mê người, khóe miệng hơi có vết máu, vẻ mặt quyền rũ cực hạn, còn phát ra tiếng than nhẹ nho nhỏ, mi tâm nhíu chặt.

Quân Vũ Nguyệt nghe Phong Từ Thư vừa nói như thế, ha ha ha nở nụ cười, nụ cười cũng không hiện trong đáy mắt, mang theo châm chọc, cười nhạt, "Uy hiếp Bốn vương? Phong Từ Thư, ngươi dám?"

"Ngươi....." Diễn đàn L ", ê Q # \$ % Ủy Đ & * Ôn

Phong Từ Thư vừa định phản kích, Quân Vũ Nguyệt trong ngực Phụng Khuyết Thành lại không bình tĩnh kéo xiêm y của mình, lộ ra cả vùng ngực tuyết trắng.

Quân Vũ Nguyệt ảo não, tức giận phân phó, "Người đâu, ném Phong Từ Thư ra khỏi Nhiếp Chính Vương phủ cho Bốn vương, từ đó về sau, không cho bước vào Vương phủ nửa bước, nếu dám can đảm tự tiện xông vào, giết không tha!"

Quân Vũ Nguyệt dứt lời, nhiều ám vệ mặc hắc y lập tức xuất hiện, không chút lưu tình tấn công Phong Từ Thư.

Mà Quân Vũ Nguyệt, lại ôm Phụng Khuyết Thành sải bước rời đi.

Phong Từ Thư lại bị đánh ngã trên mặt đất, bị ám vệ khống chế, máu từ cổ họng, tràn ra ngoài khóe miệng, lớn tiếng xót thương - kêu lên, "Phụng Nhi, Phụng Nhi, ngươi mở mắt nhìn một chút, không cần đi cùng hắn, Phụng Nhi....."

"Người nào?" Phụng Khuyết Thành mơ mơ hồ hồ ni non một tiếng, Quân Vũ Nguyệt lại phi thân lên, tiến vào Triều Huy lâu, tắt điện.

Quân Vũ Nguyệt liền đè Phụng Khuyết Thành ở phía dưới, vùi đầu cắn Phụng Khuyết Thành vẫn chưa kịp nói điều nghi vấn ra khỏi miệng.

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Giải Độc

Nụ hôn này, vừa bá đạo, vừa nóng bỏng, hôn đến mức Phụng Khuyết Thành không thở nổi, giờ tay chống lên ngực Quân Vũ Nguyệt, nghiêng đầu, mơ mơ màng màng lười biếng, "Ta....."

"Ngươi làm sao vậy?" Quân Vũ Nguyệt hỏi, áp chế cảm giác khác thường trong lòng.

Hắn chỉ muốn nhìn một chút, nữ tử này, vào giờ phút này, có thể nói những điều gì?

Nói thật hay, có thưởng, còn nói khó nghe, hừ hừ, nhất định trừng phạt!

Phượng Khuyết Thành nghiêng đầu, mũi được đã sớm xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng, toàn thân, trừ khí nóng, khó chịu, Phượng Khuyết Thành hoàn toàn không thể tìm lại suy nghĩ của mình, càng thêm không lấy lại được sức lực.

Mờ mịch nhìn Quân Vũ Nguyệt, ha ha cười vài tiếng, "Ta khó chịu, tại sao ngươi vẫn chưa cởi áo, Âu Dương cho ngươi bạc, gọi ngươi tới phục vụ bán cô nương, cũng không phải là gọi ngươi tới bày trò thanh cao....."

Quân Vũ Nguyệt vừa nghe những lời này của Phượng Khuyết Thành, thì biết rõ Phượng Khuyết Thành coi hắn như tiểu quan tổn tiền mời về từ kỹ quán, trong con giận dữ, quả đấm siết chặt đến mức vang lên tiếng rầm rầm, tung ra một quyền, xoa gương mặt tuyết trắng mềm mại của Phượng Khuyết Thành, đánh vào trên chân, giường run lên, hồn Phượng Khuyết Thành vẫn chưa về, thân thể bất ngờ vươn lên, lúc Phượng Khuyết Thành cho là, rốt cuộc cũng được thỏa mãn, thân thể bạch một tiếng rơi vào trong nước.

Nước có chút lạnh lẽo, cả người Phượng Khuyết Thành nóng rực, thân thể được xoa dịu, lý trí trở lại không ít, cố gắng suy nghĩ chuyện một chút, Phượng Khuyết Thành kinh hãi, nhất thời hiểu rõ tình cảnh của mình.

Tâm tư hơi đổi, bình tức tĩnh khí, mặc cho thân thể từ từ chìm xuống.

Quân Vũ Nguyệt đứng ở bên cạnh bể tắm, cho là Phượng Khuyết Thành bùm bùm mấy cái, sẽ hô cứu mạng gì đó, ai biết, nàng lại chậm rãi chìm xuống.

Quân Vũ Nguyệt hoảng sợ, không để ý cởi áo, bùm một tiếng nhảy xuống bể tắm, kéo Phượng Khuyết Thành đang chìm xuống lên.

"Ngươi tự đâm đầu vào chỗ chết....."

Nhưng mà, Phượng Khuyết Thành không trả lời hắn, sắc mặt đã trắng bệch.

Quân Vũ Nguyệt không khỏi rối loạn, giơ tay lên kiểm tra hơi thở của Phượng Khuyết Thành, cảm thấy Phượng Khuyết Thành còn hô hấp, hơi thở mong manh, hét lớn, "Người đâu, đi gọi Thụ Mộ Bạch tới!"

Kéo mấy cái, xé rách xiêm áo của Phượng Khuyết Thành, vừa đặt nặng cả người trần truồng trên giường lớn, liền kéo chăn gấm đắp lên, cảm thấy không ổn, lại kéo một cái chăn gấm khác trên giường đắp lên, còn thuận tay buông rèm che xuống.

Từ đầu đến cuối, không có nhìn thân thể trắng nõn không tỳ vết của Phượng Khuyết Thành!

Lúc Thụ Mộ Bạch đi tới, thấy Quân Vũ Nguyệt đứng ở bên giường, khẽ ngăn người, xiêm áo trên người ướt nhò nước, kinh ngạc không thôi, lại thấy rèm che được buông xuống, một cánh tay trắng thuần mảnh khảnh lộ ra, Thụ Mộ Bạch liền mở miệng hỏi, "Ngươi ở trong nước, ngay cả xiêm áo cũng không cởi, liền làm người ta?"

"Hãy bớt sàm ngôn đi, bắt mạch cho nàng!" Quân Vũ Nguyệt lạnh lùng nói một tiếng, quay đầu.

Thụ Mộ Bạch cười, "Cô nương này chắc chắn có sắc đẹp tuyệt trần, Từ Thụ vì nàng muốn chết muốn sống, bây giờ tên khốn Quân Vũ Thường kia còn đánh đến khó phân thắng bại với Long Nhất, ngay cả cái người này phạm tâm bất động (*) này, cũng không nhin được động thủ, ngay cả xiêm áo cũng không cởi, liền làm người ta....." Thụ Mộ Bạch nói xong, dừng một chút, mới tiếp tục nói, "Vũ Nguyệt, các ngươi ở trong bể tắm làm chuyện kia sao?"

(*Có thể hiểu là không có tình cảm của con người phạm trần)

"Không nói lời nào, không ai coi ngươi là người cầm, bắt mạch cho nàng, bắt mạch xong, rút nhanh lên!"

Quân Vũ Nguyệt thẹn quá thành giận, Thụ Mộ Bạch cũng không quan tâm, dùng chân kéo cái ghế rồi ngồi xuống, bắt mạch cho Phượng Khuyết Thành, "Ah....." Rống một tiếng, chân mày nhíu lại.

"Thế nào?" Quân Vũ Nguyệt hỏi.

"Đều nói Long Sinh Cứu Tử (*), chín con mỗi người mỗi sở thích, thủ đoạn của Quân Vũ Thường quá hèn hạ rồi, không chỉ cho nàng uống Nhuận Cầm Tán, mũi được, còn hạ độc!" Thụ Mộ Bạch nói xong, lắc đầu một cái.

(*Tính cách khác nhau: Truyền thuyết thời xa xưa, một con rồng sinh được chín con, hình dạng và tính cách của chúng không giống nhau, ví với việc anh em cùng một mẹ sinh ra nhưng mỗi người mỗi tính)

"Độc, có thể giải?" Quân Vũ Nguyệt hỏi, giọng nhàn nhạt, không nhìn ra tâm tình gì.

"Thế gian có độc Thụ Mộ Bạch ta không giải được sao?" Thụ Mộ Bạch nói xong, nhíu mày, ngay sau đó xoay chuyển chủ đề, "Nhưng mà, ngươi phải tự thân tự lực, giải mũi được ở trên người nàng, Quân Vũ Thường cho nàng uống, dùng trong Hoa Lâu, những ma ma đó vì ép buộc cô nương mới sử dụng loại thuốc hạ lưu này, trừ cùng nam tử ~, không còn hiểu gì, nhưng mà, ngươi cũng có chừng mực, người đã tích chứa tinh hoa hơn hai mươi năm, cô nương người ta thân thể nhỏ, không chịu nổi!"

"Cút ~" Diễn đàn L "; ê Q # \$ % Uý Đ & * Ôn

"Đi ngay, đi ngay, không quấy rầy người làm chính sự đâu ~" Thư Mộ Bạch nói xong, đứng lên, yêu muội cười một tiếng với Quân Vũ Nguyệt.

Sau đó cười đùa hí hửng rồi đi.

Đợi sau khi Thư Mộ Bạch rời đi, tấm điện, cửa cũng được Thư Mộ Bạch tiện tay đóng lại, trong đại điện, trừ tiếng hít thở của hai người, không còn gì.

Quân Vũ Nguyệt đứng ở trước giường, mắt lạnh nhìn cánh tay nhỏ bé trắng thuần mảnh khảnh.

Trong đầu, nghĩ tới, đã từng thề sau khi bắt được nàng, muốn róc xương lóc thịt, chặt nàng làm trăm mảnh, sau đó, Thư Mộ Bạch lại nói, cách trả thù tốt nhất, chính là Dĩ Bĩ Chi Đạo, Hoàn Thi Bĩ Thân.

Quân Vũ Nguyệt vén rèm che lên, còn chưa kịp hoàn hồn, bên hông chợt bị ôm lấy, trong nháy mắt người cũng bị đẩy ngã ở trên giường, hai mắt Phụng Khuyết Thành ửng hồng, đè ở trên người hắn.

Lúc Quân Vũ Nguyệt còn kinh ngạc, Phụng Khuyết Thành nhanh chóng cúi người, cắn cổ của hắn, hơi đau, lại mang theo một dòng điện, lan ra khắp toàn thân, sau đó từ từ chuyển thành ~.

"Úm....."

Ánh mắt Quân Vũ Nguyệt thay đổi mấy lần, từ lạnh lùng, trong suốt, đến u tối.

Nữ tử này, rốt cuộc là từ chỗ nào học được bản lĩnh trên người này.....

Quân Vũ Nguyệt vừa định mở miệng, Phụng Khuyết Thành lại chèn xiêm y bằng gấm của hắn cản trở, tay nhỏ bé cời lung tung, vừa kéo vừa xé.

"Đu rồi....." Diễn đàn L "; ê Q # \$ % Uý Đ & * Ôn

Quân Vũ Nguyệt quát.

Có thể động tĩnh của Phụng Khuyết Thành hoàn toàn không nghe lọt, dùng sức muốn cời cời bộ xiêm áo cản trở này đi.

Khi da thịt thân cận, thân thể trần trụi tiếp xúc, làn da như mỡ đông, giống như bạch ngọc thượng đẳng, vừa sờ sẽ không kim lòng được nghiệm! Quân Vũ Nguyệt cứng rần run rẩy.

Sau đó lật người, dựa vào cảm giác, cùng Phụng Khuyết Thành sóng nước giao hòa.

Phụng Khuyết Thành vùi ở phía dưới Quân Vũ Nguyệt, mềm mại giống một cái hồ Xuân Thủy, đôi mắt sáng hip lại, đôi môi đỏ mọng mấp máy, dung nhan tuyệt sắc giống như anh túc, làm cho người ta không kìm hãm được hãm sâu vào trong đó.

Cộng thêm mị được quấy phá, Phụng Khuyết Thành càng thêm lớn mật, tay nhỏ bé ở trên người Quân Vũ Nguyệt, quạt gió thổi lửa.

"Vũ Nguyệt....."

Một tiếng này ni non, không kìm hãm được, lại yêu mị một cách thần kỳ.

Đang lạt động Quân Vũ Nguyệt ngẩn ra, tuy biết nàng vốn vô tâm, ngay sau đó lại cúi người xuống thấp dụ dỗ, "Kêu một tiếng nữa....."

Phụng Khuyết Thành lắc đầu một cái, ha ha ha nở nụ cười, tay trắng nhẹ giơ lên ~

Không phải cố ý trêu đùa, lại càng khấn vào xương.

"Yêu tinh này, xem Bồn vương thu thập người....."

Tấm điện, bên trong, tiếng thờ dốc, tiếng ngâm nga, tiếng giường lớn ken kết vang lên, không dứt bên tai, cho đến khi trời sáng.

Sau khi giải xong mị được, thân thể Phụng Khuyết Thành mệt mỏi rồi liền ngủ mê man, giống như một con mèo được ăn no, vùi ở trong ngực Quân Vũ Nguyệt, Quân Vũ Nguyệt vẫn chưa từng ngủ, cử động này của Phụng Khuyết Thành, khiến Quân Vũ Nguyệt nhìn, thỏa mãn lại thoải mái.

Tâm tư hơi đổi, đứng dậy, đi tới tấm điện, một góc, nhẹ tay ấn xuống, chỉ chốc lát sau, cầm một vật trở lại, phóng người lên giường, bàn tay chạy loạn ở sau lưng Phụng Khuyết Thành, trên mặt thoáng qua sự do dự, ngay sau đó trở nên kiên định, sau đó ánh sáng chợt lóe, trong nháy mắt biến mất không còn tung tích.....

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Đòi Bồi Thường

Khi mặt trời mọc lên từ hướng đông, chiếu đầy tia nắng, lại lặn xuống, trăng sáng vừa lên, Phụng Khuyết Thành vì đói mà tỉnh, mở mắt, mê mang trong chốc lát, trong nháy mắt tinh thần tỉnh táo, Phụng Khuyết Thành nhẹ nhàng nghiêng đầu, liền nhìn thấy nam nhân ngủ ở bên cạnh.

Hắn rất anh tuấn.

Đường nét rõ ràng, đôi môi rất mỏng, có hơi trắng nhạt, hai hàng lông mày giống như cầu vồng, hơi nghiêng về phía tóc mai, ấn đường mang theo sự tuyệt ngạo, mặc dù ngủ say, khí thế vẫn áp bức khác thường.

Hon nữa Phụng Khuyết Thành có tật giật mình, nhiều lần cường bạo hắn, càng nhìn càng thiếu tự tin.

Cũng bởi vì phần chột dạ, thiếu tự tin này, Phụng Khuyết Thành rón rén đứng dậy, bò đến bên eo Quân Vũ Nguyệt, thận trọng chuẩn bị nhảy qua người Quân Vũ Nguyệt, rồi đi.

Hon nữa thân thể đã vuron ra ngoài, chỉ còn hai chân vẫn ở bên trong, lúc Phụng Khuyết Thành còn chưa kịp mừng rỡ vì có thể sống sót trốn thoát, cổ chân đột nhiên bị một bàn tay to nắm lấy, trong lòng hoảng sợ, thân thể mềm nhũn, không cẩn thận, liền ngã vào trên người Quân Vũ Nguyệt, may là thân kinh bách chiến, cho dù cách tâm chân không dây không mỏng, mặt của Phụng Khuyết Thành, trong nháy mắt đỏ lên.

Thầm mắng, tên đáng chết, vẫn tỉnh, chờ đợi tóm nằng chạy trốn vì chột dạ!

Thân thể Phụng Khuyết Thành nghiêng vào bên phần giường còn lại, hạ quyết tâm, hung hăng tung một cước ra, mạnh mẽ đá Quân Vũ Nguyệt đang đắp chăn gắm lẫn xuống giường, vô cùng đắc ý, lại quên mất cổ chân của mình, vẫn còn ở trong tay Quân Vũ Nguyệt.

Bởi vì quán tính, cũng bị lôi kéo ngã theo.

"A....." Khẽ kêu một tiếng.

Thầm nghĩ, Quân Vũ Nguyệt nhất định sẽ buông tay ra, tự vệ, nằng chỉ cần lật người là có thể bình an rơi xuống đất, nhưng ai biết, Quân Vũ Nguyệt lại không buông tay, kéo cổ chân của Phụng Khuyết Thành, sau đó một bàn tay khác vuron tới, ôm lấy cái eo đầy một nắm tay của Phụng Khuyết Thành, nặng nề đè ở trên lồng ngực của hắn, hai người đồng thời rơi xuống đất, Quân Vũ Nguyệt lật người, đè Phụng Khuyết Thành ở phía dưới, hai mắt giống như băng, cứng đờ nhìn chăm chú vào Phụng Khuyết Thành, âm trầm nói, "Thế nào, muốn chạy trốn?"

"Không, Vương gia hiểu lầm, làm sao ta lại phải trốn, ta chỉ là, chỉ là khát nước, muốn rót ly nước giải khát!" Phụng Khuyết Thành nói xong, quỵn rũ cười một tiếng, không hề chột dạ.

"Thật sao?" Quân Vũ Nguyệt thật thấp giọng nỉ non, từ trong thâm tâm, không tin lời nói của Phụng Khuyết Thành.

"Đương nhiên, Vương gia, từ trước đến giờ ta không nói dối!"

"Ngươi chắc chắn?" Quân Vũ Nguyệt hỏi ngược lại.

"Ân ân!" Phụng Khuyết Thành gật đầu, bộ dạng hận không được moi trái tim ra đưa cho Quân Vũ Nguyệt xem, nằng có bao nhiêu thành ý.

"Vậy ngươi nhiều lần, cường bạo Bồn vương, ngươi định tính toán như thế nào?" Quân Vũ Nguyệt hỏi.

Giọng nói vân đạm phong khinh, sắc mặt bình tĩnh không gợn sóng.

Làm cho người ta không nhìn ra trong lòng hắn nghĩ gì, nhưng Phụng Khuyết Thành vẫn hiểu được, nam nhân này, ngoài mặt, nhìn gió nhẹ nước chảy, nhưng tuyệt đối là một nhân vật hung ác.

Sơ sót một chút, chết thể nào cũng không biết.

"Vậy ý của Vương gia là?" Diễn đàn L \$% ê Q &8 Ủy Đ () ôn

Quân Vũ Nguyệt nghe vậy nhủ mảy, thân thể áp tới, môi lên tiếng, "Có câu nói thế này, a ~, là tới mà không gặp cũng phi lễ, ngươi đã nhiều lần, không để ý tâm nguyện của Bồn vương, cường bạo Bồn vương, như vậy Bồn vương tự nhiên muốn....."

"Vương gia muốn cường bạo lại sao?" Phụng Khuyết Thành đáp lại lời của Quân Vũ Nguyệt.

Quân Vũ Nguyệt trầm mặc, giống như đang suy nghĩ lời nói của Phụng Khuyết Thành, độ tin cậy được bao nhiêu, cúi đầu nhìn Phụng Khuyết Thành ở phía dưới, trầm mặt im lặng, mặt lấy lòng cười yếu ớt, Quân Vũ Nguyệt nói: "Cường bạo lại? Ý kiến này rất được, nhưng mà, Bồn vương vẫn phải tính toán toán thật kỹ, phải thu ngươi bao nhiêu tiền vốn, đòi bao nhiêu lợi tức!"

Lợi tức?

Phượng Khuynh Thành càng cười quyến rũ, "VẬY Vương gia muốn nhận bao nhiêu lợi tức đây?"

"Chuyện này, vẫn phải tính toán thật kỹ!" Quân Vũ Nguyệt nói xong, nghiêm túc nghiêm mặt, bộ dạng suy nghĩ sâu xa.

Trong lòng Phượng Khuynh Thành lộp bộp giật mình, trong lòng biết, không thể tiếp tục xoay quanh cái đề tài này, trời mới biết Quân Vũ Nguyệt sẽ nghĩ ra chiêu cay độc gì.

Tâm tư hơi đổi, mím môi lại, mảnh mai yếu ớt giống như một nhành hoa bị mưa đập gió vùi, nhỏ giọng nói, "Vương gia, ta đau....."

Vừa thấy đã thương,

Quân Vũ Nguyệt vừa nghe, hơi nhíu mày, nhìn Phượng Khuynh Thành hình như rất khó chịu, đáng về lại hết sức ản ản, tâm địa cứng rắn bỗng nhiên mềm đi mấy phần, giọng nói cũng mềm đi mấy phần, "Nơi nào đau?"

"Nơi nào cũng đau, sau lưng cọt sọt ở trên sàn nhà, vừa rét vừa lạnh, cổ tay, bị người bóp muốn nát xương, còn có, còn có nơi đó lại càng....." Phượng Khuynh Thành nói xong, âm thầm nín giọng, trong nháy mắt mặt đỏ lên, ngay cả lỗ tai, cổ, cũng ửng đỏ, hoảng hốt xoay đầu đi, khóe mắt đuôi mày vô cùng quyến rũ.

Câu hồn thực cốt.

Quân Vũ Nguyệt nhìn trong lòng căng thẳng, "Chúng ta đi lên giường ~" sau đó thả lỏng bàn tay đang giam cầm Phượng Khuynh Thành ra, một tay đỡ ở sau lưng của Phượng Khuynh Thành, một tay ôm lấy eo của Phượng Khuynh Thành, đứng lên, vốn là Quân Vũ Nguyệt ngã xuống trước, nhưng Quân Vũ Nguyệt cố tình quay người lại, liền đè Phượng Khuynh Thành ở trên giường.

"Ừm....."

Bị Quân Vũ Nguyệt không chút thương hương tiếc ngọc đè ở phía dưới, Phượng Khuynh Thành ngậm nga ra tiếng.

Quân Vũ Nguyệt nghe, càng thêm ba phần động tình, cúi người, áp vào bên tai Phượng Khuynh Thành, dụ dỗ nói, "Nói cho Bồn vương, người tên gì?"

"Phượng Nhi ~"

Quân Vũ Nguyệt nghe xong lời này, mặt liền tối sầm lại, nghiêng rằng, liền cắn cổ của Phượng Khuynh Thành, nhẹ nhàng, không phải rất mạnh, trầm giọng nói, "Đừng nói Phượng Nhi gì gì đó, chết tiệt, Bồn vương không ngốc, người không lừa gạt được Bồn vương!"

Tiếng nói của Quân Vũ Nguyệt vừa dứt, thấy Phượng Khuynh Thành không nói, trừng phạt bằng cách, nặng nề cắn một cái.

"Ừm, đau....." Phượng Khuynh Thành nhỏ giọng hô.

"Biết đau là tốt rồi, nói đi, Bồn vương cho người một cơ hội thắng thần được khoan hồng, nhưng mà nhớ, chỉ một lần này, bỏ lỡ, sẽ không còn, nếu như lần sau Bồn vương hỏi nữa, người chắc chắn vì thế mà trả giá thật lớn, hiểu không?"

Phượng Khuynh Thành tồn hơi thừa lời, chỉ coi như bị chó cắn một cái, suy nghĩ, có phải nói thật ra hay không.

Quân Vũ Nguyệt thấy Phượng Khuynh Thành do dự, không cần dùng đầu óc nghĩ, cũng biết Phượng Khuynh Thành cong cong ngoặt ngoặt, há miệng lại cắn một cái nữa, so với cái trước, mạnh hơn rất nhiều, giữa răng môi, thậm chí có mùi máu tươi.

Lại bị chó cắn một cái. Diễn đàn L %& Q &8 Úy Đ () ôn

Phượng Khuynh Thành nghĩ như thế, mở miệng nói, "Phượng Khuynh Thành....."

Quân Vũ Nguyệt nghe vậy, trong lòng hài lòng, tâm cũng bỗng dung thoải mái, "Thật biết nghe lời ~"

Thật biết nghe lời? Dụ dỗ sủng vật sao?

Phượng Khuynh Thành thầm nói trong bụng, vươn tay chống lên ngực của Quân Vũ Nguyệt, phòng ngừa hấn tiến công, "Vương gia, ta đói....."

"Bồn vương cũng đói, hơn nữa đói bụng hơn hai mươi năm, vốn là có thể ít đói đi mấy năm, lại bị người cưỡng bạo hơn một lần, làm cho dù thấy các cô nương tuyệt mỹ, cũng bị mất khẩu vị, Khuynh Thành, người nói, Bồn vương bị người tạo nên tổn thương lớn như vậy, người phải bồi thường cho Bồn vương như thế nào?"

Phượng Khuynh Thành giận.

Êm đẹp, tại sao lại kéo tới chuyện bồi thường?

Phượng Khuynh Thành rút người một cái.

Nếu như nội lực vẫn còn, Phượng Khuynh Thành không sợ, cùng lắm thì liều lĩnh đánh cuộc với Quân Vũ Nguyệt, nhưng giờ phút này, mất hết nội công, nàng thật đúng là không có dũng khí cứng đối cứng với Quân Vũ Nguyệt, cho nên, rất thông minh cơ trí lần nữa lựa chọn —— mỹ nhân kế.

"Vương gia, người đừng nói như vậy mà, lời đó làm trong lòng Khuynh Thành sợ ~"

"Sợ hãi cái gì, Bồn vương cũng sẽ không xé người, nhiều nhất....." Quân Vũ Nguyệt nói xong, dừng một chút, trông mắt mang theo sự thâm độc, giờ tay lên sờ ánh mắt đuôi lông mày của Phượng Khuynh Thành, sau đó là sống mũi cao thẳng, môi đỏ mọng, cuối cùng dừng ở cổ, nắm lấy, mới âm trầm nói, "Nhiều nhất trả lại cho người gấp mấy lần những khuất nhục Bồn vương phải chịu, dù đòi lại cả tiền lời, cũng sẽ không lấy tính mạng của người ~"

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Mỗi Người Đều Có Mục Đích Riêng Phải Đạt Được

Tính cả tiền lời?

Phượng Khuynh Thành vô cùng tức giận, lại cười, "Vậy Vương gia, ta có thể trả lại theo giai đoạn không?"

Trả lại theo giai đoạn?

Quân Vũ Nguyệt cẩn thận suy nghĩ, chỉ chốc lát sau, rất thận trọng gật đầu, "Có thể, ngược lại vẫn có thể, nhưng mà lợi tức, sợ là phải tăng thêm một chút!"

Lại tính toán lợi tức?

Nghĩ tới, nàng đã cường bạo hắn hai lần, lợi tức này cũng không ít?

"Vậy Vương gia, dự định tính toán thế nào?" Phượng Khuynh Thành hỏi.

Trong lòng không biết bao nhiêu lần tự nói với mình, vì Mặc Hàm, Mạt Vũ, nàng nhin!

"Tính toán thế nào? Đây là một vấn đề lớn, nhưng mà." Quân Vũ Nguyệt nói xong, dừng một chút, cúi đầu cắn đôi môi đỏ mọng của Phượng Khuynh Thành, nói: "Đầu tiên chúng ta có thể tính tính toán toán trước, người mới vừa một cước đá Bồn vương xuống giường, Bồn vương lại phải làm đệm thịt người cho người, để cho người không bị té đau."

"Vậy là?" Phượng Khuynh Thành nhú mày hỏi.

Thảm mắng, vô liêm sỉ, hèn hạ!

Quân Vũ Nguyệt rất quả quyết gật đầu.

Tính toán, phải tính toán.

Hơn nữa phải tính toán thật cẩn thận, nếu không, năm năm thủ thân như ngọc của hắn, thật là quá uổng phí rồi.

"Vậy Vương gia, người tính toán xong chưa?"

Quân Vũ Nguyệt lắc đầu.

Phượng Khuynh Thành trầm hận, cắn răng nghiêng lợi, lại cười tươi như hoa, "Vậy Vương gia, ngày hôm nay chúng ta tính đến đây thôi, được không?"

Nàng đối đến mức ngực dán vào lưng, hai mắt cũng mờ rồi.

Quân Vũ Nguyệt vốn muốn cự tuyệt, nhưng nghĩ đến tương lai còn dài, cộng thêm, hắn mới vừa dùng ngân châm phong tỏa nội lực của Phượng Khuynh Thành, tạm thời nàng cũng không thể trốn thoát khỏi lòng bàn tay của hắn. Mặc dù dục hỏa đốt người, Quân Vũ Nguyệt vẫn rất quân tử đứng dậy, đi đến tắm điện, phân phó bên ngoài một tiếng, chuẩn bị bữa tối, chặn ngang ôm lấy Phượng Khuynh Thành đi đến hồ tắm.

Phượng Khuynh Thành nghĩ, có lẽ, chỉ đơn thuần tắm rửa, hai chân mình chưa xót đau đớn, cả người mệt rã rồi, liền không cự tuyệt, mặc cho Quân Vũ Nguyệt ôm mình đi.

Nhưng lại quên mất một câu nói, tình nguyện tin tưởng trên đời có quý, cũng không được tin tưởng cái miệng của nam nhân.

Ở hồ tắm sau khi bị Quân Vũ Nguyệt dùng cả hai tay, một trận dây dưa, Phụng Khuyết Thành càng thêm hận không được đào một cái hố, vùi mình xuống.

Ăn bữa tối, Phụng Khuyết Thành vừa chui vào trong chăn, liền không để ý đến chuyện bên ngoài, ngủ đến khi trời tối, hoàn toàn không quan tâm Quân Vũ Nguyệt có trở lại hay không, làm gì nàng.

Phụng Khuyết Thành một lòng nghĩ, nàng buồn ngủ, nghỉ ngơi dưỡng sức, sau đó từ trong tay Quân Vũ Nguyệt, lừa gạt Thiên Sơn Tuyết Liên tới tay, sau đó chạy lấy người.

Mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được, cũng tạm thời sống yên ổn với nhau!

Thư phòng. Diễn đàn L ^ & ê Q # \$ úy Đ ! ôn

Quân Vũ Nguyệt nằm ở trên ghế quý phi, nghĩ đến nữ tử đang ở tắm điện cách vách, không có kỳ gì, thờ to mà ngủ, tướng ngủ cực kém, không chỉ ngáy to, còn chảy nước miếng, lại nhớ tới, mỹ nhân trước đó trong bồn tắm, lúc bắt đầu nàng còn kháng cự, sau lại phối hợp, cái cảm giác phiêu phiêu dục tiên đó, làm một luồng nhiệt nóng lại dâng trào trong thân thể.

Long Nhất rón rén đi vào thư phòng, đứng ở trước mặt Quân Vũ Nguyệt, muốn nói lại thôi.

Quân Vũ Nguyệt lại mở mắt ra, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Long Nhất, trong con ngươi, tinh mịch lại lạnh lẽo bạc tình, dùng giọng nhàn nhạt nói: "Thế nào?"

"Thuộc hạ đã thương Cảm vương!"

"Nghiêm trọng không?"

Long Nhất do dự một chút, mới lên tiếng, "Có chút nghiêm trọng, sợ là không đến mười ngày nữa tháng, không xuống giường được!"

"Tối hôm qua, hình như hấn rất kích

động?"

Long Nhất nghe vậy, không trả lời.

Hấn đã thương Quân Vũ Nguyệt, thật ra không phải ngoài ý muốn, bởi vì đã sớm thấy ngứa mắt, lại ngại vì tôn ti, thân phận, cần không có cơ hội ra tay, hôm nay có, sao hấn có thể hạ thủ lưu tình.

Quân Vũ Nguyệt cũng không nói chuyện, thư phòng, lập tức yên tĩnh không tiếng động.

Thật lâu sau, Quân Vũ Nguyệt mới đứng dậy, trực tiếp đi đến viện của Thư Mộ Bạch.

Thư Mộ Bạch vừa thấy Quân Vũ Nguyệt, nhếch miệng cười, "Này, chịu đi ra rồi sao?"

Quân Vũ Nguyệt không để ý, đi thẳng vào bên trong phòng, Thư Mộ Bạch lưu môi, thăm mắng kiểu cách, nhưng cũng đi theo vào phòng, mới cười đùa hí hửng hỏi, "Ta cho là người phải năm ba ngày mới có thể ra ngoài, nào ngờ người tinh lực dồi dào, đúng rồi, cô nương kia, mùi vị như thế nào?"

"Ta dùng ngân châm phong tỏa nội lực của nàng!" Quân Vũ Nguyệt không chút để ý nói.

Thư Mộ Bạch lại ngẩn người, khóe miệng giật giật, "Người thật sai, chỉ dựa vào một thân võ công của người, trong trong ngoài ngoài. Chiếp Chính vương phải có bao nhiêu người canh gác, nàng còn có thể chấp cánh bay đi sao, người đâu cần phải cẩn thận như vậy?"

Quân Vũ Nguyệt nhắm mắt lại.

Thư Mộ Bạch thấy Quân Vũ Nguyệt không nói, lại nói, "Vậy người tính toán lúc nào thì bức cây ngân châm trong nàng ra? Nếu vật kia ở trong thân thể thời gian dài, sẽ xảy ra án mạng, người phải nghĩ lại cho thật kỹ đi!"

"Làm sao ta không biết, nhưng nàng."

Quân Vũ Nguyệt nói thế nào cho ra miệng, Phượng Khuyển Thanh chính là nữ nhân ba phen mấy bận cường bạo hấn, còn bỏ trốn mất dạng.

Nếu như bị Thư Mộ Bạch biết, sợ là sẽ cười hấn.

"Ai, nữ nhân mà, đơn giản chỉ thích vàng bạc châu báu, tơ lụa, nếu như những thứ này đều không thích, người liền

cung chiêu vô tận, đau, dự dơ, nàng muôn sao, người tuyết đôi không cho trắng, nàng muốn đi về phía đông, người tuyết đôi không kéo nàng đi về phía tây, ta cũng không tin, vẫn không bắt được tâm một nữ nhân!"

Những lời nói của Thục Mộ Bạch, làm Quân Vũ Nguyệt bật cười, "Người nghĩ quá nhiều!"

"Thật sự là như vậy sao?" Thục Mộ Bạch nhíu mày, đứng lên, "Người còn có việc gì sao, không có việc gì thì rút ngay đi, người ném được đồng của ta ra ngoài, hiện tại mọi chuyện ta đều phải tự thân tự lực, rất bận bịu!"

Thấy Thục Mộ Bạch oán trách, Quân Vũ Nguyệt cũng không nói xin lỗi, chỉ đứng lên, rời đi.

Trở lại tấm đệm, Quân Vũ Nguyệt không có lên giường, mà chỉ đứng ở bên giường, lẳng lặng nhìn Phượng Khuynh Thành trên giường, lần tới lật lui, ngủ thật loạn, khóe miệng giật giật.

Ngày hôm sau, Phượng Khuynh Thành ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao mới thức dậy, xuống giường, ngáp mấy tiếng, cửa đại điện liền bị đẩy ra, ba cô nương thướt tha duyên dáng lần lượt đi vào, hoàn toàn không quan tâm cả người Phượng Khuynh Thành trần truồng, cùng đôi môi đang nhếch lên, bên trong tròng mắt là sự không vui, "Ám Ngũ (Ám Lược, Ám Chấy) gặp qua cô nương!"

Không có sự cho phép của nàng liền đẩy cửa đi vào, không thấy nàng không vui, thấy cả người nàng trần truồng, không mảnh vải, cũng không đóng cửa, đối với nàng càng thêm không có một chút cung kính.

Trong lòng Phượng Khuynh Thành cười lạnh, chờ Quân Vũ Nguyệt trở lại, không lột một lớp da của họ, nàng cũng không gọi là Phượng Khuynh Thành.

Nghiêng đầu, không rảnh để ý, xoay người, đẩy chân găm trên giường, tất cả gối đầu xuống dưới giường, kéo ra giường, bao lấy mình, ngẩng đầu lên, uốn ngực, cao ngạo đi ra ngoài tam điện.

Lại thấy trong sân, mười mấy nha hoàn đang đứng, trong tay mỗi nha hoàn lưng khay, trong khay, xiêm áo, trang sức, giày, áo lót quần lót áo yếm, cái gì cần có đều có.

Nghĩ đến, mới vừa rồi, Phượng Khuynh Thành nàng ở trước mặt những người này, trần truồng đứng ở trước giường, cười càng thêm quyến rũ, sau đó cũng không thèm nhìn những thứ cảm y hoa phục kia, lạnh lùng nói, "Ta đói rồi, chuẩn bị thức ăn cho ta đi."

Không có ai lên tiếng. Diễn đàn L ^ & e Q # \$ úy Đ ! ôn

Phượng Khuynh Thành nhìn Âm Ngũ từ phía tam điện, đi ra, mặt lạnh lạnh, trong mắt chứa đầy sự khinh thường, "Là ai để cho các người đến phục vụ ta? Quân Vũ Nguyệt sao?"

"Lớn mật, tục danh của Vương gia, loại nha hoàn như người có thể gọi sao?" Âm Ngũ quát lớn một tiếng.

Càng nhìn càng khinh thường Phượng Khuynh Thành.

Không phải chỉ được Vương gia ân sủng, một con qua

liền muốn phát lên làm Phương Hoàng?

Quả thực là kẻ ngốc nằm mơ.

"Nha hoàn, ta?" Phương Khuynh Thành cười lạnh, bừ môi, không rảnh để ý tới Âm Ngũ, tránh làm mất phẩm cách của mình, tìm bậc thang sạch sẽ, ngồi xuống, lười biếng phơi nắng.

Âm Ngũ nhìn, giận, nhưng cũng không nói gì nhiều. Cùng Âm Lục Âm Thất liếc mắt nhìn nhau, trong lòng ra quyết định.

Uớc chừng ngồi hai canh giờ, Phương Khuynh Thành vừa đói lại khát, bên ngoài Triều Huy lâu truyền tới tiếng bước chân vàng vàng có lực, Âm Ngũ Âm Lục Âm Thất liền vội vàng đứng dậy nghênh đón.

Bước năm bước ra ngoài rồi đứng lại, "Thuộc hạ gặp qua Vương gia."

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhịếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Không Chịu Thua Thiệt

Quân Vũ Nguyệt không lên tiếng, nhàn nhạt liếc mắt nhìn Âm Ngũ, Âm Lục, Âm Thất, cùng những nha hoàn đang cúi người hành lễ, tâm phúc Âm Ngũ.

Lại nhìn vành mắt Phương Khuynh Thành ửng hồng, trong con ngươi, nước mắt ngưng tụ, đang cố nén không để cho nước mắt rơi, cắn chặt đôi môi của mình, sắc mặt ửng hồng mang theo uất ức, đứng ra giường bằng găm bao lấy cả thân thể, cánh tay trắng như tuyết lại lộ trong không khí, hơi nhúm mày, dùng giọng thần nhiên hỏi, "Chuyện gì xảy ra?"

Không có không vui, không có chất vấn, giống như chỉ thuận miệng hỏi tới.

Phương Khuynh Thành không nói, nàng đang đợi, chờ Âm Ngũ nói trước.

Ai nói ra tay trước thì chiếm được lợi thế, ngày hôm nay, nàng sẽ khiến Âm Ngũ biết, Phương Khuynh Thành nàng cũng không phải người tốt lành gì, không ăn một chút thua thiệt!

Âm Ngũ thấy Phương Khuynh Thành không nói, trong lòng hài lòng, tiến lên hai bước, mới cung kính nói, "Hồi bẩm Vương gia, Phương Nhi cô nương ghét bỏ những xiêm áo này không đủ hoa lệ, náo loạn, không muốn mặc!"

Một chậu nước dơ thật to đổ xuống, Phụng Khuyết Thành không giận, ngược lại cười.

Nghiêng đầu nhìn Ám Ngũ, Ám Ngũ cảm thấy sống lưng chợt lạnh, như bị đâm bởi gai nhọn, bỗng đứng quay đầu lại, lại thấy Phụng Khuyết Thành tuyệt mỹ đang cười, cười như hoa như sương, nhưng mà nụ cười này, cũng không đạt trong đáy mắt.

Không, nàng vốn không có cười.

Nhưng mà hơi nhếch đôi môi lên, làm cho người ta thấy một nụ cười yếu ớt, lại mang theo sự tàn nhẫn cực kì.

Trong lòng Ám Ngũ căng thẳng, tâm tư hơi rối, âm thầm hỏi hận, tại sao mới vừa rồi lại nói như vậy, cũng biết, một khi nói ra một lời nói dối, sẽ phải dùng vô số lời nói dối bổ sung, lúc quay đầu lại đối mặt với Quân Vũ Nguyệt, sắc mặt Ám Ngũ đã bình tĩnh, suy nghĩ, có phải tiếp tục bôi đen Phụng Khuyết Thành hay không.

Quân Vũ Nguyệt không có tin tưởng, cũng không có không tin, lại lướt qua Ám Ngũ, đi tới trước mặt Phụng Khuyết Thành, từ trên cao nhìn xuống.

"Ngươi cứ nói đi?" Ngón tình l#s ê q ^& úy đ * ôn

Muốn nàng nói?

Phụng Khuyết Thành ngẩng đầu, nhẹ nhàng híp đôi mắt đẹp, nhìn chăm chăm vào Quân Vũ Nguyệt, chỉ cần liếc mắt một cái, Phụng Khuyết Thành liền biết, nam tử trước mặt tuyệt không phải đèn dầu đã cạn.

Dùng trích tiên để hình dung cũng không phải làm quá.

Một nam nhân có quyền thế, từ nhỏ đã đắm chìm trong âm mưu quyền thế, dù cho hắn không cử động, nhưng sự uy nghiêm, áp bức, vẫn từ trong xương tỏa ra ngoài.

Mà hắn, càng không phải là kẻ ngu ngốc, có thể tùy ý lừa gạt.

Nếu không cũng sẽ không, chỉ dựa vào giọng nói, liền có thể biết, nàng chính là người năm năm trước cường bạo hắn.

Đôi môi đỏ mọng khẽ mở, yếu ớt, lộ ra vẻ suy nhược, "Ta nói, ngươi tin không?"

Quân Vũ Nguyệt nghe vậy, liền giạt mình.

Hắn không ngốc, tự nhiên rõ ràng lời này của Phụng Khuyết Thành còn có ý khác. Nếu như ngươi tin, ta nói, nếu như ngươi không tin, không nói cũng được. Trầm tư một lát, mới lên tiếng, "Chỉ cần ngươi nói, Bỏ vương tin!"

"Vậy, nếu như mà ta bị uất ức, ngươi sẽ làm chủ cho ta sao?"

Quân Vũ Nguyệt không lên tiếng, chỉ 'Ừ' một tiếng, coi như là chấp nhận.

Phụng Khuyết Thành lại cười, lần này, là thật sự cười.

Nụ cười này từ khóe miệng lan tràn đến khóe mắt đuôi mày, sâu vào đáy mắt, trong phút chốc, nhìn trên bộ mặt tuyệt mỹ, giống như trăm hoa đua nở, xinh đẹp vô song đến mức tận cùng.

"Vương gia, Khuyết Thành là người của ngươi, có thể coi là nửa chủ tử của Vương phủ sao?"

Đây là một cái bẫy, sau khi Phụng Khuyết Thành nói xong, trong phút chốc Quân Vũ Nguyệt đã hiểu.

Nhưng vẫn gật đầu một cái theo Phụng Khuyết Thành, nhảy vào.

Nhưng mà, nhảy vào bẫy, hắn không sao cả, nữ tử đó, phải có bản lĩnh, để cho hắn cam tâm tình nguyện nhảy vào, còn có thể nhân tiện, tìm hiểu rõ nàng!

Đáng đáp đẹp, còn ngu ngốc, Quân Vũ Nguyệt hắn hoàn toàn khinh thường.

Phụng Khuyết Thành rất hài lòng, vươn cánh tay mảnh khảnh thon dài ra trước mặt Quân Vũ Nguyệt, Quân Vũ Nguyệt do dự một chút, mới vươn tay nắm lấy.

Mềm mại không xương, xúc cảm êm dịu.

Quân Vũ Nguyệt chưa từng cảm thụ qua.

Bàn tay nhỏ bé của Phụng Khuyết Thành hơi lạnh lẽo.

Mây Quân Vũ Nguyệt khẽ cau, nhẹ nhàng lôi kéo, liền kéo cả người Phụng Khuynh Thành lên, nhưng bởi vì ngồi thời gian dài, thân thể có chút cứng ngắc, "Ai nha" duyên dáng kêu to một tiếng, thân thể mềm nhũn, trong nháy mắt ngã vào trong ngực Quân Vũ Nguyệt.

Gương mặt Phụng Khuynh Thành ửng đỏ, cảm kích cười một tiếng với Quân Vũ Nguyệt, đứng thẳng người, trong nháy mắt cao quý nhìn Ám Ngũ một chút, sự tàn nhẫn trong mắt, để Ám Ngũ nhìn rõ ràng, mới nghiêng đầu hỏi Quân Vũ Nguyệt, "Vương gia, theo quy củ của Vương phủ, nếu như thuộc hạ bất kính với chủ tử, phải xử như thế nào?"

Từng chữ từng câu, giống như giết người.

Ám Ngũ không nghĩ tới, Phụng Khuynh Thành xảo quyết như vậy.

Muốn phản bác, cũng không dám phản bác.

Hơn nữa, những người này đều là tâm phúc của nàng, nhất định không bán đứng nàng.

Mới yên lòng.

"Nhẹ thì đánh bằng roi, nặng thì loạn côn đánh chết!" Quân Vũ Nguyệt nói.

Phụng Khuynh Thành gật đầu, rất hài lòng, thời khắc tính sổ sắp tới, nhưng mà, nàng không ngại, từng bước từng bước, từ từ từ từ chơi chết họ!

Tránh bàn tay của Quân Vũ Nguyệt đang nắm tay mình ra, đi tới trước mặt nha hoàn đang đoan trang bưng khay, giờ tay lên, cầm một cái xiêm áo lên, dùng giọng thân thiện nói, "Xiêm áo của Cẩm Thượng Các áo lót lụa Yên Hoa kiểu mới nhất, giá trị hơn ngàn lượng bạc!" Nói xong, để xuống, lại cầm một bộ khác lên, không ngừng nói ra kiểu dáng giá tiền

*của xiêm áo, ngay cả giá tiền đồ trang sức, giày, phôi sức
cũng nói rất rõ ràng.*

*Những thứ đồ này, Phụng Khuynh Thành thâm tính
toán, đại khái trên dưới năm vạn lượng.*

Quân Vũ Nguyệt ra tay vô cùng hào phóng.

*Quân Vũ Nguyệt nheo mắt lại, cẩn thận dò xét Phụng
Khuynh Thành.*

Nàng, đơn giản chính là bí ẩn.

*Cương mặt tuyệt mỹ, giấu giếm tâm cơ, giả ngu vờ si,
làm nũng lấy lòng, trong nháy mắt liền có thể tiện tay thu
tóm mọi chuyện.*

Nàng —— rốt cuộc là loại người gì?

*Cho dù trong lòng, cực kỳ nghi ngờ, Quân Vũ Nguyệt
vẫn không mở miệng, bởi vì rất tin, Phụng Khuynh*

Thành cũng sẽ không nhàm chán đến mức cầm những bộ xiêm áo này nói chuyện.

Quả nhiên.

"Những bộ xiêm áo này, mỗi một món đều là cực phẩm, trùng hợp ta lại biết giá trị của chúng, Vương gia, người nói, ta sẽ ghét bỏ, mà hồ đồ đi quấy rối sao?" Lời này Phương Khuynh Thành nói với Quân Vũ Nguyệt..., ánh mắt lại nhìn Ám Ngũ.

Thấy Ám Ngũ cúi đầu, Phương Khuynh Thành hừ lạnh một tiếng, tiếp tục nói, "Vậy người có biết, tại sao ta không mặc xiêm áo không?"

Ám Ngũ nghe vậy, trong lòng căng thẳng, ngẩng đầu nhìn về phía Phương Khuynh Thành mặt cười như hoa.

Sóng lưng trong nháy mắt liền tràn đầy mồ hôi lạnh.

"Thuộc hạ không biết!"

Phương Khuynh Thành chế cười, "Thuộc hạ, người cũng không phải là thuộc hạ của ta, người là người Vương gia phái tới phục vụ ta đây, nhiều nhất, tính là nô tài của ta, người nhớ kỹ chưa?"

Bị Phương Khuynh Thành vũ nhục như vậy, Ám Ngũ tức giận, "Người."

Ám Ngũ then quá thành giận, Phương Khuynh Thành làm như không thấy, tiếp tục nói, "Nếu quả thật muốn ta lựa chọn, loại người như người, đến tư cách làm nô tài cho

ta cũng không có, đặt ở trước mặt của ta, ta cũng ngại chướng mắt!"

Chẳng bao lâu sau, bị vũ nhục trước mặt nhiều người như vậy, Âm Ngũ sốt ruột, rồi lại ngại vì Quân Vũ Nguyệt còn ở đó, không phát hỏa được, chỉ có thể vánh mắt ừng ừng, căm hận nhìn chằm chằm Phương Khuynh Thành.

"Chắc chắc chắc, ta chỉ nói người mấy câu, người có cần tức giận giống như ta giết chết thân nương người, cướp đi sự trong sạch của người không!" Phương Khuynh Thành nói xong, ánh mắt trong nháy mắt lạnh đi, từng chữ từng câu nói, "Người là người, chẳng lẽ ta không phải? Chẳng lẽ chỉ bởi vì thân phận của ta là nha hoàn, trước khi người vào cửa, không cần gõ cửa, sau khi vào cửa, thấy cả người ta trần truồng đứng ở trước giường, không tiện tay đóng cửa, mặt lại tràn đầy khinh thường, mặc cho cả người ta trần truồng lại lộ ở trước công chúng, khi đó, tại sao người không suy nghĩ một chút, ta cũng là người, ta cũng có tôn nghiêm!"

Âm Ngũ gần như lúc Phương Khuynh Thành dừng lời, liền gấp gáp phản bác, "Ta không có!"

"Thật sao?" Phương Khuynh Thành hỏi ngược lại, không vội không giận.

Cười lạnh nhìn vào mắt Âm Ngũ, nhìn sang một bên, vẫn không nói một lời nhìn Quân Vũ Nguyệt rồi tiếp tục diễn, "Vương gia, người tin nàng, hay là tin ta?"

Quân Vũ Nguyệt im lặng.

Ám Ngũ theo bên người nhiều năm, Quân Vũ Nguyệt tin tưởng nàng sẽ không nói dối, nhưng bộ dạng của Phương Khuynh Thành, cũng hoàn toàn không giống như là đang nói dối.

Trong lúc nhất thời, Quân Vũ Nguyệt cảm thấy, hẳn hoàn toàn không hiểu rõ cô nương trước mắt.

"Nếu như người muốn Bồn vương tin người, vậy thì lấy chứng cứ ra!"

Phương Khuynh Thành cười, "Vương gia muốn chứng cứ thật sao?"

Quân Vũ Nguyệt gật đầu.

"Được, Vương gia muốn chứng cứ, vậy Khuynh Thành cho người chứng cứ, nhưng mà, Vương gia, Khuynh Thành đói bụng!"

Chứng cứ, đói bụng, hai chuyện không liên quan nhau!

Quân Vũ Nguyệt nghe vậy, khoát tay, "Bày thiện!"

Lập tức có người đi xuống chuẩn bị.

Phương Khuynh Thành lấy đi một mâm, cầm xiêm áo, giày, xoay người đi vào trong nhà, Quân Vũ Nguyệt mới phát hiện, Phương Khuynh Thành đi chân trần.

Từ đầu đến cuối, nàng không có mang giày, đã bao lâu?

"Khuynh Thành." Diễn đàn L : ' ô Q &* úu Đ

@# ôn

Phượng Khuynh Thành nghe vậy, quay đầu lại, cười một tiếng với Quân Vũ Nguyệt, "Vương gia, để tiện tỳ này cùng chờ đợi đi, sổ sách, một hồi ta tính toán lại, về phần thức ăn, đặt ở trong sân là tốt rồi!"

Nói xong, xoay người, tục kỳ tự nhiên.

Mà vào tầm điện, Phượng Khuynh Thành lại ngay trước mặt Quân Vũ Nguyệt, rầm một tiếng đóng cửa lại, rất mạnh, giống như là đang phát tiết sự tức giận vậy.

Lưu lại Quân Vũ Nguyệt với biểu cảm không thể tin được, ở trong sân, tức cũng không được, cười cũng không được.

Nghiêng đầu, ánh mắt lạnh lùng giống như tên, nhìn về phía Âm Ngũ, Âm Ngũ không dám nhìn, Quân Vũ Nguyệt lại nhìn về phía Âm Lục Âm Thất, thân thể hai người run lên, gần như quỳ xuống, nhìn về phía những nha hoàn bên cạnh đang rất cung kính, nhưng chân những người đó đã bắt đầu run rẩy.

Quân Vũ Nguyệt không nói một lời, thu hồi ánh mắt, chờ Phượng Khuynh Thành mặc xiêm áo ra ngoài.

Một hồi lâu, Phượng Khuynh Thành mở cửa, tóc đen tùy ý xõa ở sau ót, không có bất kỳ đồ trang sức, một bộ xiêm áo bằng gấm này, giống như được làm ra vì nàng, cả người hào hoa phong nhã, sáng chói, rực rỡ, chói mắt.

"Ha ha, Vương gia, làm sao người cứ nhìn ta như vậy,

chẳng lẽ, người ta mặc bộ xiêm áo này rất khó coi?"

Quân Vũ Nguyệt nghe vậy, thu hồi ánh mắt, hé miệng buồn cười, lại cười đến cứng ngắc, sợ với khóc còn khó coi hơn.

Phượng Khuynh Thành nhìn thấy khóe miệng run rẩy, xoay đầu đi, thiếu chút nữa liền mở miệng nói Quân Vũ Nguyệt đừng cười, cười còn khó coi hơn khóc.

Khó coi cũng không sao, còn dọa người.

Vẫn nên bình thường một chút, nàng không muốn đêm khuya gặp ác mộng, trong cơn ác mộng, Quân Vũ Nguyệt cứ cười như vậy, muốn nàng bồi thường khoản nợ thịt!

"Đẹp mắt!"

Quân Vũ Nguyệt dứt lời, Phượng Khuynh Thành cười.

Mà người chuẩn bị đồ ăn đã đi vào, còn mang theo cái bàn, cái ghế ngồi. Cùng cung kính kính bày thức ăn xong, Phượng Khuynh Thành mới lên tiếng, "Vương gia ăn chưa?"

"Đồ ăn sáng đã dùng, ăn trưa thì chưa!"

"A, vậy Vương gia cùng ăn đi!" Phượng Khuynh Thành nói xong, tìm chỗ ngồi xuống.

Bộ dạng hiển nhiên là chủ nhà.

Quân Vũ Nguyệt bật cười, ngồi xuống.

Nhận được tin tức, Thư Mộ Bạch lập tức ngựa không ngừng vó chạy tới tham gia náo nhiệt, vừa vào viện, chỉ thấy Quân Vũ Nguyệt, Phương Khuynh Thành đã ngồi xuống, cười ha ha, "Ăn cơm, ta cũng chưa ăn đây, thức ăn thịnh soạn như vậy, ăn chung đi...!"

Quân Vũ Nguyệt lạnh lùng nhìn Thư Mộ Bạch một cái, không nói gì.

Phương Khuynh Thành lại ngẩng đầu, vô cùng ngọt ngào cười một tiếng với Thư Mộ Bạch, "Tốt, nhiều người mới náo nhiệt, ăn thức ăn, mới có mùi vị hơn!"

Thật sự rất tốt, thì ra, đêm đó người hạ độc nàng, chính là hắn.

Thật sự rất tốt.

"Ách." Thư Mộ Bạch gặp nhiều mỹ nhân, nhưng mà, vẫn là lần đầu tiên thấy người giống như Phương Khuynh Thành vậy, không trang điểm, trên người càng không có một món đồ trang sức nặng nề nào, nhưng toàn thân lại quyến rũ không nói nên lời, vô cùng tự nhiên, càng làm cho Thư Mộ Bạch khiếp sợ.

Chính là mỹ nhân này, khiến cho Từ Thư, Quân Vũ Thường, Quân Vũ Thường không tiếc tranh nhau?

Ngược lại cũng đáng giá!

Quân Vũ Nguyệt thấy Thư Mộ Bạch nhìn thẳng vào Phụng Khuynh Thành, ho một tiếng, "Không phải còn chưa dùng bữa sao, ngồi xuống đi!"

"Gấp cái gì, ta còn chưa có tư giới thiệu mình với mỹ nhân đây!" Thư Mộ Bạch nói xong, liếc Quân Vũ Nguyệt một cái, cười nói với Phụng Khuynh Thành, "Tại hạ Thư Mộ Bạch, không biết phụng danh của cô nương là?"

Phụng Khuynh Thành đứng lên, khẽ phúc thân với Thư Mộ Bạch, nói ra lời mà không làm cho người ta kinh ngạc thì chết cũng không ngừng nói.

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Lòng Dạ Độc Ác

"Ta Phụng Khuynh Thành, môn chủ Tuyệt Sát môn, Thư công tử, nếu như về sau người nhìn ai không vừa mắt, người đều có thể tới tìm ta, thấy chúng ta có một hai phần giao tình, ta giảm cho Thư công tử 10%, như thế nào?"

Thư Mộ Bạch kinh ngạc.

Nhìn chằm chằm Phụng Khuynh Thành đang nở nụ cười thật tươi đẹp, có bao nhiêu quyến rũ trong chốc lát, mới lên tiếng, "Người thật sự là môn chủ Tuyệt Sát môn?"

"Không thể giả được!" Phụng Khuynh Thành nói xong, không để ý tới Thư Mộ Bạch còn đang kinh ngạc, cầm đĩa lên, gấp rau, đặt vào trong đĩa trước mặt Quân Vũ Nguyệt, nhu tình như nước nói, "Vương gia, dùng bữa!"

Quân Vũ Nguyệt ừ một tiếng, cầm đĩa lên ăn món ăn Phụng Khuynh Thành vừa gấp.

Sắc mặt vạn năm không thay đổi, cũng không ai biết tâm tư của hắn.

Thư Mộ Bạch thấy không ai để ý đến mình, sờ mũi một cái, ngồi xuống, cầm đĩa lên, gấp thức ăn, nhưng vẫn không thể tin hỏi, "Phụng cô nương, tại hạ nghe nói, môn chủ Tuyệt Sát môn là một nam nhân, hơn nữa còn là lão già, Phụng cô nương còn trẻ như vậy, thấy thế nào cũng không giống là môn chủ Tuyệt Sát môn ~!"

Phụng Khuynh Thành nghe vậy, không chút để ý nói, "A ~, người đang nói về lão già à, theo đạo lý mà nói, hắn chính là sư phụ của ta, đáng tiếc chuyên quyền độc đoán, ta nhìn không vừa mắt, liền khi sư diệt tổ, kéo hắn từ vị trí môn chủ xuống, tự mình làm môn chủ!"

Phụng Khuynh Thành nói xong, thấy Thư Mộ Bạch ghen hờn nhìn trần trối, bụng rượu đưa đến bên miệng, mắt thấy hắn uống vào, lại bổ sung, "Người xem ta kinh doanh Tuyệt Sát môn thật tốt, biến mất không để lại vết tích khỏi vương triều Hạo Hân, ha ha."

"Phụt!" Thư Mộ Bạch nhin không được, phun một ngụm rượu ra ngoài, còn bị sắc đến liên tục ho khan, "Khụ khụ khụ."

Khi sư diệt tổ thì cũng thôi đi, nàng còn chơi đùa với Tuyệt Sát môn, chơi xong rồi tỉnh lại cũng tốt, nhưng nàng còn đắc chí hết lần này tới lần khác, giống như chơi đùa Tuyệt Sát môn là vinh hạnh đặc biệt lớn lao vậy.

Nữ nhân này, không thể tưởng tượng nổi, nhìn không thấu nổi.

Thư Mộ Bạch ho khan mấy tiếng, nhìn về phía Quân Vũ Nguyệt vẫn giữ sắc mặt bình tĩnh, Thư Mộ Bạch cảm thấy, có chỗ nào không đúng, nhưng lại không nghĩ ra.

Phượng Khuynh Thành thấy Thư Mộ Bạch giật mình, nhìn sắc mặt không gọn sóng của Quân Vũ Nguyệt một chút, bỗng nghiêng đầu hỏi Thư Mộ Bạch, "Thư công tử, ngươi làm sao vậy, có phải ngươi cũng cảm thấy, ta làm rất đúng hay không?"

"Ặc, chuyện này, nhân giả kiến nhân trí giả kiến trí (*), tại hạ, không thể tùy tiện bình luận!"

(* Người nhân thấy gọi là nhân, người trí thấy gọi là trí)

Phượng Khuynh Thành cười, nụ cười tươi đẹp làm sao.

Gắp rau bỏ vào trong miệng, Phượng Khuynh Thành chợt nhíu mày lại, hạ đôi đũa, nhìn về phía Quân Vũ Nguyệt, "Vương gia, chỉ ăn cơm như vậy, thật không có ý tứ, chúng ta chơi một trò chơi đi!"

Trò chơi?

Quân Vũ Nguyệt nhìn về phía Phượng Khuynh Thành.

Vẫn không nói, chính là muốn xem xem trong hồ lô của nàng bán loại thuốc gì, nhưng nàng lại cố ý trêu cợt Thư Mộ Bạch, những lời đó nửa thật nửa giả, nhưng cũng lừa được Thư Mộ Bạch.

Nàng đúng là môn chủ Tuyệt Sát môn, cũng đúng là đã khiến Tuyệt Sát môn biến mất không để lại vết tích khỏi vương triều Hạo Hãn, nhưng hẳn cũng biết, môn chủ Tuyệt Sát môn, Quý Cốc

Tôi đối với nàng, tuyệt đối vô cùng thương yêu.

Giống như ngày đó, hắn đi ám sát nàng, hạ xuống mấy trăm chiêu, hai người bất phân thắng bại, mà người núp trong bóng tối đang xem cuộc chiến trong lòng biết nàng sẽ không bị thương, cũng liền phóng túng không để ý tới, lúc kiếm của hắn sắp quét qua mái tóc dài của nàng, thần tiên quy ẩn giang hồ nhiều năm, chợt xuất hiện, không chút lưu tình, mang theo sát khí nồng đậm.

Quân Vũ Nguyệt nghĩ tới đây, nhìn về phía Phượng Khuynh Thành.

Đột nhiên cảm thấy, tự mình dùng ngân châm phong tỏa nội lực của nàng là đúng, nếu không, với tính tình cuồng ngạo của nàng, sợ là đã sớm vỡ bàn đứng lên, thu thập hết những người đắc tội với nàng, giải quyết xong, bỏ trốn mất dạng, đến lúc đó, hắn phải đi đâu tìm nàng?

Khẽ gật đầu một cái, coi như là đồng ý.

Phượng Khuynh Thành cười, "Vương gia, tên trò chơi này, kêu là nói thật hay mạo hiểm, đáp đúng, sống, đáp sai, chết!"

Nét mặt tươi cười như hoa, nhưng khi nói ra những lời này, lại lạnh lẽo thấu xương.

Quân Vũ Nguyệt kinh ngạc, cũng trong nháy mắt, thu cảm xúc lại, im lặng không lên tiếng.

Thư Mộ Bạch cũng cảm thấy, Phượng Khuynh Thành là một bí ẩn, lập tức cũng nảy sinh hứng thú.

"Nếu Vương gia không phản đối, vậy liền bắt đầu đi!"
Phượng Khuynh Thành nói xong, nghiêng đầu, nhìn nha hoàn đứng ở bên cạnh một chút, ngoắc ngoắc đầu ngón tay với một người trong đó, "Người, tới đây!"

Nha hoàn kia tiến lên, phúc thân hành lễ, "Thuộc hạ gặp qua Vương gia, Thư công tử, Phượng cô nương!"

Quân Vũ Nguyệt, Thư Mộ Bạch không nói gì, Phượng Khuynh Thành lại nhếch miệng cười một tiếng, đứng lên, trong tay cầm một đôi đĩa, đi quanh nha hoàn kia quay một vòng, "Ngoại hình cũng không tồi, năm nay mấy tuổi?"

"Hỏi Phượng cô nương, thuộc hạ năm nay 18!"

"Cô nương 18 như một đóa hoa, thật là độ tuổi tốt đẹp, nhưng mà, bản cô nương nhớ trước đó đã từng nói, người là thuộc hạ nhà Vương gia người, ở trước mặt ta, chỉ là một tiên tử, mà ta không thích nhất, tiên tử cũng đầu cũng

cổ."

Phượng Khuynh Thành dứt lời, đôi đũa trong tay, trong nháy mắt lị bẻ gãy, một đoạn đũa, trong nháy mắt đã đâm trúng mi tâm của nàng, nhanh chóng nhấc chân, một cước đá nàng bay ra ngoài.

Rầm một tiếng rơi trên mặt đất, đi đòi nhà ma.

"Thật đáng tiếc, mới mười tám tuổi thôi, liền hương tiêu ngọc vẫn, chặc chặc chặc." Phượng Khuynh Thành không dứt thương tiếc, trong con người, còn không đành lòng.

Giống như một vĩa rồi, người động thủ giết cô nương kia, hoàn toàn không phải là nàng.

Tốc độ thật nhanh.

Đây là tiếng lòng chung của Quân Vũ Nguyệt cùng Thư Mộ Bạch.

Thư Mộ Bạch nhìn thẳng vào Phượng Khuynh Thành, thấy mặt Phượng Khuynh Thành diễn trò cảm thán, vừa nhìn về phía Quân Vũ Nguyệt, thấy sắc mặt Quân Vũ Nguyệt không gọn chút sóng, đôi mắt với việc thuộc hạ kết, một chút không vui cũng không có.

Chuyện này, thật là quý dị.

Phượng Khuynh Thành ngồi xuống, hỏi Quân Vũ Nguyệt, Thư Mộ Bạch, "Vương gia, Thư công tử, thấy được không?"

Quân Vũ Nguyệt không trả lời.

Thư Mộ Bạch lại khô khốc nói, "Còn chấp nhận được!"

Phượng Khuynh Thành lắc đầu một cái, "Ài, xem ra Thư công tử không có thấy đặc sắc, cho nên, mới trả lời miễn cưỡng như vậy!"

Phượng Khuynh Thành nói xong, nghiêng đầu, lại ngoắc ngoắc tay với một nha hoàn khác.

Nha hoàn kia tiến lên, vẫn hành lễ như cũ, "Nô tỳ gặp qua Vương gia, Thư công tử, Phượng cô nương!"

Phượng Khuynh Thành cười.

Đã có kinh nghiệm

Vô cùng tốt. D Đến đàn L @# ê Q !@ úy D ^ & ôn

"Người bao nhiêu tuổi rồi?"

"Hỏi Phượng cô nương, nô tỳ 17!"

"17 à, thật là một độ tuổi tuyệt vời!" Phượng Khuynh Thành nói xong, con người mỉm cười, thấy nha hoàn này, cảnh giác nhìn mình, không chút để ý vượt vượt nửa đoạn đũa còn dư lại trong tay.

"Tạ Phượng cô nương khích lệ!"

"Tuyệt đối đừng cảm ơn ta!" Phượng Khuynh Thành

nói xong, đứng lên, tay phải cầm chiếc đĩa, nâng cầm nha hoàn lên, thấy người nàng run một cái, tay nắm thành quả đấm, Phượng Khuynh Thành cảm thấy buồn cười, "Nói với Vương gia nhà người xem, mới vừa rồi ta ghét bỏ những cảm ỷ xa hoa kia như thế nào, náo loạn không mặc đấy!"

Nha hoàn kia hoảng sợ, nhìn Phượng Khuynh Thành, trong con ngươi có chút do dự.

Nhưng Phượng Khuynh Thành là ai, làm sao có thể cho nàng cơ hội do dự, cầm đĩa vừa dùng lực, cứng rắn đâm thủng cổ họng của nàng, bàn tay còn lại, một chương đánh vào ngực của nàng, đẩy nàng bay ra ngoài.

"Người." Thư Mộ Bạch kêu lên.

Lòng dạ cũng quá độc ác rồi.

Phượng Khuynh Thành nhức mảy, "Thư công tì, người có ý kiến gì muốn phát biểu sao?"

"Ta."

"Nếu Thư công tì không có ý kiến, chính là đồng ý cho Khuynh Thành làm như thế rồi!" Phượng Khuynh Thành nói xong, ngồi xuống, không thấy vẻ mặt Thư Mộ Bạch lúng túng, cầm đôi đĩa Quân Vũ Nguyệt đặt ở trên kệ gác lên, "Vương gia, người xem, Khuynh Thành chỉ có một chiếc đĩa, không thể ăn cơm rồi, cho nên, Vương gia, Khuynh Thành cùng người dùng chung một đôi đĩa đi!"

Phượng Khuynh Thành nói xong, gấp rau, nịnh nọt đưa tới bên miệng Quân Vũ Nguyệt, "Vương gia, dùng bữa!"

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tâm Kế Của Mỹ Nhân

Quân Vũ Nguyệt nhìn thức ăn bên miệng, là món mình chưa bao giờ ăn, lại nhìn Phượng Khuynh Thành ra vẻ thông minh cười lấy lòng, do dự một chút, há miệng đón lấy.

Không biến sắc, từ từ nhai.

Phượng Khuynh Thành lại hoàn toàn không biết, tiếp tục gấp món ăn khác, đưa tới bên miệng Quân Vũ Nguyệt.

"Vương gia, người cũng nếm thử món này đi!"

Hơi nhũn mềm, gần như là trong nháy mắt, Quân Vũ Nguyệt lại há miệng đón lấy.

Nhai kỹ. Diễn đàn L \$%^ ê Q :". úy Đ <>? ôn

Phượng Khuynh Thành nhìn, nở nụ cười, "Vương gia, ăn ngon không?"

Quân Vũ Nguyệt 'Ừ' một tiếng, coi như là trả lời.

Phượng Khuynh Thành lại không đồng ý, đứng lên, thân thể chuyển một cái, liền ngồi vào trong ngực Quân Vũ Nguyệt, chớp mắt to nói, "Vương gia, ừ là có ý gì, ăn ngon, hay là ăn không ngon?"

"Ăn ngon!"

Khẳng định nói, Phượng Khuynh Thành ha ha cười không ngừng, lại gấp rau đồ ăn đưa vào trong miệng Quân Vũ Nguyệt, còn bung rượu lên, đưa tới bên miệng Quân Vũ Nguyệt, "Vương gia, uống rượu!"

Quân Vũ Nguyệt há miệng uống rượu, hai người một ăn cần phục vụ, một ăn đến vui thích, mà bên cạnh, hai thi thể kia, còn nằm rất thẳng trên đất.

Nhưng hai người Phượng Khuynh Thành và Quân Vũ Nguyệt thì làm như không thấy.

Phượng Khuynh Thành thỉnh thoảng nói một câu, Quân Vũ Nguyệt chỉ 'Ừ' một tiếng, sau đó Phượng Khuynh Thành không vui, nhất định buộc Quân Vũ Nguyệt phải nói, ngon hoặc là không ngon.

Hết lần này tới lần khác Quân Vũ Nguyệt thuận theo, nói những câu đó.

"Vương gia, người nói, ta giết hai tiện tỳ trong mắt không có chủ tử, có đúng hay không?"

"Ừm!"

Phượng Khuynh Thành không chịu, nặng nề đặt ly rượu xuống, đôi tay ôm lấy cổ của Quân Vũ Nguyệt, lắc lắc hấn, "Vương gia, người phải nói một câu, có đúng hay không?"

Vốn là làm nũng, nhưng rõ ràng là uy hiếp.

Thư Mộ Bạch nhìn đến trợn mắt hốc mồm, hết lần này tới lần khác Quân Vũ Nguyệt còn thuận theo Phượng Khuynh Thành nói thành câu, "Đúng!"

Thư Mộ Bạch hoảng sợ đứng lên, giống như gặp quỷ nhìn Phượng Khuynh Thành và Quân Vũ Nguyệt, không hiểu Phượng Khuynh Thành sử dụng thủ đoạn gì, lại có thể làm Quân Vũ Nguyệt thần hồn điên đảo, mọi chuyện đều thuận theo nàng?

"Ha ha ha."

Phượng Khuynh Thành ha ha nở nụ cười, kiều mỵ như hoa, thân thể ngồi ở trên người Quân Vũ Nguyệt, bởi vì cười, khẽ run, sắc mặt ửng hồng, cặp con ngươi trong suốt xinh đẹp, lại đặc ý nhìn sang Âm Ngũ, Âm Lục, Âm Thất đã sớm mờ hồi đắm đuối, vẻ mặt vô cùng sợ hãi.

Càng cười càng vui vẻ.

Thân thể càng làm ỏ trong ngực Quân Vũ Nguyệt, "Vương gia, chúng ta chơi nói thật hay mạo hiểm, còn chưa xong mà, chúng ta tiếp tục, có được hay không?"

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, hơn nữa nữ tử này kiều mỹ như hoa, cả người tỏa ra một hương thơm nhàn nhạt, không phải hương thơm son phấn, mà là tỏa ra từ trong xương.

Tâm tư Quân Vũ Nguyệt hơi đổi, vươn tay ôm eo của Phụng Khuynh Thành, "Được!"

Bởi vì một tiếng được của Quân Vũ Nguyệt, Phụng Khuynh Thành càng cười càng vui vẻ, trơ mắt nhìn Âm Ngũ, Âm Lục, Âm Thất trong nháy mắt liền run rẩy, ở trên mặt Quân Vũ Nguyệt, hôn một cái, "Vương gia thật tốt!"

Thư Mộ Bạch nhìn thấy con người cũng sắp rơi xuống.

Theo lẽ thường, Quân Vũ Nguyệt nên tung một chương đánh người vắng ra mà?

Tại sao, hần vẫn phong bất động, trong con người đen nhánh kia, lại thoáng hiện lên sự mừng rỡ, tuy chỉ trong nháy mắt, Thư Mộ Bạch lại nhìn thấy rõ ràng.

Kính hải, chuẩn bị mở miệng, lại nghe thấy Phụng Khuynh Thành thiên chân vô tà nói, "Nhưng mà Vương gia, nơi này còn có nhiều người như vậy, ta muốn lựa chọn ai đó?"

"Tùy người!"

Phụng Khuynh Thành nghe vậy, gạt đầu một cái, nâng ngón tay thon dài mảnh khảnh lên, chỉ người này, lắc đầu một cái, cảm thấy không được, lại chỉ một người, lắc đầu một cái, vẫn cảm thấy không được, cuối cùng ở trên người ba người Âm Năm, Âm Lục, Âm Thất, do dự tới do dự lui.

"Vương gia, hôm qua người giày vò Khuynh Thành một đêm, thể cốt Khuynh Thành còn

đau, nếu một hồi, Khuynh Thành lỡ tay, thì làm thế nào?"

Lời này của Phụng Khuynh Thành, thật sự trắng trợn đến cực điểm.

Quân Vũ Nguyệt thật lòng muốn nói, là hần giày vò nàng, hay là nàng giày vò hần, phải nghiêm túc nghiên cứu, nhưng nàng cố ý, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, để cho hần có thể nhìn thấy rõ dấu hồng mai rất rõ ràng ở trên cổ của nàng.

"Họ không dám đánh trả!"

"Nhưng mà, Khuynh Thành không muốn tự thân động thủ nữa, bàn tay của Khuynh Thành, chỉ muốn phục vụ Vương gia thôi, làm thế nào đây?"

Trong lòng Quân Vũ Nguyệt căng thẳng, hô hấp cũng

lại, "Ám Nhất!"

Quân Vũ Nguyệt dứt lời, lập tức có hắc y nhân từ nóc nhà nhảy xuống, toàn thân cao thấp, chỉ lộ ra một đôi mắt, trong tay ôm một thanh trường kiếm, cả người tỏa ra sự hắc ám và lãnh lẽo cực độ.

"Có thuộc hạ!" Diễn đàn L \$% ^ é Q :". úy D < > ?
ôn

"Ném các nàng vào phòng tối, 30 xít trí!"

Quân Vũ Nguyệt nói xong, ôm lấy Phương Khuynh Thành, đứng lên, liền chuẩn bị đi tới tắm diện.

"Vũ Nguyệt, người điên rồi!" Thư Mộ Bạch là người đầu tiên kêu thành tiếng.

Phòng tối là nơi nào, Phương Khuynh Thành có lẽ không biết, nhưng mà, Thư Mộ Bạch hẳn lại biết rõ.

Ám Nhất cũng giật mình không thôi, ngẩng đầu nhìn về phía Phương Khuynh Thành trong ngực Quân Vũ Nguyệt, cười rúc rúc như hoa, hơi híp tròng mắt.

Đám người Ám Ngũ, Ám Lục, Ám Thất, cũng là sợ ngây người.

Sau khi Thư Mộ Bạch kêu một tiếng Vũ Nguyệt, người điên rồi, Ám Ngũ dần dần lấy lại tinh thần, bịch một tiếng quỳ xuống, "Vương gia, Ám Ngũ sai rồi, cầu xin Vương gia, khai ân."

Phượng Khuynh Thành thấy Âm Ngũ sợ hãi như vậy, tiếng cười dần ngừng, ngẩng đầu, nhỏ giọng hỏi Quân Vũ Nguyệt, "Vương gia, phòng tôi, 30, là có ý gì?"

Quân Vũ Nguyệt nghe vậy dừng bước, trầm mặc, lúc Phượng Khuynh Thành cho là hắn sẽ không trả lời, mới lên tiếng, "30 nam tử, không thấy mặt, lần lượt ****."

Phượng Khuynh Thành nghe vậy sững sờ, ngay sau đó ha ha nở nụ cười, "Vương gia, hình phạt này, thật là hay lắm, hay lắm!"

Lời nói không tim không gan của Phượng Khuynh Thành, khiến Âm Ngũ vô cùng hốt hoảng chí cực, trong lúc nhất thời, Âm Ngũ ngu ngốc hơn nữa, cũng hiểu, hôm nay, chỉ có Phượng Khuynh Thành mở miệng, mới có thể cứu các nàng.

"Phượng cô nương, là nô tỳ không đúng, là nô tỳ ghen tỵ Phượng cô nương được Vương gia cưng chiều, tiến vào tắm điện, trước, không có gõ cửa, sau khi mở cửa, không có lập tức đóng cửa lại, là lỗi của nô tỳ, cầu xin Phượng cô nương giơ cao đánh khẽ, tha cho đám người nô tỳ một lần này!"

"Giơ cao đánh khẽ?" Phượng Khuynh Thành thật thấp giọng nỉ non, lên chữ này, sau đó rất khẳng định lắc đầu một cái, "Thật là thật xin lỗi, ta, chưa từng có thói quen giơ cao đánh khẽ, nếu là do mắt chó nhìn người thấp, có lẽ còn có thể tha thứ, nhưng sau đó lại cố ý hãm hại, thật sự không đáng được tha thứ, ta giơ cao đánh khẽ tha thứ cho người, ai giơ cao đánh khẽ tha thứ cho ta?"

Phượng Khuynh Thành nói xong lời cuối cùng, tiếng nói cực kỳ lạnh lẽo.

Khí thế phát ra trên người, giống hệt Quân Vũ Nguyệt.

Ám Nhất nhận được ánh mắt cầu cứu của Ám Ngũ, nghĩ đến dù sao cũng cùng nhau lớn lên, mới lên tiếng, "Phượng cô nương."

Phượng Khuynh Thành nghe vậy, nhìn về phía Ám Nhất, "Người muốn cầu cạnh cho bọn họ sao?"

Ám Nhất bị Phượng Khuynh Thành dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn mình, tim không khỏi đập nhanh, ngay sau đó cúi đầu, "Không phải!"

"Không phải là tốt rồi!" Phượng Khuynh Thành nói xong, ôm lấy cổ của Quân Vũ Nguyệt, "Vương gia, chúng ta đi làm chính sự đi."

Ban ngày ban mặt, cô nam quả nữ?

"Người chắc chắn?"

"Đĩ nhiên, hôm nay Vương gia, thương yêu cưng chiều Khuynh Thành như vậy, tất nhiên là thật, nguyện ý cùng với Vương gia, giữa ban ngày làm chính sự!"

Phượng Khuynh Thành nói xong, Quân Vũ Nguyệt đang ôm, ha ha nở nụ cười.

Mặt Quân Vũ Nguyệt căng ra, chưa đi, nắm lấy tay Phượng Khuynh Thành, lại nắm thật chặt.

Một chân bước vào tâm điện, cánh cửa, Thư Mộ Bạch mới lên tiếng nói, "Vũ Nguyệt, đợi chút."

Quân Vũ Nguyệt nghe vậy, mày khẽ cau, xoay người, lạnh lùng nhìn Thư Mộ Bạch, "Có chuyện gì sao?"

Thư Mộ Bạch hít một hơi, mới nói với Phượng Khuynh Thành, "Phượng cô nương, đều nói, cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp, người xem."

"Thư công tử, ta không muốn làm Thánh mẫu, cũng không muốn thăng thiên làm Thần Tiên, ta xây bảy tầng tháp này để làm gì?"

"Người. " Thư Mộ Bạch nói đùa.

Tâm tư Phượng Khuynh Thành hơi đổi, "Vương gia, chuyện này Khuynh Thành có thể làm chủ sao?" Quân Vũ Nguyệt 'Ừ' một tiếng, Phượng Khuynh Thành cười, mới mở miệng nói với Thư Mộ Bạch, "Thư công tử, người xem chuyện ta bị uất ức là thiên chân vạn xác, người muốn ta vô duyên cớ cứ quên đi, tuyệt đối không thể nào, nhưng mà, nếu như Thư công tử nguyện ý bỏ ra đồ gì đó, bằng giá trao đổi với chuyện tha cho họ như vậy ngược lại vẫn có thể suy tính!"

Bạn đang đọc truyện Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 25: Vương Gia Uy Vũ Khí Phách

Phượng Khuynh Thành đồng ý trao đổi, Thư Mộ Bạch hơi suy tư, liền gật đầu đồng ý, "Vậy Phượng cô nương, người muốn cái gì, cứ mở miệng!"

"Thật sự là ta muốn cái gì, người đều đồng ý?"

Thư Mộ Bạch "Ừ" một tiếng, "Đúng, chỉ cần Thư Mộ Bạch ta có, lại không làm trái với nguyên tắc làm người, Phượng cô nương cứ mở miệng!"

Vừa nghe cứ mở miệng, Phụng Khuyết Thành vui vẻ nói, "Thư công tử, chuyện này là thật?"

"Thiên chân vạn xác, tuyệt vô hư ngôn (không nói lời dối gạt)!" Thư Mộ Bạch nói lời thề son sắt.

Phụng Khuyết Thành cười vui vẻ, tròng mắt cũng híp lại thành một đường thẳng, giống như một con tiểu hồ ly vừa làm việc xấu, vui ở trong ngực Quân Vũ Nguyệt, sau đó mở mắt ra, con ngươi tinh quái đảo quanh vài vòng, mới lên tiếng, "Vương gia, có thể cho Khuyết Thành dùng Âm Nhất một chút hay không?"

"Được!" Quân Vũ Nguyệt lên tiếng.

"Cám ơn Vương gia!" Phụng Khuyết Thành nói xong, hai tay bung lấy mặt của Quân Vũ Nguyệt, sau đó liền lộ liễu tặng một nụ hôn môi.

Nghiêng đầu nói với Âm Nhất đang chờ ở bên cạnh, "Âm Nhất, ngươi đi đến chỗ của Thư công tử, bỏ tất cả những thứ Linh Đan Diệu Dược Thư công tử nghiên chế (nghiên cứu + chế tạo), vào trong túi, rương cho ta, mang về!"

Âm Nhất nghe vậy, kinh ngạc, nhìn về phía Thư Mộ Bạch.

Thư Mộ Bạch cũng kinh ngạc, trong nháy mắt liền tức giận, nhưng mà, nghĩ đến, Âm Ngũ đã từng cứu tính mạng của hắn, những thứ Linh Đan Diệu Dược kia dù tốt đến mấy, cũng chỉ là vật ngoài thân, về sau nghiên chế lại là được rồi.

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, vẫn có chút tâm bất cam tình bất nguyện, nhất là khi Quân Vũ Nguyệt luôn chiều theo Phụng Khuyết Thành, khiến Thư Mộ Bạch không hiểu, bất đắc dĩ cười một tiếng, "Âm Nhất, ngươi dẫn người đi thu dọn đi, nhưng mà, những binh sứ kia cũng cực kỳ dễ vỡ, lúc ngươi dời đi, cẩn thận chút, đừng làm vỡ, làm hư!"

"Vâng!" Âm Nhất đáp một tiếng lui ra.

Thư Mộ Bạch mới nhìn Phụng Khuyết Thành đang khéo léo cười thật tươi đẹp.

Chợt, Thư Mộ Bạch cảm thấy, mỹ nhân rắn độc chính là đáng sợ hiện giờ của Phụng Khuyết Thành.

Mặt cười như vẽ, khoe mắt đuôi mày không nhìn ra một chút ý xấu, nhưng mở miệng ra nói chuyện, lại xấu xa đến tận xương tủy.

"Phụng cô nương, hôm nay tại hạ đã bỏ ra giá cao, Âm Ngũ họ?"

Phụng Khuyết Thành cười, sau đó dùng bộ mặt tinh bơ nói với Quân Vũ Nguyệt, "Vương gia, có đôi lời nói thế nào, Vương gia là chủ tử của Nhiếp Chính Vương phủ, mà Khuyết Thành là nữ nhân của Vương gia, ít nhiều gì cũng coi là nửa chủ tử của Nhiếp Chính Vương phủ, nô tài kia nô tỳ thấy, cho dù trong lòng ngươi muốn cũng được, không muốn cũng được, ngươi đều phải quy củ, khách khí dập đầu hành lễ, nhưng Âm Ngũ, khi dễ thân phận Khuyết Thành chỉ là một nha hoàn, một hôm được Vương gia ngươi nhìn trúng, cung chiều, phát lên làm Phụng Hoàng, trong lòng oán hận, thấy Khuyết Thành

Thành, không chỉ không dập đầu hành lễ, còn miệt thị vu khống Khuyết Thành, Vương gia, Khuyết Thành, Khuyết Thành."

Phụng Khuyết Thành nói đến phần sau, âm thanh dừng lại, đôi môi đỏ hồng mím lại thành một đường thẳng, uất ức không thôi.

Biết rõ Phụng Khuyết Thành đang diễn trò, hơn nữa trong lòng biết rõ trong lòng nàng, vốn không muốn bỏ qua cho đám người Âm Ngũ.

Quân Vũ Nguyệt hỏi, "Ngươi muốn như thế nào?"

Phượng Khuynh Thành nghe vậy, ngẩng đầu, hai mắt đưa tình nhìn Quân Vũ Nguyệt, ánh mắt kia, giống như Quân Vũ Nguyệt chính là ái nhân, chỗ dựa duy nhất của nàng, nhưng mà trong nháy mắt, thu về đưa tình lại, đổi thành xảo quỷ, "Vương gia, có vài lời, không biết người có từng nghe chưa?"

"Lời gì?" Diễn đàn L * & e Q !@ úy D % ^ ôn

"Tôi chết có thể miễn, tôi sống khó tha!"

Phượng Khuynh Thành vừa dứt lời, Thư Mộ Bạch liền kêu, "Phượng Khuynh Thành, người nói mà không làm?"

"Ta nói mà không làm?" Phượng Khuynh Thành nhìn về phía Thư Mộ Bạch đang tức giận, lắc đầu một cái, "Thư công tử, từ đầu đến cuối, ta vốn không đồng ý bỏ qua cho các nàng!"

"Người mới vừa rồi, rõ ràng nói."

Phượng Khuynh Thành lắc đầu, cắt đứt lời nói của Thư Mộ Bạch, "Thư công tử, ta nghĩ, người đã hiểu lầm, ta chỉ nói, chỉ cần Thư công tử cho đồ, Khuynh Thành sẽ xem xét, nhưng Thư công tử người đưa cho mấy cái bình bình lọ lọ kia, căn bản không có giá trị!"

"Người."

Thư Mộ Bạch tức chết.

than cũng được tin ta vô uem si, nhưng không ngờ,
Phượng Khuynh Thành còn hơn hẳn.

Vươn tay, chỉ vào Phượng Khuynh Thành, nhếch
miệng, không nói ra được một câu, nhìn về phía Quân Vũ
Nguyệt, "Vũ Nguyệt, người thấy sao?"

Quân Vũ Nguyệt nhìn về phía Thục Mộ Bạch, lại
nhìn Phượng Khuynh Thành trong ngực một chút, hai
mắt thấp thòm bất an, gặt gao cắn đôi môi đỏ mọng, mặt
mong đợi nhìn hẳn, tâm hơi căng, mới mở miệng nói,
"Người chịu uất ức là Khuynh Thành, Khuynh Thành
định đoạt!"

"Vương gia, người thật tốt!"

Thục Mộ Bạch quả thật không thể tin vào tai của mình,
Quân Vũ Nguyệt hẳn lại vì một cô nương, mặc cho
nàng xit trí thuộc hạ của mình, quả thật không thể tưởng
tượng nổi.

"Người. . ." Tay Thục Mộ Bạch run một cái, sau đó
nặng nề thả xuống, lại nâng lên, "Thôi, thôi, ta không
quản được người, ta đi."

Nói xong, tức giận phát tay áo bỏ đi.

"Vương gia, có phải Khuynh Thành làm sai hay không?"
Phượng Khuynh Thành nói xong, tay nhỏ bé nắm chặt
xiêm áo của Quân Vũ Nguyệt.

Quân Vũ Nguyệt lắc đầu một cái, nhìn về phía đám
người Âm Ngũ, Âm Lục, Âm Thất đang quỳ dưới
đất, mở miệng nói, "Còn xiêm áo, chầu một vòng nữa

Nhiếp Chính Vương phủ!"

Quân Vũ Nguyệt dứt lời, Âm Ngũ đại kinh, "Vương gia."

Cả người không ngừng run rẩy.

Loại khuất nhục này, bảo các đại cô nương trong sạch như các nàng, làm sao tiếp nhận?

"Nếu như cảm thấy không hài lòng, chết sẽ kết thúc mọi chuyện, nhưng không phụ lòng Mộ Bạch có ân cứu mạng, tự mình đi đến ám sát, 30 không đủ, Bốn vương không ngại 50!"

Quân Vũ Nguyệt nói xong, không liếc mắt nhìn đám người Âm Ngũ đã sớm khóc không thành tiếng, ôm Phượng Khuynh Thành vào tâm điện, tay áo đảo qua, cửa tâm điện, trong nháy mắt đóng lại.

"Vương gia uy vũ!"

Phượng Khuynh Thành nín hơi nói.

Đâu chỉ uy vũ, quả thực là quá khí phách cuộn cuộn.

Những lời của Quân Vũ Nguyệt, trái lại nói rất rõ ràng với đám người Âm Ngũ, người nghĩ không thông, thì đi chết đi, dĩ nhiên, nếu người cảm thấy chết là kết thúc mọi chuyện, không phụ một phòng Linh Đan Diệu Dược của Thụ Mộ Bạch, thì cứ đi chết.

Tự nhiên cũng cảnh cáo đám người Âm Ngũ, không

muốn chết, hôm nay, bất luận như thế nào, người cũng phải lột sạch xiêm áo, chạy một vòng trong Nhiếp Chính vương phủ.

Nhưng mà, những chuyện này, người đều không hài lòng, vậy thì đi ám sát đi.

Uy hiếp đến cỡ nào, cảnh cáo!

Nhiếp Chính vương xuất khẩu, quân vô hí ngôn.

Quân Vũ Nguyệt chưa lên tiếng đáp lại, chỉ nặng nề đặt Phượng Khuynh Thành ở trên giường, "Hài lòng chưa?"

Phượng Khuynh Thành trực tiếp nhìn thẳng vào mắt của Quân Vũ Nguyệt, một cái chớp mắt như vậy, Phượng Khuynh Thành giống như từ trong con người của Quân Vũ Nguyệt, nhìn thấy chân thành thâm tình, thiên quyên tình thâm, nhưng mà trong nháy mắt, sự thâm tình khác thường trên biển mặt không thấy gì nữa, trong con người hẹp dài, bình tĩnh như trước không gợn sóng, đen sâu không thấy đáy.

Sững sờ. L * & ê Q ! @ úy D % ^ ôn

Thật lâu sau mới giơ tay lên, nhẹ nhàng sờ lên mắt Quân Vũ Nguyệt, "Vương gia, là Khuynh Thành nhìn lầm rồi sao?"

"Cái gì?" Quân Vũ Nguyệt hỏi.

Phượng Khuynh Thành cười, "Không có gì, Vương gia, hôm nay, cảm ơn người ra mặt cho Khuynh Thành,

Khuyhnh Thành rất vui vẻ!"

"Sau đó thì sao?" Quân Vũ Nguyệt hỏi.

Hơi thở có chút rối loạn.

*Trong con người bình tĩnh không gọn sóng, có dự vọng
như có như không hiện lên.*

"Sau đó?" Phụng Khuyhnh Thành cắn răng.

Tự nhiên biết Quân Vũ Nguyệt nói sau đó là có ý gì.

*Khi cười một tiếng, "Sau đó, mọi chuyện hoàn toàn
để cho Vương gia làm chủ!"*

"Đây là do người nói!"

Bạn đang đọc truyện *Kim Bài Sủng Phi Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Tính Toán Của Mình

Ân ái từ xế chiều đến tối, đến khuya, Phụng Khuyhnh Thành nhiều lần không chịu nổi, muốn nắm chặt cái mền, tay lại bị Quân Vũ Nguyệt gắt gao nắm lấy, cùng hăm mười ngón tay đan xen.

Phụng Khuyhnh Thành không hiểu lắm điều này đại biểu cho hàm ý gì, nhưng mà, nàng cũng không muốn hiểu.

Đợi sau khi Quân Vũ Nguyệt ở bên cạnh ngủ say, Phụng Khuyhnh Thành bỗng dưng mở mắt ra, nhìn nóc giường đen như mực, tay đặt ở trong chăn, nắm thật chặt, sau đó nặng nề nhắm mắt lại.

Vừa mới chuẩn bị lật người, Quân Vũ Nguyệt đột nhiên ôm lấy eo của nàng, đầu cũng vrun đến cổ nàng, nhẹ nhàng mà nheo mấy cái, lần nữa chìm vào giấc ngủ.

Hơi thở nóng rực, khiến cả người Phụng Khuyhnh Thành cứng ngắc, thật lâu sau mới từ từ bình ổn tâm trạng rồi loạn, mơ màng ngủ thiếp đi.

Lúc Quân Vũ Nguyệt đứng dậy, Phụng Khuyhnh Thành đã biết, ngay cả khi Quân Vũ Nguyệt ở tắm điện, ở bên trong mặc quần áo, rửa mặt, phân phó quần gia chờ ở bên ngoài tắm điện, phải hầu hạ nàng thật tốt cũng nghe thấy rất rõ ràng.

Quân Vũ Nguyệt cất bước trở lại bên giường, Phụng Khuyhnh Thành vội vàng tỉnh khí thở bình thường, mặt trầm tĩnh giống ngủ say không thể nghi ngờ.

Sau khi Quân Vũ Nguyệt nhắc rèm che lên liếc mắt nhìn, để xuống, sau đó cất bước rời đi!

Quân Vũ Nguyệt vừa rời đi, tắm điện, lập tức an tĩnh lại, Phụng Khuyhnh Thành đột nhiên ngồi dậy, xiêm áo từ bả vai trượt xuống, lộ ra một vùng da thịt trắng như tuyết đầy vết hôn, Phụng Khuyhnh Thành nghiêng đầu, giờ tay lên nhẹ nhàng sờ sờ, lại nằm xuống, nhắm mắt lại, trầm tư một lát, mới đứng

dậy!

Lập tức có nha hoàn cung cung kính kính ở tấm điện, ngoài cửa, cung kính hỏi, "Phượng cô nương, ngài đã thức dậy sao? Nô tỳ có thể đi vào hầu hạ không?"

Phượng Khuynh Thành nghe vậy liền cười.

Nghĩ đến, chuyện ngày hôm qua, dọa những người này sợ không nhẹ.

Thái Hoàng Thái hậu bình thường ừ một tiếng, "Các người vào đi!"

"Dạ!" L / ê Q ;, . Ủy Đ [] Ôn

Tấm điện, cửa bị đẩy ra một khe hở, sau đó một đôi mắt nhìn vào trong đại điện một chút, thấy Phượng Khuynh Thành mặc xiêm áo, mới đẩy cửa ra, nha hoàn bưng mấy bồn nước, cầm xiêm áo, đồ trang sức vừa tiến đến, từng người một cung cung kính kính, quy củ, cũng không dám thở mạnh, phục vụ Phượng Khuynh Thành rửa mặt súc miệng, có thể nói là mọi chuyện đều thoả đáng.

"Phượng cô nương, đồ trang sức, ngài thích trang nhã một chút, hay là hoa lệ một chút?"

"Đều được, người cứ xem mà làm!"

"Dạ!"

Bên này mới vừa ăn mặc xong, ngoài cửa đã có người tới, nói đồ ăn đã chuẩn bị sẵn sàng, hỏi Phượng Khuynh Thành muốn ăn ở đâu.

"Liền bày trong sân đi!"

Mấy đĩa thức ăn tinh xảo, một chén cháo thịt gà, sau khi Phượng Khuynh Thành ăn, lập tức có nha hoàn đưa khăn vải sạch sẽ lên, sau khi phục vụ Phượng Khuynh Thành lau tay, quản gia lập tức tiến lên cung cung kính kính nói, "Phượng cô nương, Vương gia phân phó nô tài, để nô tài mang Phượng cô nương đi dạo quanh Vương phủ, Phượng cô nương người thấy thế nào?"

Đi dạo quanh Nhiếp Chính Vương phủ? Thật là gãi đúng chỗ ngứa.

Phượng Khuynh Thành gật đầu, đứng lên, quản gia lập tức dẫn đường, dẫn Phượng Khuynh Thành đi dạo quanh Nhiếp Chính Vương phủ.

Nha hoàn nô tài, ngay cả những thị vệ tuần tra nhìn thấy, cũng cung cung kính kính hành lễ.

Phượng Khuynh Thành không thể không cảm thán, quyền lợi thật tốt!

Đi dạo một vòng quanh Nhiếp Chính Vương phủ, Phượng Khuynh Thành cũng không kêu mệt, quản gia

*nhiều lần nghiêng đầu nhìn Phượng Khuynh Thành
nhàn nhã tự tại, không thể quyết định được, có nên kêu
Phượng Khuynh Thành nghỉ ngơi một chút hay không.*

Cho đến khi đi tới Tầng Bảo Cốc.

*Phượng Khuynh Thành dừng bước lại, nhìn ba chữ
Tầng Bảo Cốc thật to, tròn mắt híp lại, cất bước muốn
đi vào, lại bị một người ngăn lại.*

*Phượng Khuynh Thành nhìn nam tì ôm kiếm trước mặt,
"Người?"*

"Thuộc hạ Long Nhi gặp qua Phụng cô nương!"

Long Nhi cho dù là động tác, hay là âm thanh cũng cung cung kính kính, nhưng mà trong con người nhìn Phụng Khuynh Thành, lại có xem thường thoáng hiện.

Trong nháy mắt thu lại,

Long Nhi cho là Phụng Khuynh Thành không phát hiện, dù sao Phụng Khuynh Thành đích đích xác xác đang nhìn ba chữ Tàng Bảo Các thật to, không liếc hân một cái.

Phụng Khuynh Thành cười, rục rờ như hoa nở, "Ta có thể vào Tàng Bảo Các xem một chút không?"

Trong lòng biết hỏi như thế, rất tùy tiện, nhưng mà, chỉ cần nghĩ đến, thuốc dân của Mặc Hàm Mạt Vũ, Thiên Sơn Tuyết Liên đang ở bên trong, Phụng Khuynh Thành cũng có chút không kiềm chế được.

"Phụng cô nương, thuộc hạ rất xin lỗi, không có chỉ ý của Vương gia, thuộc hạ không thể để cho Phụng cô nương đi vào!"

"Ta hiểu!" Diễn đàn L / ê Q ; ,. Uý D [] Ôn

Phụng Khuynh Thành nói một câu, xoay người, trở về Triều Huy lâu của Quân Vũ Nguyệt.

Quân Vũ Nguyệt hạ triều trở về, một khắc chưa từng dừng lại, liền đến Triều Huy lâu, lại thấy Phụng Khuynh Thành đã dựa vào trên ghế quý phi, trên mặt đều là sự cô đơn, Quân Vũ Nguyệt sống sờ, mắt lạnh

tiếp tục nhìn tự từ phục vụ ở bên cạnh, chàng dám thơ
mạnh, bước nhanh đến phía trước, "Làm sao vậy?"

Phượng Khuynh Thành nghe vậy, lập tức xoay đầu đi,
cổ tỏ ra kiên cường nói, "Không có việc gì, không có việc
gì Vương gia, thật sự không có việc gì!"

Nếu thật sự không có việc gì, cũng sẽ không nói liên tục
ba lần không sao.

Nhưng mà, Phượng Khuynh Thành không nói, Quân
Vũ Nguyệt cũng không hỏi nhiều, nói một câu, bày thiện.

Chức ăn mỹ vị tinh tế, Phượng Khuynh Thành lại chỉ
ăn hai miếng, thì để đôi đũa xuống, không hề động nữa,
Quân Vũ Nguyệt hơi nhíu mày, ngay sau đó thả lỏng,
ăn bữa tối, Quân Vũ Nguyệt để nha hoàn đưa Phượng
Khuynh Thành trở lại Triều Huy lâu, hẳn có chính vụ
phải xử lý, lại hỏi thăm quản gia.

Quản gia nói chuyện Phượng Khuynh Thành đi đến
Tàng Bảo Các nhưng không được vào, Quân Vũ
Nguyệt trầm mặc.

"Đi xuống đi!"

"Dạ!" Quản gia đáp một tiếng lui ra.

Ở thư phòng hồi lâu, Quân Vũ Nguyệt mới đi tới
Triều Huy lâu, đứng ở bên ngoài Triều Huy lâu, nhìn
ánh sáng bên trong lâu, đèn dầu sáng rực, trước viện, đã
nhìn thấy Phượng Khuynh Thành nghiêng trên ghế quý
phi, nhắm mắt, vẻ mặt ngàn năm không đổi, khẽ có cảm
xúc, cất bước tiến vào Triều Huy lâu, nha hoàn lập tức

hành lễ, Quân Vũ Nguyệt khoát tay, ý bảo họ đi xuống.

Đi tới bên cạnh Phượng Khuynh Thành, Quân Vũ Nguyệt ôm eo Phượng Khuynh Thành, bước đi đến bên giường, đặt Phượng Khuynh Thành lên, vùi đầu xuống hôn Phượng Khuynh Thành, nhưng mà.

Phượng Khuynh Thành lạnh lùng, thân thể cũng cứng ngắt.

Hoàn toàn không có sự quyến rũ của hôm qua, một chút xiu cũng không có.

"Khuynh Thành."

"Vương gia, Khuynh Thành, Khuynh Thành mệt mỏi, Vương gia, tắm rồi nghỉ đi!"

Quân Vũ Nguyệt sững sờ.

Muốn cự tuyệt hẳn sao?

Giơ tay lên, ngón tay nhẹ nhàng để ở trên môi Phượng Khuynh Thành, "Cực giận!"

"Không có!" L / ê Q ;',. Uý D [] Ôn

Phượng Khuynh Thành nói xong, thân thể lộn một vòng, liền muốn lăn vào bên trong giường, Quân Vũ Nguyệt vươn bàn tay ra, liền kéo Phượng Khuynh Thành vào trong ngực, ôm ngang Phượng Khuynh Thành lên, liền đi ra ngoài Triều Huy lâu.

"Vương gia."

Quân Vũ Nguyệt không nói gì, nhưng mà, Phượng Khuynh Thành như còn đường quen thuộc, đã biết con đường để đi đến Tầng Bảo Các, trong lòng mừng rỡ.

Cũng không giải thích.

Quân Vũ Nguyệt ôm Phượng Khuynh Thành đi tới Tầng Bảo Các, Long Nhị nhìn thấy liền kinh hãi, miệng há lớn, không khép lại. Thậm chí quên mất hành lễ thỉnh an, cho đến khi Quân Vũ Nguyệt ôm Phượng Khuynh Thành vào Tầng Bảo Các, còn lấy dạ mình châu từ góc tối bên trong Tầng Bảo Các ra, trong nháy mắt chiếu sáng Tầng Bảo Các đen như mực.

Phượng Khuynh Thành vừa vào Tầng Bảo Các, con người liền đảo quanh vài vòng, còn lặng lẽ chú ý, bước đi của Quân Vũ Nguyệt lúc ôm nàng, đi trên những ô vuông nào.

"Vương gia, Khuynh Thành."

"Thích gì, coi trọng cái gì, một hồi bảo Long Nhị đưa đến Triều Huy lâu!"

Phượng Khuynh Thành nghe vậy, mừng rỡ.

Ngoài miệng lại hỏi, "Thật có thể không?"

Quân Vũ Nguyệt gật đầu, ngay cả tâm tư cũng giấu ở sâu trong con người đen nhánh, tay đang ôm Phượng Khuynh Thành lỏng dưng siết chặt.

Mà con người Phượng Khuynh Thành đảo quanh vài vòng, tiện tay chỉ mấy món đồ sau đó liền không có hứng thú, bởi vì, những món đồ này không phải Thiên Sơn Tuyết Liên nàng muốn.

Lúc ở khúc quanh, nhìn thấy cầu thang đi thông lên lầu hai.

Chẳng lẽ, Thiên Sơn Tuyết Liên ở lầu hai?

Phượng Khuynh Thành nghĩ như vậy, Quân Vũ Nguyệt lại hỏi một tiếng, "Muốn đi lên xem một chút sao?"

Bạn đang đọc truyện Kim Bài Sùng Phi Của Nhiếp Chính Vương được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.